ALYSSA DOBSON

Ironia sorții

Traducerea și adaptarea în limba română de
MARIANA COSTESCU

ALCRIS

Capitolul 1

– Vrei să te căsătorești cu mine? tocmai o întrebase Max și, fără vreun motiv aparent, în mintea Alanei se ivi imaginea grecului. Trecuseră peste opt ani de când îl refuzase și el ieșise din viața ei pentru totdeauna.

Cu toate acestea, își amintea, foarte limpede, figura lui. Avea o față bronzată, frumoasă, uimitor de expresivă, totuși nemarcată încă de griji sau frustrări, buzele senzuale, ochii pătrunzători, de un cenușiu atât de intens, încât puteau fi luați drept negri, bărbia fermă și puternică. Și mai erau aerul de superioritate și noblețea care reușeau întotdeauna să atragă atenția, atenție de care, Andreas părea să nu fie conștient.

Da, Andreas Mavilis fusese cel mai frumos bărbat pe care Alana îl cunoscuse vreodată, și era dorit, nu se putea contesta asta. Ea îl refuzase, numai din cauza mariajelor dezastruoase ale surorilor ei. Fete frumoase, fiecare făcuse o partidă bună – sau așa păruse la vremea aceea, Sally luând chiar un conte, care deținea nu mai puțin

de trei proprietăți magnifice. Și soțul lui Maggi, un regizor de renume, fusese bogat, luând-o pe aceasta cu el, într-un minunat conac în Cotswolds.

Tot ce dorim este ca tu să-ți găsești un băiat bun, îi spusese doamna Wentworth, Alanei. Și atunci, voi fi cea mai fericită mamă din lume!

Mariajul lui Maggi se destrămase primul. Soțul ei își găsise pe altcineva și, convins că banii îi vor compensa infidelitatea, îi dăduse soției lui o casă și o rentă viageră. Dar Maggi îl iubea foarte mult, și gândul că el preferase o altă femeie, îi pricinuise o cădere nervoasă care durase peste doi ani.

La nici cinci luni după nuntă, Sally și soțul ei se despărțiseră, de data aceasta de comun acord, căci descoperiseră multe cusururi în caracterele lor, ajungând la concluzia că nu vor avea vreodată un mariaj de succes.

– Nu mă voi mărita niciodată, declarase Alana, răspicat, auzind de despărțirea lui Sally. Ce sens are să intru într-o relație, când există toate șansele să fie doar ceva temporar? Nu este de mine! Eu știu că nu am noroc.

– Amândouă s-au aranjat foarte bine financiar, remarcase doamna Wentworth. Niciuna nu va mai trebui să muncească vreodată.

Alana nu făcuse niciun comentariu. Dar pe ea nu o interesa un mariaj din interes. Avea o poziție bună, ca secretară a lui Max Newland, proprietarul firmei International Property Consultant din Forgate Square. Specificul muncii lui presupunea multe deplasări în străinătate, în special în Europa sau Orientul Mjlociu, și Alana îl însoțea aproape întotdeauna. Așa cum îi spusese o dată, când el

menționase faptul că ea se va căsători, la un moment dat, și va renunța la serviciu, Alana era foarte mulțumită de viața ei.

În prezent, Max ducea o viață foarte activă, având aventură după aventură, cu femei fermecătoare, pe care le întâlnea, desigur, în călătoriile sale în străinătate sau în țară. Alana, ca secretară, era adesea obligată să mintă, pentru a-l scăpa pe șeful ei de vreo întâlnire, pe care el regreta că o stabilise. Alana era obișnuită cu stilul lui. Se înțelegeau foarte bine și, cu toate că, de multe ori, chiar ea îl însoțise la distracții, Max nici măcar o dată nu-i propusese să meargă în apartamentul închiriat de el în Londra, după o cină sau o seară dansantă.

– Dacă nu păstrez cu Alana o relație strict de afaceri, îi spusese o dată unui prieten, Alana va pleca de la mine – și nu mă descurc fără ea. Crede-mă, la nicio secretară nu găsești atâta abilitate și eficiență.

Max se afla în Grecia, pentru a cumpăra niște proprietăți, când Alana, având pe atunci aproape optsprezece ani, îl întâlni pe tânărul și chipeșul Andreas Mavilis, fiul moștenitor al unui milionar, exportator de tutun, fructe și ulei de măsline. Andreas, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, se hotărîse imediat și o ceruse în căsătorie pe Alana, fără ezitare. Ea era atrasă de el – nu era niciun dubiu în privința asta – și dacă surorile ei n-ar fi fost în starea în care erau, nefericite și deziluzionate, la vremea aceea, poate ar fi acceptat oferta de căsătorie a lui Andreas. Dar cum stăteau lucrurile, ea-l refuzase cu aceeași promptitudine cu care el o ceruse în căsătorie. Scuza ei, primită cu neîncredere și mânie, fusese că nu dorea să-și asume riscul, văzând mariajele surorilor ei ducându-se de râpă, la atât de scurt timp, după nunțile lor romantice.

– Vrei să spui, izbucni el, fixând-o cu o privire aspră, că refuzi să te

măriți cu mine, doar pentru că surorile tale nu au reușit în mariajele lor?

– Da, Andreas, exact asta vreau să spun.

– Ce absurditate! Andreas încercase atunci s-o convingă că mariajul lor urma să fie, fără îndoială, unul de succes. Te iubesc, Alana, și simt că și tu o să mă iubești, foarte curând. Spune că ești de acord. O să te curtez, așa cum le place britanicelor. Apoi ne căsătorim și te duc pe insula mea. Este o insulă minunată, Alana, nu seamănă deloc cu insula principală, și nu este aglomerație ca aici, în Atena. Insula mea este un paradis perfect, cu palmieri și flori, munți și mare. Am casa mea, o vilă impresionantă, adăugă el, cu un zâmbet încurajator. Lasă-mă să te fac stăpâna vilei mele, Alana – te rog, te implor, căsătorește-te cu mine.

Alana rămăsese de neînduplecat, și nu aflase niciodată numele insulei descrisă de el. Adesea se întreba, dacă Andreas spusese adevărul, sau insula lui era doar una dintre numeroasele insule ce se întindeau, ca niște bijuterii plutind pe luciul albstru al mării Egee. Se mai întreba, deseori, cum arăta Andreas acum, cum trecuseră anii peste el; dacă se căsătorise și avea copii. Presupunea că da, cunoscând că era foarte potrivit pentru însurătoare. Max, care știa de relația lor, amintise o dată că tatăl lui Andreas murise, și el era acum unul dintre cei mai bogați oameni din Grecia.

– Alana... Vocea joasă și clară a lui Max îi întrerupse gândurile și ea-și ridică privirea la el, zâmbind. Ți-am pus o întrebare foarte importantă. Vrei să te măriți cu mine?

Alanei îi dispăru zâmbetul de pe buze.

– Să mă mărit cu un crai ca tine? Tu n-ar trebui să te gândești la

căsătorie. N-o să fii niciodată fidel.

– M-am distrat și eu, după cum bine știi. Acum am treizeci și șapte de ani și sunt pregătit să mă așez la casa mea și să cresc câțiva copii. Tu ai douăzeci și șase și a venit vremea să te așezi și tu, să-ți întemeiezi o familie.

– Cunoști părerea mea despre căsătorie.

– Te referi la...? Dumnezeule, doar nu te mai gândești încă la mariajele nereușite ale surorilor tale?

– Maggi nu și-a mai găsit pe cineva, pe care să-l poată iubi. Viața ei este distrusă.

– Prostii! O duce al naibii de bine, cu banii fostului ei soț.

– Încearcă să uite, începu Alana, când Max o întrerupse din nou.

– Să nu discutăm despre surorile tale. Este vorba despre noi, și greșelile altora nu trebuie să afecteze viețile noastre, în niciun fel.

– Nu mă pot căsători cu tine, Max. Te rog, uită că mi-ai cerut asta. Noi avem o relație specială, care durează de aproape nouă ani. Să n-o stricăm.

El ezită.

– Nu-mi place că trebuie să-ți amintesc, spuse cu prudență, dar relația noastră specială, așa cum o numești tu, a fost întreruptă. Și acea întrerupere a durat pe perioada căsătoriei tale...

– Gata! strigă Alana, înroșindu-se. Este urât din partea ta, să-mi pomenești despre asta! Ea se înfioră vizibil, la amintirea vieții alături de detestabilul Howard Beaumont. A fost doar un coșmar, unul de care soarta s-a îndurat să mă elibereze.

– O eliberare fericită și rapidă. Max se opri, căzând pe gânduri, privind-o cu atenție. Ochii ei bleu-vert, incredibil de mari, cereau

îndurare, dar Max nu avea chef încă să încheie subiectul. Patru luni. Da, ai avut foarte mare noroc, Alana.

Ea se uită fix la el; se aflau în holul hotelului Savoy, așteptând un client căruia Max spera să-i vândă o vilă pe care o avea de vânzare în Malta.

– Crezi? întrebă cu amărăciune. Se pare că ai uitat motivul căsătoriei mele, ai uitat că am fost forțată s-o fac, de un bărbat fără scrupule, care văzându-mă, și-a dorit să devin soția lui.

– Presupun, recunoscu Max încruntându-se brusc, că sunt un ticălos să aduc asta în discuție, tocmai acum – sau oricând, de fapt. Am vrut doar să-ți amintesc că ai fost căsătorită...

– Crezi că este nevoie să mi se amintească despre asta? interveni Alana, supărată. Crezi că doresc să-mi amintesc? Pentru un moment se întoarse în timp, gândindu-se că, deși refuzase propunerea de căsătorie a lui Andreas Mavilis, soarta lucrase împotriva ei, împiedincând-o să-și respecte hotărârea luată, aceea de a rămâne singură. De multe ori se întrebase la început, dacă Andreas aflase sau nu că ea se căsătorise, până la urmă. Cât de furios trebuie să fi fost.

Căsătorie... O batjocură de la început, până la sfârșit. Fusese o căsătorie de nevoie, oribilă nevoie, pentru fratele ei geamănul căruia, firesc, îi era foarte devotată. Acesta se dusese în vacanță să lucreze pentru Howard Beaumont, un bancher dubios, de la care furase o sumă mare de bani. Pedeapsa urma să fie punerea sub acuzare și Darrell venise la sora lui, cu ochii în lacrimi. Imediat, Alana hotărî să se întâlnească cu acest Howard Beaumont, un munte de bărbat, a cărui reputație de afemeiat avea să devină foarte curând cunoscută Alanei, care din când în când își mai amintea, cu înfiorare, trăsăturile

lui flasce și nasul bulbos, buzele subțiri și ochii apropiați.

Cea mai respingătoare creatură care putea exista pe pământ, îi oferi imediat Alanei un ultimatum...

Ea se încruntă, întâlnind privirea întrebătoare a lui Max. Ingnorând-o, își aminti de prima discuție cu Howard Beaumont. In spatele ochilor aceia înșelători, se ascundea dorința perversă de a-și plimba mâinile pe formele atrăgătoare, încă necoapte, ale fetei de optsprezece ani.

După multe ezitări, frământări și spaime, Alana acceptase oferta lui. De fapt, boala mamei ei îi grăbise decizia finală, căci aceasta suferea de o boală gravă de inimă, și un șoc i-ar fi fost fatal. Într-un fel sau altul, Howard Beaumont aflase de asta și amenințarea că se va duce să discute cu doamna Wentworth, înclinase balanța în favoarea lui.

– Va fi condamnat la cel puțin cinci ani de închisoare, îi spusese Howard Beaumont Alanei. A falsificat nu mai puțin de nouă cecuri, și în plus, a mai luat câteva mii de lire din seiful meu. S-a încurcat cu o gașcă de cartofori, și banii s-au dus. Șocul o va ucide pe mama ta.

Alana avusese îndoieli asupra "miilor" luate din seif. Fratele ei recunoscuse că luase ceva bani, dar nu știa exact câți. Totuși, asta nu mai avusese nicio importanță; Alana acceptase să se căsătorească, și mama ei fusese încântată că cea de a treia fiică a ei se măritase cu un bărbat bogat.

Noaptea nunții sosise prea repede și, cu un sentiment de dezgust, care pentru Alana fusese mai rău decât o sentință la moarte, ea urcase în dormitorul, spre care o îndrumase servitoarea. Acolo așteptase complet îmbrăcată, o eternitate, după cum i se păruse. Howard băuse

foarte mult la petrecere și, după ce-i ordonase Alanei să se ducă în dormitor, rămăsese în camera de zi – cu o sticlă într-o mână și un pahar într-alta.

Trecuse de miezul nopții când îl auzise urcând scările. O cuprinsese groaza, de ce o aștepta. Atunci îl auzise poticnindu-se și scoțând un urlet, înainte de a se prăvăli, cu un zgomot infernal, la capătul scărilor. Când, după două săptămâni, fusese externat, era după toate aparențele, o versiune schimbtă a ceea ce fusese înainte. Dar rănile, care nu se mai vindecau, puseseră capăt vieții lui amoroase, o dată pentru totdeauna.

Alana n-ar fi fost umană, dacă nu ar fi căzut în genunchi, mulțumind lui Dumnezeu pentru mântuirea ei. Că fusese egoistă, fără inimă, n-o deranjase deloc. Soțul ei o obligase să se angajeze în acea căsătorie, și asta o făcuse să nu simtă niciun dram de compasiune pentru el.

– Să nu-ți imaginezi că mă poți părăsi, o amenințase el. Dacă o vei face, fratele tău va ajunge în închisoare!

Alana se uitase disprețuitor la el, cu fața palidă, dar resemnată.

– N-am să te părăsesc, îi replicase ea, cu răceală. Nu-ți face griji, nu vei simți rușinea unui mariaj nereușit.

Averea lui fusese atât de mare, încât asociații lui se gândeau cu venerație la ea, dar când doar patru luni mai târziu, Howard Beaumont încetase din viață, acesta lăsase totul societăților caritabile. Și deși Alana putea, cu succes să conteste testamentul, ea nu avusese nici cea mai mică intenție de a o face. Soarta o eliberase, și atât de mare fuseseră ușurarea și recunoștința ei, încât tot ceea ce-și dorise, era să uite acel interludiu și să-și continue viața de unde o lăsase. Max

fusese foarte fericit că se întorsese la el, și natural, o întrebase de averea care ar fi trebuit să fie a ei.

– Nu mi-a lăsat nimic, Max. Nu doresc nimic. Doar să-mi dai postul înapoi, și voi fi foarte fericită.

La vremea aceea, ea și Max nu erau mai mult decât angajat și angajator, Alana lucrând cu el, aproape un an înainte de a se mărita. Cu toate acestea relația dintre ei se dovedise a fi o bază solidă pentru prietenia care urmase, și care durase până în prezent.

Că Max se săturase de viața de petrecăreț, devenise limpede pentru Alana de ceva timp, dar cererea în căsătorie, o luase prin surprindere. El știa ce părere avea ea despre asta și că refuzul acesteia n-avea nicio legătură cu propriul ei mariaj, căci nu avusese de ales. Nu, hotărârea de a rămâne singură era încă legată de ceea ce se întâmplase surorilor ei, și niciun bărbat nu va reuși vreodată s-o abată de la drumul pe care alesese să-l urmeze.

Max începu să vorbească, cerându-și scuze pentru că adusese în discuție subiectul mariajului ei.

– Trebuia să fi avut mai mult tact, adăugă. Mă ierți, Alana?

Ea zâmbi, alungându-și din minte nefericitul interludiu.

– Desigur, Max.

Max făcu o pauză, privind-o într-un mod ciudat.

– Îți amintești, după înmormântare... Se opri, încruntându-se. Iar am adus vorba de asta! Spune-mi să tac.

În loc s-o facă, Alana îl întrebă:

– Ce este cu înmormântarea?

El se opri din nou. Dar de data asta, tonul ei fu lipsit de emoție și Max îndrăzni să-i răspundă.

– După funeralii am spus că n-am de gând să te sufoc cu șoapte de compătimire, cum o făceau toți ceilalți – provocându-ți greață. Ți-am amintit că sunt un om cu experiență, și am bănuit că ceva nu era în regulă când ai venit și m-ai anunțat că intenționezi să te căsătorești cu un bărbat ca Howard Beaumont. Ți-am sugerat, în acel moment special, că moartea lui era o ușurare.

Alana dădu din cap îngândurată, amintindu-și că Max într-adevăr o întrebase atunci, de ce se căsătorise cu acel bărbat, și-i spusese că alegerea ei uimise multă lume.

– Îmi amintesc, spuse ea, realizând că Max aștepta un răspuns. Ai mai sugerat și altceva atunci.

– Am sugerat că nu a fost nimic între tine și muntele ăla de grăsime.

Alana dădu iar afirmativ din cap, gândul zburându-i, în mod ciudat, spre Andreas Mavilis, grecul zvelt și bronzat, care cu dragoste și înflăcărare o ceruse în căsătorie. Alanei îi trecu prin minte că el fusese sigur că va primi un răspuns afirmativ, având în vedere cât de distins și chipeș era, atrăgând privirile tuturor femeilor oriunde mergea. Era genul de bărbat la care visa majoritatea fetelor, tipul cu care orice fată ar fi fost mândră să se întâlnească – și chiar mai mândră să-l aibă ca soț. Cum arăta oare acum? se întrebă din nou, Alana, în același timp, neînțelegând de ce acesta îi revenea mereu în minte. Probabil, pentru că recent Max o informase că urma să plece împreună în Grecia, unde el spera să încheie o tranzacție cu un bogat om de afaceri. Da, asta trebuia să fie explicația: exista o legătură între Grecia și Andreas.

– Ai avut dreptate, Max, răspunse Alana, în cele din urmă. N-a fost

niciodată nimic între mine și Howard.

– Din cauza căderii? Și înainte ca ea să răspundă, continuă. Asta trebuie să fi fost, pentru că, în mod evident, era foarte bine când s-a căsătorit cu tine. Max făcu o pauză, apoi adăugă: numai pofta trupească l-a determinat să te ceară de soție.

– Așa este, aprobă Alana, cu amărăciune.

– Te-am întrebat, de ce te-ai măritat cu el?

Alana se încruntă, concentrându-se.

– Credeam că ai înțeles.

– Foarte vag, răspunse el, suav.

– Am înțeles că ai fost forțată să te măriți cu el, dar din ce cauză nici acum nu știu.

– Înțeleg… Alana sesiză o ușoară iritare în tonul lui. Ea era convinsă că-i dăduse un indiciu destul de solid pentru ca el să ajungă la o concluzie corectă. Se părea totuși că aluzia ei nu fusese ușor de priceput, și de aceea Max încerca să clarifice lucrurile. Cel puțin, nu insistase, și mariajul ei nu fusese adus niciodată în discuție, până acum. A fost vorba de fratele meu, continuă aceasta, hotărâtă să-i povestească totul, știind că fratele ei se afla acum în America, unde obținuse un post de consultant la o firmă de investiții. Oricum, Alana avea încredere în Max, în onoarea și corectitudinea lui. Se dusese să lucreze pentru Howard, pe timpul vacanței. A furat de la el și, mai rău, a falsificat niște cecuri.

– Dumnezeule! Nu mi-aș fi imaginat așa ceva. Trebuia să-mi fi dat seama. Se încruntă, evident supărat pe sine. Dacă aș fi făcut-o, aș fi putut să vă ajut. Alana, o mustră el, de ce n-ai venit la mine?

– Dacă s-ar întâmpla acum, aș veni, dar atunci Max, eram relativ o

nou-angajată a ta.

El fu nevoit să admită, dar supărarea nu-i trecu.

– De ce naiba n-am insistat atunci să aflu mai multe?

Alana ridică din umeri.

– N-are importanță, Max.

– Nu acum, dar avea la vremea aceea. Gândește-te numai, dacă n-ar fi avut accidentul ăla...

– Nu, te rog!

– Sau dacă n-ar fi murit, continuă Max, necruțător. Imaginează-ți numai, cât ai fi avut de suferit, și eu nu făcusem nimic să previn asta!

– Serios, Max, ce înseamnă asta? La ce-ți servește să te autoînvinuiești?

El râse.

– La nimic. Făcu o pauză, făcând chelnerului un gest cu mâna. Încă un rând, spuse, când bărbatul veni lângă masă. Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi reaminti apoi Alanei. Am deviat de la subiect, și asta numai din cauza mea. Alana, spune-mi că te măriți cu mine. Ne cunoaștem destul de bine, pentru a fi siguri că ne vom descurca.

– Crezi că este suficient? Tu nu ai nevoie de dragoste?

– Cred că te iubesc...

– Crezi? Ea izbucni în râs. Mă întreb câte astfel de cereri în căsătorie au succes.

– Sunt sincer, cel puțin. Fața îi deveni zâmbitoare. Ea o scrută cu privirea și ajunse la concluzia, ca întotdeauna, că era una atrăgătoare. Care sunt sentimentele tale pentru mine, insistă el. Mă placi, asta este sigur. Nu crezi că, dacă te străduiești puțin, este posibil să ajungi să mă privești cu afecțiune? Zâmbetul nu-i dispăru. Alana era sigură că

refuzul ei, mai curând, îl va necăji, decât să-l rănească.

– Nu mă mărit cu nimeni. Cu obișnuita-i voce joasă, adăugă că își pierdea timpul, și dacă totuși dorea neapărat să se însoare, atunci ea-i putea numi câteva zeci de femei, care ar fi încântate să accepte o astfel de propunere din partea lui.

– Chiar vorbești serios, când spui că nu dorești să te măriți cu mine?

– Dragă Max, cu siguranță, realizezi că asta fac.

Sosiră băuturile, și Max luă o înghițitură bună.

– Dacă mă însor cu altcineva, remarcă acesta, fixându-și privirea în pahar, pentru a-i evita privirea Alanei, pe acea persoană ar putea s-o deranjeze că am o secretară atât de atrăgătoare.

Ea se uită bănuitoare la el.

– Ai pe cineva în minte, susținu aceasta. Și cred că știu cine este.

– Momentan, doar pe tine te am în minte.

– Dar mai e cineva care este – ei bine, a doua în cursă, nu?

Max scoase un ușor oftat, și mai luă o gură de băutură.

– Unde este clienta aia a mea? spuse el iritat, uitându-se la ceasul de mână. De ce oare femeile întârzie întotdeauna, la întâlniri?

– Pentru că, îngrijindu-se mai mult de aspectul lor, le ia mai mult timp să se aranjeze decât bărbaților.

– În cazul ăsta, ar trebui să înceapă mai devreme. Oricum, să ne întoarcem la problema căsătoriei mele: cum spuneam, dacă mă însor cu altă femeie, voi avea necazuri dacă te păstrez.

– Atunci, va trebui să mă concediezi, nu? Ea vorbi cu seninătate, dar ideea de a-l părăsi pe Max o deranja destul de mult. Nu avusese niciodată o altă slujbă și nu știa nimic despre alt domeniu de activitate,

decât cel al tranzacțiilor imobiliare. Călătorise foarte mult cu șeful ei, având ocazia de a vizita și alte țări. Fusese interesant și plăcut. Max fusese întotdeauna mulțumit de ea, negăsindu-i, nici măcar o dată, vreo greșeală; el îi cerea sfatul și se bizuia pe ea, astfel încât Alana nu vedea vreo altă secretară care să o înlocuiască cu succes.

– Nu mi-ar plăcea să ai o soție care să fie geloasă pe mine.

– Atunci mărită-te cu mine, Alana, și să continuăm așa toată viața.

– Toată viața? Ea ridică din sprâncene. Am crezut că-ți dorești o familie, nu?

– Vom avea o bonă – două bone, dacă va fi necesar.

– Îmi pare rău, Max, nu mă tentează.

Max se încruntă și scoase un oftat, apoi mai luă o gură de băutură, de data asta golind paharul.

– Cred că ar trebui să renunț la ideea căsătoriei, spuse el. Da, cred că este cel mai înțelept lucru. Numai că, mi-ar fi plăcut să am un fiu – un moștenitor, înțelegi, căci fac atât de mulți bani și nu am cui să-i las.

– Un fiu ar fi o idee foarte bună, fu ea de acord, gândindu-se la ocaziile în care-l văzuse pe Max alături de copii altora. Așa cum spui, nu ai cui să lași banii.

– Și afacerea. Am pus-o singur pe picioare, până să ajungă una dintre cele mai cunoscute și apreciate firme, în domeniu, din Londra. Ar fi păcat să se prăbușească, după ce plec.

– Ai o mulțime de timp, îi aminti Alana, într-o doară. La urma urmei, poți s-o lași și după încă zece ani, și tot tânăr vei fi.

El strânse din buze.

– Nu chiar atât de tânăr. Patruzeci și șapte, draga mea.

– Asta nu înseamnă bătrân pentru un bărbat. În zilele noastre, nu este considerat nici măcar de vârstă mijlocie.

– Cu siguranță este, o contrazise Max. La patruzeci și șapte de ani, mai ai doar trei până la cincizeci. S-ar putea să mă trezesc trecut la index.

– Nu există nicio șansă, spuse ea, râzând. Nu, după cum te cunosc.

– Mulțumesc. Asta sună mai mult a un compliment dubios. Alana nu replică, și după un timp Max îi mărturisi că se gândește la cineva, cu care s-ar căsători, dacă ea continuă să-l refuze. Dar, ai putea să te răzgândești, adăugă plin de speranță, strălucirea dispărându-i din ochi când ea scutură din cap.

– Căsătoria, categoric, nu este pentru mine. Sunt o celibatară și vreau să rămân așa – pentru totdeauna.

Acum fu rândul lui Max să scuture din cap.

– Vei întâlni pe cineva, într-o bună zi, fata mea, îi prezise el. Da, ești prea atrăgătoare, pentru a nu fi prinsă în capcană, într-un fel sau altul. Și cum eu sunt foarte convins de asta, bănuiesc că trebuie să mă gândesc la ziua în care mă vei părăsi...

– Max, pentru numele lui Dumnezeu, fii realist! Știi foarte bine că nu am de gând să te părăsesc. Dacă voi pleca, va fi numai pentru că mă vei concedia. Asta va trebui să faci, dacă te căsătorești cu Marlene Chandler...

– De ce crezi că este vorba de ea...?

– Pentru că, dintre toate, ea s-a învârtit cel mai mult în jurul tău. Și pentru că este singura care a dat vreun semn de gelozie, vizavi de mine. Celelalte m-au acceptat de la bun început; s-au resemnat să mă știe aici și, prin urmare, sunt foarte prietenoase. Nu intenționez să

spun ceva peiorativ despre Marlene, dar pot spune că gelozia ei a fost întotdeauna foarte evidentă.

– Presupun că n-o consideri a doua în cursă, atunci, nu?

Alana zâmbi, gândindu-se la fermecătoarea Marlene, și întrebându-se cum ar reacționa aceasta, dacă ar avea posibilitatea să audă conversația asta.

– Max, este problema ta. Numai tu știi dacă Marlene va fi, sau nu, o soție bună pentru tine. Femeile se poartă cu alte femei, altfel decât cu bărbații. Marlene nu mă place, dar asta nu înseamnă că este răutăcioasă, sau ceva de genul ăsta. Și eu aș putea fi la fel, dacă aș fi în situația ei. Alana făcu o pauză, dar cum el nu făcu niciun comentariu, adăugă: da, noi doi trebuie să ne despărțim, dacă te căsătorești cu ea. E cazul să-mi caut un alt post?

Max se încruntă, scoțând un alt oftat.

– Va trebuie să mă căsătoresc, într-o zi, spuse el, ușor iritat.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, îi aminti Alana, cu blândețe. Trebuie să încep să-mi caut un alt post?

Urmă o lungă pauză, apoi cu o ridicare din umeri, în semn de resemnare, Max spuse:

– Dacă se ivește vreunul, nu-ți voi sta în cale. Dar aș dori să rămâi cât mai mult posibil.

– Deci, ai de gând să te însori cu Marlene?

– Cred, da.

– În cazul ăsta, e mai bine să încep deja să caut, căci odată ce se va vedea cu verigheta pe deget, Marlene îți va cere să scapi de mine.

Cum Max nu protestă imediat, fu foarte clar pentru Alana că nu se înșelase în privința resentimentelor Marlenei, față de funcția și relația

ei cu Max.

– Nu încă, Alana, spuse el după un timp. Nu mă căsătoresc cu ea imediat. Ne vom logodi mai întâi, desigur. Vreau să rezolv niște afaceri, înainte să te las să pleci – și în special vreau să obțin acest teren, despre care îți vorbeam.

– În Grecia?

– Exact. Max se opri, ezitând, și Alana îi aruncă o privire nedumerită. Omul de afaceri de la care vreau să cumpăr terenul trăiește pe insula Kalymnos, deși fabricile, podgoriile, pământurile și tot restul sunt pe insula principală.

– Înțeleg. Trebuie să mergem în Kalymnos?

Max dădu afirmativ din cap, din nou ezitând, un lucru neobișnuit la el.

– Da, plecăm în Kalymnos. Ăa...

– Da, Max?

– Tu l-ai cunoscut cândva pe bărbatul cu care urmează să fac afacerea.

Alana păli.

– Andreas Mavilis, spuse ea, nefiindu-i greu să ghicească, atât timp cât Andreas era singurul grec pe care-l cunoscuse vreodată.

– Exact – bărbatul care a vrut să se căsătorească cu tine, îți amintești?

– Îmi amintesc... Era imposibil să fi uitat vreodată. Personalitatea lui electrizantă părea să fie lângă ea acum, umplând holul hotelului, dominând atmosfera. Da, sigur că-mi amintesc. Se uită la Max. L-ai mai văzut în ultimul timp?

– Nu de când l-ai văzut tu, dar am corespondat regulat în ultimele

câteva săptămâni...

– Ați corespondat? interveni ea. Dar n-am văzut nicio scrisoare de la el.

Max își întoarse capul, apoi se scuză.

– Mi-a spus că dorește ca afacerea să fie secretă, așa că i-am răspuns chiar eu la scrisori.

Alana se uită la el uimită. Ca secretară, era de datoria ei să rezolve toată corespondența. Totuși, el era liber s-o facă de unul singur, dacă așa dorea.

– Prespun că i-ai făcut o ofertă pentru terenul lui, nu?

– El mi-a făcut oferta. Știa că sunt oricând interesat să cumpăr terenuri în Grecia.

Alana se încruntă, simțind o inexplicabilă încordare a nervilor. Afacerea asta avea un iz de mister. Pentru simplul motiv că ea nu și-l putea imagina pe Andreas, nici măcar pentru o clipă, oferind terenuri. Era, într-un fel, sub demnitatea lui. Dacă cineva îl aborda, era posibil să intre într-o afacere, dar chiar și asta, era greu de crezut pentru Alana, atâta timp cât Andreas nu avea nevoie să-și vândă vreun teren.

– Mi se pare foarte ciudat, spuse ea, exprimându-și gândurile cu voce tare. Ți-a cerut el să te duci acolo, să-i vezi terenul?

– Știu despre ce teren este vorba. L-am văzut, cu mulți ani în urmă. Mă duc acolo să-l cumpăr – dacă ne înțelegem asupra prețului, asta este. Alana nu spuse nimic: misterul părea să se adâncească și, spre surprinderea ei, inima începu să-i bată mult prea repede. A întrebat de tine, continuă Max. Părea foarte interesat...

– A întrebat de mine? De unde știa că mai lucrez cu tine?

– În prima lui scrisoare m-a întrebat dacă mai lucrezi pentru mine,

și în caz afirmativ, dacă mă mai însoțești în călătoriile mele de afaceri din străinătate. I-am răspuns că încă ești aici, și că vei veni cu mine la întâlnirea cu el.

Ceva dinăuntrul ei, o făcu să spună, la repezeală.

– Te superi dacă nu te însoțesc, Max? Prefer să nu-l întâlnesc pe Andreas Mavilis, din nou... Alana se opri brusc, realizând absurditatea cererii ei. Va fi nevoie de ea acolo, pentru o afacere de genul ăsta. Și în orice caz, de ce trebuia să-i fie teamă să se întâlnească din nou cu Andreas? Iartă-mă, nu știu ce m-a făcut să spun asta. Normal că trebuie să te însoțesc. El o privi cu atenție.

– Voi avea nevoie de tine, bineînțeles. Făcu o pauză, apoi adăugă. Este o captură excelentă, înțelegi. Nu multe femei l-ar refuza.

– Eram împotriva mariajului, la vremea aceea.

– La vremea aceea? repetă el, cu o nuanță de speranță în voce.

– Exact așa cum sunt și acum, adăugă aceasta, văzându-l ridicând, resemnat, din umeri și întorcându-și privirea spre arcada prin care trebuia să-și facă apariția clienta lui. El părea mult mai interesat de afacerea pe care urma s-o încheie cu doamna, care-l făcea să aștepte de atâta timp, decât de secretara lui, așa că Alana se întoarse cu gândul la Andreas. Este căsătorit? îi scăpă acesteia, fără să vrea.

– Nu mi-a trecut prin minte să-l întreb, răspunse Max, sec. Oricum, vei afla când vei ajunge acolo, nu?

Alana roși, nemaiscoțând vreo vorbă, și spre ușurarea ei, chiar în acel moment, își făcu apariția clienta lui Max.

– Îmi pare foarte rău, începu aceasta, când Max se ridică în picioare. Mi-e teamă că am întârziat puțin – ăă – numai câteva minute. Își aruncă privirea la ceas. Nu mai mult de atât, nu-i așa?

– Așa este, aprobă el, cu farmecul, pe care obișnuia să-l afișeze vizavi de potențialii clienți. Oricum, a fost plăcerea mea să aștept. Întâlnindu-i privirea Alanei, îi făcu un semn cu ochiul, apoi, ridicând mâna pentru a-l chema pe chelner, o întrebă pe noua venită ce dorea să bea.

Capitolul 2

Cerul era înnourat când avionul începu să decoleze pe aeroportul din Rhodes. Max și Alana fuseseră obligați să accepte bilete la cursa de dimineață devreme, nemaiexistând locuri la cea pe care Max intenționase inițial s-o ia. Astfel, ei urmau să petreacă o după-amiază și o noapte în Rhodes. Mica schimbare de plan nu-i deranjă deloc; un tur pe cea mai frumoasă insulă, nu era deloc o pierdere. Se plimbară pe țărmul mării – în portul Mandraki – bucurându-se de adierea brizei și de florile multicolore, sperând ca ploaia să se țină deoparte. Luară masa la hotelul unde intenționau să rămână peste noapte, urmând ca dimineața următoare la ora zece, să urce la bordul vasului Lindos, care naviga spre insulele Kos și Kalymnos.

Soarele strălucea pe cer și, în timp ce Max își petrecea timpul discutând cu un bărbat pe care-l cunoscute în bar, Alana se instală pe punte încercând să citească. Dar concentrarea deveni din ce în ce mai dificilă, căci figura lui Andreas Mavilis îi apărea mereu, în fața ochilor.

Era oare o întâmplare, că ei se întâlneau din nou; instinctiv, ea realiză că amândoi se vor simți stânjeniți. Sau, poate numai ea; Andreas chiar și la douăzeci și cinci de ani, avea un aer de încredere în sine, care o făcuse pe Alana, la cei optsprezece ani ai ei, să se simtă inferioară – și cu siguranță foarte tânără. Alanei îi reveni în minte cât de timidă fusese când se întâlniseră prima dată la un prânz oficial, organizat de tatăl lui Andreas pentru câțiva asociați. Fiind și Max invitat, acesta își luase cu el secretara. Privirea întunecată a lui Andreas se fixase pe fața Alanei. Se înroșise, își aminti aceasta, și când el pornise spre ea cu pași lungi și hotărâți, schițase un gest de parcă ar fi vrut să scape. Dar, într-o clipă, el fusese lângă ea și zâmbetul lui fermecător o ținuse pe loc.

Tatăl lui și Max veniseră imediat; prezentările fuseseră făcute și, cumva, Andreas și Alana, rămăseseră singuri într-un colț al holului, unde se serveau băuturile înainte de masă. Andreas conversase cu ea, într-un mod prietenos, chiar familiar, și după masă, le propusese să facă o plimbare prin parcul din jurul hotelului.

– Nu ai treabă aici? întrebase ea, făcând un gest cu mâna spre mulțimea de oameni de afaceri din jurul lor. Andreas scuturase din cap, spunând că venise acolo numai pentru a-i face pe plac tatălui său, și că era liber să facă ce dorea. Simțindu-se, mai curând, neajutorată, în fața atitudinii hotărâte a tovarășului ei, Alana se trezise făcând exact ceea ce i se ceruse. Parcul era o paletă de culori exotice, își aminti ea, și era o liniște aproape apăsătoare în ciuda faptului că zgomotele orașului Atena nu erau prea departe. Era cel mai romantic decor și Alana fusese profund emoționată – niciodată nu va încerca să conteste asta. Și chiar de la prima lor întâlnire aflase că tânărul Andreas era

omul deciziilor rapide; ea bănuise că îi va cere să se mărite cu el. Ideea o uluise, și reușise cu succes să scape de el a doua zi când, acceptând o altă invitație la o întâlnire de afaceri, Max urma s-o ia cu el. Nu se simțea prea bine, mințise aceasta, știind că el se va descurca și singur. Max acceptase fără să ezite să o lase la hotel, dar la întoarcere îi adusese vestea că Andreas Mavilis întrebase de ea, și când auzise că nu se simțea bine devenise excesiv de îngrijorat.

– Cred că l-ai dat gata, spusese Max, râzând, apoi o informase că acel Andreas era fiul celui mai bogat industriaș din Grecia. Alana rămăsese impasibilă la vestea lui, sperând ca Max să părăsească Grecia înainte ca ea să se întâlnească din nou cu Andreas. Nu fusese să fie așa; Andreas sunase la hotelul unde stăteau Alana și Max și, cum Max ieșise cu o superbă grecoaică, Andreas o invitase să ia cina și să danseze cu el. Alana acceptase, deși o forță interioară încercase să-i pună un refuz pe buze. Personalitatea lui Andreas era mult prea puternică pentru ea, și farmecul lui era irezistibil.

Ea se distrase totuși, căci o dusese într-o tavernă pe malul mării unde mâncaseră la lumina lunii și dansaseră pe o verandă cu mireasmă de flori.

Ziua următoare el își făcuse apariția din nou, îi ceruse permisiunea lui Max să iasă cu Alana și, primind un răspuns afirmativ, se întorsese spre ea cu un aer de adevărat stăpân, si-i spusese foarte sigur de sine:

– Du-te și îmbracă-te. Te aștept aici.

Până și Max ridicase din sprânceană, la asta; cât despre Alana, aceasta rămăsese pe loc, privindu-l pe Andreas plină de uimire. Oricine ar fi crezut, după atitudinea lui, că deținea un control absolut

asupra ei. Alana își lăsase capul spre spate cu semeție, dar în loc să rostească un refuz plin de demnitate care-i stătea pe buze, se trezise, acceptând invitația.

Își pusese o rochie din voal alb, un șirag de perle în jurul gâtului, și pe față, nimic altceva decât un pic de ruj pe buze. Părul ei, îmbrăcându-i cu delicatețe umerii, strălucea în lumina lunii, finețea lui ca de mătase, copleșindu-l pe înflăcăratul Andreas care fără ezitare, îl luase în mâini, apropiindu-și-l de față.

– Te iubesc, murmurase el, cu o voce tremurândă, când după-masă, o luase în brațe, dansând pe ritm de bazouki. Alana... trandafirașul meu englez... vrei să te căsătorești cu mine?

– Alana! Pentru Dumnezeu, unde ești? Max se afla lângă ea pe punte, vocea lui trezind-o brusc la realitate. Clopoțelul pentru masă a sunat de mult. Te-am așteptat în sufragerie. El se uită în jos la ea, oarecum amuzat. Visezi și în clipa asta.

– Scuză -mă. Un râs peiorativ îi urmă scuza. Eram cu gândul departe, așa cum ai insinuat tu. Se ridică și-și luă cartea subraț, conștientă de expresia curioasă de pe fața tovarășului ei.

– Te gândeai la Andreas Mavilis, murmură el și spre iritarea ei, se trezi înroșindu-se ușor.

– Eu... Eu...

– Deci te gândeai la el, nu? Nu e de mirare, presupun. Va fi interesant de văzut ce se va întâmpla când vă veți întâlni din nou.

– Bănuiesc că s-a căsătorit. Cu Max alături, Alana porni spre cabina ei. Își ceru scuze din nou pentru întârziere, promițând să nu zăbovească mai mult decât câteva minute, pentru a-și da cu apă pe față și mâini și să-și perie părul. Tu poți să începi să mănânci. Nu-ți strica

masa, te rog.

– N-am comandat încă.

Observând că Max nu-și schimbase privirea, ea schiță un zâmbet și spuse:

– Nu-ți face griji pentru mine, Max. Nu o să mă simt deloc stânjenită, când mă voi întâlni cu Andreas. Asta nu era deloc adevărat, dar Alana dorea să-l liniștească pe Max, să-l facă să creadă că nu era deloc emoționată la gândul întâlnirii cu bărbatul a cărui mânie, atunci când ea-i refuzase cererea în căsătorie, fusese mai mult decât înfricoșătoare.

Max reveni, după un moment care păru ușor tensionat.

– Nu pentru tine îmi fac griji, ci pentru mine.

– Pentru tine? Cum adică?

Max își îndepărtă un firicel imaginar de praf de pe mâneca imaculată.

– Încep să cred că nu trebuia să te iau cu mine, de data asta…

– Max… ce vrei să spui? interveni ea, încruntându-se.

– Aș putea să te pierd, replică Max. Oh, știu că este posibil ca el să fie căsătorit, dar… Mai făcu o pauză. Pariez că nu este.

Alana făcu ochii mari.

– Doar nu vrei să spui că nu s-a căsătorit din cauza mea? exclamă ea. Serios, Max, afirmația ta este absolut ridicolă!

– Cred că dacă ar mai fi insistat puțin te-ar fi convins să te măriți cu el.

– Nu ar fi reușit mai mult decât ai făcut-o tu ieri. Se pare că nu accepți hotărârea mea fermă, de a nu mă căsători niciodată.

Max își fixă privirea în gol, îngândurat.

– Ești foarte sigură de tine, Alana dar, așa cum ți-am spus și ieri, dacă-ți vei întâlni perechea… Se opri brusc, întorcându-se să plece, murmurând că o așteaptă în restaurant. Ea rămase pe loc, privind în urma lui. Ce voise să adauge?

Alana găsi răspunsul, chiar înainte de a ajunge la ușa cabinei sale. Voise să spună că Andreas Mavilis putea fi "perechea" ei.

***

Insula Kalymnos, așezată între Kos și Leros, se ivi prin ceața ce persistase tot drumul de la Kos. Alana stătea singură lângă balustradă, uitându-se uimită la ceea ce părea cea mai deprimantă priveliște pe care o văzuse vreodată. O insulă mică, în mijlocul unei mări cufundată în ceață, cu înălțimi neclare, pe care cineva și le putea imagina existând doar pe lună. Coasta neregulată era, pentru ochiul critic al Alanei, lipsită de plaje nisipoase iar vegetația: o serie de umbre întunecate presărate cu goluri misterioase.

De ce, se întrebă ea, își alesese Andreas să trăiască pe o insulă atât de neatrăgătoare, când avusese posibilitatea să aleagă din peste o sută de insule grecești nelocuite?

– Arată cam sinistru, nu? se auzi de lângă ea, vocea lui Max, făcând-o să se întoarcă și să dea afirmativ din cap.

– Mă întreb de ce locuiește aici?

– Fiecare are dreptul să facă ce alegere dorește. Probabil îl atrage ceva aici. În ce mă privește, aș prefera să trăiesc în deșert!

Sirenele vasului începură să sune și, prin ceață, Alana zări mai multe siluete pe chei – erau oare pasageri care așteptau să urce la bord? Nu, erau rudele și prietenii celor de pe vas, fu ea de părere. Andreas nu este aici, îi spuse Max, căci aranjaseră ca afacerile să se discute acasă la Andreas. Alana ar fi preferat ca întâlnirea dintre ea și Andreas să aibă loc în atmosfera unui hotel, dar se resemnă.

După ce debarcară, Max luă un taxi și curând mașina începu să urce dealurile, gonind mai de grabă nebunește, pe străzile înguste, străjuite de case cubice, împodobite cu ghirlande de flori exotice.

– Bine măcar că soarele încearcă să-și facă apariția, remarcă Max, privind apreciativ spre o casă albă, strălucitoare, de pe coasta dealului spre care ducea drumul lor. Dacă afurisitul ăsta de taximetrist ar fi puțin mai prudent, mi-ar plăcea călătoria asta.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Și mie. Pare a fi totuși, o insulă drăguță. Nici nu termină de vorbit, că o explozie de raze de soare lumină brusc înălțimile munților, deasupra lor, norii dispărând rapid de pe cer și lăsând în urma lor o dâră de un albastru-strălucitor.

– Drăguță? Privește aici!

Alana își întoarse capul, minunându-se de priveliștea din fața ei. Vasta întindere a mării fu repede scăldată în razele soarelui, căpătând culoarea azurie a cerului, munții fură învăluiți cu blândețe de razele aurii, grădinile deveniră o superbă paletă de culoare.

– Ce transformare, și asta doar în câteva minute. Mă întreb dacă vremea este așa de schimbătoare aici, tot timpul. Dacă este așa, atunci e comparabilă cu a noastră. Mai puțin căldura, adăugă ea.

– Aceea este casa, spuse taximetristul, arătând spre o orbitoare vilă

albă, de proporții uriașe, așezată pe un platou presărat cu arbori și traversat de un pârâiaș ce se vărsa într-o spumoasă cascadă în râul de jos. Casa deveni tot mai pitorească, pe măsură ce se apropiară de ea. Era categoric unică, grandioasă ca un castel, totuși inspirând atmosfera unui cămin. Acolo locuiește un grec bogat, împreună cu soția sa englezoaică, adăugă șoferul.

Alana își îndreptă din nou atenția către vilă, și era firesc, căci prin minte îi trecu gândul că ea ar fi putut să locuiască acolo, ar fi putut fi soția proprietarului – iubita soție a proprietarului, pentru că, fără îndoială Andreas fusese profund și sincer îndrăgostit de ea.

Max îi aruncă o privire cu coada ochiului. Înroșindu-se, Alana întoarse capul, dorindu-și ca afacerea să fi fost încheiată deja și împreună cu Max să fie în drum spre casă.

– Am ajuns! Șoferul sări din mașină și deschise portiera Alanei. Este o casă frumoasă, nu?

– Da, răspunse Alana, zâmbind. Este foarte frumoasă, într-adevăr.

– L-a costat pe domnul Andreas o mulțime de bani. Este un bărbat bogat – toată familia lui a fost foarte bogată.

Max îi dădu bacșișul, și Alana zâmbi din nou, sesizând sclipirea din ochii bărbatului.

– Mulțumesc, domnule! Mă sunați, și vin să vă iau când doriți.

– Bine, fu de acord Max, luând cartea de vizită pe care i-o înmână șoferul. Înțeleg că tot tu o să ne duci înapoi în oraș.

– Bună ziua, domnule – doamnă!

– Bună ziua și mulțumim foarte mult. Alana îi aruncă o ultimă privire, apoi se întoarse din nou spre vilă. Albă și strălucitoare, era așezată în mijlocul unor grădini de o splendoare care-ți tăiau

respirația. Piscina, înconjurată de tufișuri și flori, era flancată de chiparoși înalți, care se legănau ușor în briza mării.

Mașina demară cu zgomot și ușa vilei se deschise, înainte ca Max și Alana să urce treptele de marmură ce duceau spre intrare.

Bărbatul din cadrul ușii era, fără îndoială, un servitor. Zâmbind, acesta deschise ușa larg și spuse într-o engleză impecabilă:

– Intrați, vă rog. Stăpânul meu vă așteaptă. Făcu un gest, invitându-l pe Max să intre, înaintea secretarei lui. Atingând-o cu mâna pe umăr, Max o impinse înaintea lui, determinându-l pe servitor să se scuze imediat.

– Îmi pare rău, doamnă. Trebuia să vă invit pe dumneavoastră prima. Scuzați-mă! Vă conduc imediat la stăpânul meu.

Salonul era mobilat cu cel mai bun gust, cu antichități peste tot și vase de marmură albă cu flori multicolore. O vază imensă de argint trona pe un piedestal din același metal, plină cu trandafiri roșii și galbeni.

La apariția lor, un bărbat se ridică în picioare, îndreptându-se spre ei. Alana se uită uimită la el, nevenindu-i să creadă când îl auzi prezentându-se lui Max, Andreas! Nu putea fi Andreasl! – nu acest bărbat costeliv și lipsit de grație, cu ochi neîndurători și trăsături aspre. Gura îi era încă senzuală, dar buzele mai puțin pline ca înainte. De pe fața lui dispăruse orice urmă de compasiune, dispăruseră ridurile de la coada ochiului, care, atât de atrăgător, se pliau ca un evantai, atunci când râdea. Alana icni și scutură automat din cap, ca și când în subconștientul ei se dădea o luptă, o parte din mintea ei refuzând să accepte că acesta era bărbatul pe care îl cunoscuse odată, cealaltă parte acceptând informațiile primite. Alana înghiți în sec când

îi întâlni privirea pătrunzătoare. Andreas îi întinse mâna și ea îi răspunse. Strânsoarea îi provocă o reală durere, făcând-o să tresară. Un surâs, pe jumătate ironic, se ivi pe buzele lui și ea fu convinsă că, intenționat, o făcuse să simtă cruzimea strânsorii lui. Alana se înfioră, și s-ar fi depărtat de el, dar mâna lui o reținu cu forță și hotărâre.

– Deci, ne întâlnim din nou, Alana. Și vocea îi era schimbată, dispărându-i cu desăvârșire blândețea, tonul ușor amuzant, nota de tandrețe cu care îi mărturisise dragostea lui. A trecut foarte mult timp. Ochii lui întunecați își mutară privirea, rătăcind pe trupul ei, cât mai ofensator posibil. Ea se făcu roșie ca focul, simțind privirea patronului ei fixată pe ea, observându-l strângând brusc din buze la atitudinea jignitoare a lui Andreas. Trebuie să stăm de vorbă – ăă – să ne facem niște confidențe, ce zici? Felul în care se exprimase, fu o insultă și Alana realiză imediat că el știa de mariajul ei, și știa și cu cine se căsătorise, că preferase – sau așa credea el – un bărbat obez și detestabil în locul lui Andreas. Da, știa, și ăsta era motivul atitudinii lui față de ea. Dar ăsta nu era motivul schimbării lui, gândi ea, încurcată. Se petrecuse ceva îngrozitor în viața lui, ceva ce-l înrăise, scoțând la iveală cruzimea pe care, ca grec, o moștenise probabil de la strămoșii lui păgâni.

Atitudinea lui se schimbă imediat, când se întoarse din nou spre Max. Deveni reticent, aristocrat, superior. Fără doar și poate superior, realiză Alana, uitându-se la cei doi, unul părând să-l domine pe celălalt, chiar dacă Max nu era deloc un bărbat scund.

– Îmi pare rău că n-am putut ajunge la Atena pentru a rezolva aceasta afacere, dar mama a fost internată aici în spital și n-am putut s-o las. Făcu o pauză, apoi adăugă, după cum i se păru Alanei, fără

nicio urmă de emoție sau regret: A murit acum trei zile și am fost ocupat cu înmormântarea.

Alana simți brusc un imbold să spună:

– Îmi pare foarte rău, Andreas… O mână ridicată o opri.

– Nu este nevoie. Suferea foarte mult. Scurta lui explicație o făcu pe Alana să-și aducă aminte că, odată, el îi spusese că orice persoană în suferință, avea dreptul să aleagă dacă să trăiască sau nu. Fusese un subiect controversat, unul pe care Alana, la optsprezece ani, nici nu-l luase în considerare. Dar nu avusese niciun dubiu că Andreas era foarte convins de afirmația lui, și acum, uitându-se la fața lui în timp ce vorbea cu Max, Alana realiză că, mama lui fiind în suferință, acceptase moartea ei din rațiune, indiferent cât de mult suferea, căci pentru aceasta fusese o ușurare, o binecuvântare, de fapt. Suferea... fu singurul cuvânt care-i ieși din gură, continuând să-l privească. Scutură automat din cap, remarcând din nou severitatea trăsăturilor, ochii neprietenoși, felul în care strâmbă din gură când Max îi spuse ceva care evident, îi displăcu. Era un surâs ironic, un gest de desconsiderare, era sfidare.

Lăsându-se pe spate în fotoliu, Alana își ridică privirea pe fața lui, gândindu-se la statuile reci, cioplite în piatră, ale vechilor greci, figurile lor păgâne, lipsite de sentimente, trăsăturile și contururile lor, toate exprimând cruzime și lipsă de omenie. Max și Andreas se așezară, iar servitorul își făcu apariția în ușă, răspunzând arogantei bătăi din palme a lui Andreas, care se părea că înlocuise sunetul clopoțelului. Bărbatul pe fața căruia se putea citi "slugărnicie", rămase șovăitor în cadrul ușii, neîndrăznind să întrerupă conversația. Andreas îl ignoră, continuând discuția cu Max. Alana simți că-și pierde calmul.

Nu era treaba ei, știa asta, dar felul în care îl trata pe acel om, o înfurie. Cine se credea el, Dumnezeu?

În cele din urmă, Andreas își ridică privirea spre bărbat.

– Spunei Katinei să vină aici, îi ordonă acesta, scurt.

– Da, domnule Andreas, o să...

– Și cina va fi servită într-o oră.

– Da, domnule Andreas. Bărbatul dădu să plece, când Andreas spuse din nou. Ai verificat camerele să vezi dacă sunt pregătite pentru oaspeții mei?

– Da, domnule Andreas.

Alana își simțea sângele clocotind în vene. Invariabilul "Da, domnule Andreas" o înfuria la culme. Își mută, totuși, privirea întrebătoare, la Max. Acesta ridică din umeri, resemnat.

– Rămânem aici? se simți obligată Alana să întrebe. Parcă aranjasem să ne întoarcem în oraș, să ne cazăm la un hotel.

Privirea întunecată a grecului se întoarse spre ea.

– Se poate, dar prefer să fiți oaspeții mei. Cu un gest larg din mâini, făcu o scurtă evaluare a încăperii. Katina va veni imediat să vă conducă în camerele voastre. Își întoarse din nou ochii la ea. Alana realiză că se înroșise, văzând satisfacția ce se citea pe fața lui și zâmbetul ce i se ivise brusc în colțul gurii. Înțelese că urma ca el să devină familiar cu ea, în timpul șederii lor aici. Spera însă ca afacerea să se finalizeze la timp, pentru ca ea și Max să prindă vasul Lindos, care urma să plece la ora două, ziua următoare. O noapte sub același acoperiș cu Andreas era mai mult decât suficient pentru ea, era convinsă.

Făcând un duș și periindu-și părul, Alana își puse o rochie

verde-pal și coborî din nou în salon, tocmai când Max pleca, fiind chemat de servitorul care urma să-l conducă în cameră.

– Ia loc, Alana, o invită grecul, făcând un gest cu mâna. Așadar, suntem singuri pentru câteva momente și putem sta de vorbă. Când începu să vorbească, Max închise ușa în urma lui. Te-ai mai maturizat, spuse el, fixându-și privirea pătrunzătoare în ochii ei. Da... dar nu foarte mult. Alana se întoarse, intenționând să se așeze, dar Andreas o prinse cu o mână de braț și cu cealaltă de bărbie. Ea tresări, neînțelegând de ce. Apoi se înfioră, căci ambele strânsori deveniră necruțătoare. Căsătoria, spuse el încet, dar cu o terifiantă asprime în voce, categoric, nu te-a marcat așa cum m-a marcat pe mine! Cu brutalitate, o impinse de lângă el, făcându-i din nou un semn cu mâna spre fotoliu. Stai jos, am spus! Tremurând, ea-și îndreptă privirea spre ușă, rugându-se ca Max să se întoarcă. Povestește-mi despre căsătoria ta, îi porunci Andreas, stând în fața ei ca un judecător. Despre... bestia aia cu chip de om, pe care ai preferat-o în locul meu! Povestește-mi despre el!

Figura lui Andreas era complet desfigurată de supărare. Fără îndoială, căsătoria îl adusese în halul acesta, schimbându-i total, atât caracterul, cât și înfățișarea.

Alana spuse, tremurând.

– Soția ta? Un... unde este a.. acum...?

– Este moartă! Ucisă împreună cu iubitul ei! Privirea acuzatoare a lui Andreas o scrută din nou pe Alana, fără milă. S-a făcut dreptate! Dar lasă-mă pe mine. Te-am întrebat ceva. Răspunde-mi!

Puterea lui era hipnotică, determinând-o să spună:

– Era un bărbat bogat pe care fra...

– Știu foarte bine că era bogat. Andreas o scrută din nou cu privirea. Și-a etalat bogăția și ai presupus că era mai bogat ca mine. Ăsta este motivul pentru care te-ai măritat cu el – doar la câteva săptămâni, după ce m-ai refuzat pe mine? Doar la câteva săptămâni, după ce ai jurat că nu te vei căsători niciodată?

– A fost un cu totul alt motiv, începu ea, apoi fu întreruptă din nou.

– Te-am speriat, nu? Și acum intenționezi să mă minți...

– Nu este nevoie să mint, interveni Alana, înroșindu-se de mânie. Cu ce drept o chestiona el? Își aminti cum o tratase cu ani în urmă, ca și când i-ar fi aparținut, cu trup și suflet... și acum se purta la fel. Mariajul meu este numai treaba mea, și mă revoltă întrebările tale legate de el.

El se încruntă.

– Cred că nu revoltată ar trebui să te simți, ci rușinată!

Roșul din obrajii Alanei se intensifică.

– Domnule Mavilis, spuse ea, luând o atitudine demnă, nu vreți să lăsați subiectul ăsta? Eu și cu patronul meu suntem aici pentru afaceri, și ar fi foarte bine să nu uitați asta. Acum, vă rog să mă scuzați, adăugă ea, ridicându-se și îndepărtându-se de el. Aș dori să mă retrag în camera mea, până la cină.

Se lăsă tăcerea. Alana porni din nou spre ușă, dar puterea părea să-i fi părăsit picioarele. Bărbatul ăsta era un diavol, gândi ea, privindu-l ca hipnotizată, precum o pradă care-și urmărește atacatorul, cântărindu-și șansele de scăpare.

– Vino aici, Alana, îi porunci el, când ea ajunse la ușă și puse mâna pe clanță.

– Vino la mine…

– V… vreau să mă duc în cam… camera mea… Alana își înghiți cuvintele bâlbâite, căci, dintr-o singură mișcare, ca un tigru, Andreas o prinse de încheietura mâinii și o trase spre el strângând-o într-o îmbrățișare, pe cât de păgână, pe atât de pătimașă.

– Ți-am ordonat să vii la mine! Fața lui era atât de aproape de a ei, încât îi simțea răsuflarea pe obraz. Ești, de departe, mult mai atrăgătoare acum, decât atunci, îi mărturisi el cu o voce tremurândă, plină de pasiune. Alana deschise gura să strige, dar Andreas își lipi buzele de ale ei, buze ferme, nemiloase, care o lăsară fără suflare. Da, Alana mea, șopti el, îndepărtându-și pentru un moment, fața de a ei, te doresc acum mai mult ca niciodată. Vei fi a mea! Mă auzi? Vei fi soția mea.

Capitolul 3

Cum reușise să pară calmă, nu va ști niciodată. Dar reușise, căci atunci când Max intră în cameră, douăzeci de minute mai târziu, părând mult mai atrăgător în costumul închis la culoare și cămașa albă, și-și plimbă privirea de la Andreas la Alana, pe fața lui nu se sesiză nicio schimbare de expresie. Urmărindu-l adresându-i-se lui Andreas, Alana se minună de succesul ei, realizând că inima-i era gata să explodeze, că buzele îi erau roșii și umflate, și ochii mult prea strălucitori, căci la strânsoarea brutală a lui Andreas nu-și putu reține lacrimile.

Andreas își întoarse privirea spre ea, pe fața lui citindu-se triumful și satisfacția.

– Cina este servită, domnule Andreas. Servitorul se ivi în ușă, după ce bătuse și o deschisese ușor.

– Venim imediat.

– Da, domnule Andreas. Acesta se retrase, cu sfială. Întâlnindu-i ochii lui Andreas, Alana sesiză disprețul din privirea lor, amintindu-și

prietenia și respectul cu care el îi tratase odată pe servitori. Avusese întotdeauna un "mulțumesc" și un zâmbet pentru ei. Nu și acum. Amărăciunea și dezamăgirea îi schimbaseră complet caracterul. Nu mai era deloc uman.

La cină, în timp ce Max și Andreas discutau afaceri, Alana se întoarse cu gândul la acea perioadă, când Andreas se aflase în centrul universului ei. Da, dacă era cinstită cu ea, trebuia să admită că el fusese steaua spre care își întorsese privirea. O învățase ce este dorința, lucru pentru care trebuia să-i mulțumească; îi așteptase cu nerăbdare apariția și fusese mândră să-l aibă alături, căci multe priviri invidioase fuseseră ațintite asupra ei. Totuși, nici măcar o clipă nu se gândise să se mărite cu el. Fusese neclintită în hotărârea ei.

Max insinuase că dacă Andreas ar fi avut mai mult timp la dispoziție pentru a o convinge, ar fi câștigat-o. Dar, dacă Andreas ar fi gândit așa, cu siguranță, ar fi urmat-o în Anglia. Existase oare vreun motiv pentru care n-o făcuse? Era adevărat, ea se căsătorise repede, însă Andreas avusese timp să acționeze. Aici Alana se opri. Oare, în subconștientul ei, își dorise ca el s-o facă? Ideea îi tăie respirația, făcând-o să se încrunte. Fiind întâmplător cu ochii pe ea, în acel moment, Andreas ridică din sprâncene întrebător. Alana se înroși, mai mult la amintirea scenei dramatice de mai devreme și înghițind în sec, își coborî privirea în farfurie. Cu un zâmbet, Andreas se întoarse, continuând discuția cu Max. Alana încercă s-o asculte, dar prinse doar frânturi din ea – pământul era bun, producând strunguri de cea mai bună calitate, atunci, de ce Andreas l-ar vinde ieftin? Max, pe tonul lui stăruitor, sublinie că prețul reprezenta ani mulți de cultivare a viței de vie, adăugând pentru a fi mai convingător, că acest capital urma să fie

reinvestit. La asta Andreas strâmbă din nas.

– Ați uitat că eu nu am nevoie, neapărat, de bani pentru o investiție.

– În scrisorile dumneavoastră ați spus că sunteți interesat să vindeți. Altfel, n-aș fi aici, nu? Andreas o săgetă cu privirea pe Alana. Aceasta făcu ochii mari, și el zâmbind, își întoarse capul.

Era posibil ca Andreas să-l fi atras pe Max la o vânătoare de himere? Oare oferta lui fusese doar un vicleșug – un vicleșug pentru a o aduce pe Alana acolo? Dacă era așa, cu ce scop?

Bărbatul acesta era mai perfid decât își putea imagina cineva. Pentru Alana era un tip de neînțeles... și, în aceeași măsură, înșelător. Aversiunea pentru el spori; nu-și dorea decât să plece de lângă el, căci realiză instinctiv că puterea lui era de temut. Că se temea de el era de înțeles, că se considera într-un pericol de moarte era un lucru care o nedumerea foarte mult – și totuși avea acest sentiment.

– Cred, spuse Andreas cu blândețe, că în cariera dumneavoastră de om de afaceri ați făcut dese călătorii care s-au dovedit în final a fi nerentabile.

Max strânse din buze, dar continuă să-și ascundă iritarea.

– Sper ca această călătorie să nu se dovedească a fi nerentabilă.

Grecul schiță un zâmbet.

– Pentru dumneavoastră, sau pentru mine?

Alana îți ridică brusc privirea la el.

– Ar putea fi profitabilă pentru amândoi, reveni Max, nesesizând substratul din întrebarea gazdei lui. Sunt dispus să cumpăr orice parcelă de pământ pe care mi-o oferiți.

Andreas zâmbi din nou, de data asta ironic.

– Nu cred, domnule Newland. Înclin să cred că o să ezitați să cumpărați jumătate de teren

muntos – și neroditor, pe deasupra.

Max se înroși brusc.

– Trebuie să recunosc, domnule Mavilis, nu sunt interesat în terenuri muntoase.

– Deci numai în terenuri pe care dumneavoastră – sau probabil clienții dumneavoastră – puteți să construiți hoteluri, nu?

– Hoteluri sau case de vacanță – sau vile, cum le denumiți voi în Grecia.

– Aveți de gând să ne invadați țara cu turiști?

Alana se duse din nou cu gândul în trecut, reflectând la blândețea lui, la grija pentru bunăstarea ei, la generozitatea lui... la dragostea lui...

Dar acum era un bărbat pe care destinul îl condusese pe un drum greșit, devenind o victimă a propriei greșeli. Făcuse un mariaj dezastruos, un mariaj care lăsase cicatrice atât de urâte, încât cauzele care le provocase nu puteau fi uitate vreodată.

Și el o acuza pe Alana, pentru greșeala lui...

Vocea lui Max o readuse la realitate încă o dată, și ea-l auzi spunând, cu o notă de iritare în glas:

– Sper că vom reuși să încheiem o afacere, domnule Mavilis.

– Orice este posibil, domnule Newland. Andreas fu o gazdă perfectă, atitudinea lui fu curtenitoare, civilizată. Vorbim mai târziu, diseară... când doamna se va retrage, bănuiesc.

Alana se îmbujoră, dar nu spuse nimic.

– Secretara mea asistă de obicei, la discuțiile legate de afaceri, îi

replică Max, tăios. Prefer să fie prezentă, dacă nu vă deranjează.

În ochii lui Andreas se ivi o sclipire ciudată.

– Și eu prefer ca discuția noastră – ăă – să se poarte doar între bărbați, atât timp cât este o discuție de afaceri. Ceea ce vom discuta vreau să fie auzit numai de dumneavoastră. Făcu o pauză, uitându-se la Alana, la capul ei plecat și la părul căzut peste față. Ea își ridică privirea, ca și când ar fi fost constrânsă de influența lui. Avea fața palidă și gura uscată. Brusc realiză că-i pierise apetitul dar, nedorind ca el să simtă asta, se forță să-și ridice furculița la gură. Te vei retrage după cină. Fu un ordin abia auzit, dar căruia nimeni n-ar fi îndrăznit să nu i se supună. Care ar fi fost consecințele nesupunerii, ea nu știa – și nici nu dorea să știe. Oricum, ar fi fost o ușurare să scape de prezența lui.

Max părea furios dar docil; venise să facă afaceri și, categoric, nu era în avantajul lui să i se opună bărbatului cu care urma să încheie afacerea. De aceea nu avu nicio obiecție când, mai târziu, Alana spuse noapte bună și-l lăsă singur cu Andreas.

Ieșiseră în curtea interioară pentru cafea și lichior; Alana băuse mai repede, la fel de nerăbdătoare să plece, cum era Andreas să scape de ea.

După ce-și petrecu aproape o oră în camera ei, gândindu-se, decise că o plimbare în aer curat, îi va face bine, ajutând-o să doarmă.

Imediat porni spre aleea ce ducea în grădina de trandafiri. Se așeză pe un zid scund de piatră, simțindu-se brusc liniștită, pentru prima dată de când sosise acolo, la vila aceea magnifică, a cărui proprietar era bărbatul care ar fi putut să fie soțul ei, un bărbat schimbat complet, pe care la prima vedere, nici nu-l recunoscuse.

Vigilentă, și cu inima bătându-i cu putere, se întoarse, când zări silueta neclară a unui bărbat venind spre ea din direcția vilei. Andreas! Unde era Max, se întrebă ea panicată?

Ridicându-se, șovăitoare, ar fi fugit de umbra aceia, dar spre dezamăgirea ei, picioarele refuzară s-o asculte, și așeză la loc pe zid. Andreas se apropie: o persoană necruțătoare, îmbrăcată în negru.

– Deci, mai avem câteva minute doar pentru noi. Vocea îi era joasă, guturală, mâna, când o prinse pe a ei, rece ca a unui cadavru. Cutremurându-se, Alana, se zbătu să se elibereze, dar fu trasă cu forță și lipită de trupul puternic și musculos al bărbatului pe care acum începea să-l urască.

– Lasă-mă! Unde este Max? Țip dacă nu-mi dai drumul imediat!

Râsul scurt, triumfător, al lui Andreas, fu tot ce mai auzi, înainte ca gura să-i fie capturată din nou de acele buze nemiloase.

– Să-ți dau drumul! Ți-am dat drumul o dată, Alana, dar nu se va mai întâmpla! Ești prizoniera mea, și vei rămâne așa până în ziua când moartea ne va despărți! Gura lui se apropie din nou, amenințător.

– Ești nebun! gemu ea, întorcându-și capul, într-o încercare disperată de a evita buzele lui lacome, senzuale. Nebun, auzi!

– Nebun... Cuvântul păru să-i alunge toată furia și dorința. Ea îmi spunea așa...

– Ea? Soția... ta?

El ridică mâna, ca și când ar fi vrut s-o lovească peste gură, pentru a o împiedica să mai spună ceva, dar o lăsă brusc jos, pe fața lui citindu-se uluiala. Alana realiză că fusese îngrozit de ideea de a fi violent cu ea. Dar mânia lui reveni, vocea sunând mârâit, când spuse:

– N-am avut niciodată o soție! Tu trebuia să fii soția mea – și vei fi!

Ea a fost mireasa diavolului, nu a mea!

– Îmi... îmi pare rău, Andreas...

– Pentru mine? Mila ta nu mai are niciun rost. M-am eliberat de ea! Să-ți fie milă de tine, pentru că o să ai nevoie!

– Andreas, lasă-mă să plec. Alana îi vorbi cu blândețe, ca unui copil. Nu mă consider vinovată pentru ce s-a întâmplat între tine și soția ta. Ți-am spus că nu doream să mă căsătoresc vreodată...

– Dar te-ai măritat, îi aruncă el. Te-ai măritat aproape imediat...

– Nu imediat. Și oricum, a existat un motiv pentru care m-am căsătorit.

– Desigur. Te-ai vândut la licitație celui care a oferit cel mai mult. Cum se face că lucrezi pentru tipul ăsta, Newland, nu pot înțelege. Să fie oare faptul că planurile tale s-au năruit, că soțul tău nu ți-a lăsat nimic prin testament?

– Asta, reuși Alana să spună, fără pic de convingere, este numai problema mea. Părul îi era umed la tâmple și inima-i bătea dureros, dar reuși să pară calmă, acum când el o eliberă. În mod ciudat îi găsea scuze pentru comportamentul lui, deși logica îi spunea că nu exista niciuna.

– Te-a lăsat fără nimic, spuse Andreas, altfel n-ai fi acum aici. Alana șovăi, pe jumătate tentată să fugă spre casă, dar gândindu-se mai bine, se hotărî să n-o facă căci, cu siguranță, o astfel de mișcare l-ar fi stârnit din nou.

– Andreas, sunt foarte obosită, începu ea, sfios. Lasă-mă să trec.

El rămase nemișcat, uitându-se fix, în jos la ea.

– Ești a mea, spuse, vocea vibrându-i de încredere în sine. Noi doi ne vom căsători, până într-o săptămână.

Alana rămase cu gura căscată, dar precauția învinse din nou.

– Vorbești prostii, Andreas, și știi asta. Nu mă poți obliga să mă mărit cu tine, și sunt sigură că nu mă voi mărita cu tine niciodată, de bunăvoie.

El strânse din buze, apoi schiță un zâmbet triumfător. Se comporta ca un bărbat care avea o armă secretă, o armă de care dușmanul lui nu se putea apăra.

– Vom vedea, frumoasa mea Alana, fu replica lui. Da, vom vedea.

Tonul hotărât, combinat cu expresia triumfătoare de pe fața lui, o puseră pe Alana pe gânduri, în ciuda faptului că ea-i considera atitudinea drept ridicolă, declarația, precum că ea-i va fi soție, cuvinte rostite de un bărbat care nu știa ce vorbește – sau, care făcea afirmații, numai pentru a impresiona. Că ar fi fost nebun, desigur nu era adevărat; ea spusese asta, numai din cauza spaimei ce o cuprinsese în acel moment. Un lucru era sigur, totuși: Andreas Mavilis încă dorea ca ea să-i fie soție. Alana văzuse foarte clar acest lucru și, în consecință, îi părea rău pentru el.

– Unde este Max? întrebă aceasta în cele din urmă. S-a dus la culcare?

Andreas dădu, absent, afirmativ din cap, lăsându-i impresia că de-abia o auzise.

– Da. A plecat imediat ce am terminat afacerile. Privirea îi era fixată în gol, briza mării ciufulindu-i părul negru. Una din umbrele create de ramurile copacilor îi prinse profilul lui Andreas. Alana se înfioră. Era ceva satanic în înfățișarea lui, ceva ce o îndemna să fugă de lângă el, chiar în acel moment, înainte să o prindă în vreo plasă nefastă în care el era deja inevital prins.

– S-a culcat devreme.

– Mi-a zis că era obosit.

– A spus vreun motiv pentru care era obosit? Cunoscându-l pe Max, fu surprinsă să audă că el mărturisise că era obosit. Max era bărbatul cu cea mai mare putere de muncă pe care-l cunoscuse vreodată, un bărbat plin de energie care nu obosea niciodată, mai ales atunci când lucra în străinătate. Nu e stilul lui, adăugă Alana, încruntându-se.

Andreas se uită la ea, apoi brusc, ridică mâna, parcă pentru a-i alunga încruntarea.

– Nu face asta! spuse acesta poruncitor. Nu-ți stă bine încruntată.

Alana se răsuci pe călcâie și el nu făcu niciun gest pentru a o opri, totuși se afla încă între ea și aleea pe care trebuia s-o ia în drumul spre casă.

– Te rog, nu mă atinge!

– Îți displac mâinile mele? Ochii îi străluceau de mânie, dar zâmbetul care i se ivi pe buze fu unul de dezgust și sfidare. Dar nu-ți displăceau mâinile muntelui ăluia de grăsime, care ți-era soț, nu-i așa? Nu-i dădu nicio șansă să răspundă, căci prinzând-o din nou de braț, o făcu să simtă ferocitatea gurii lui, și apropierea pătimașă a trupului său de al ei. Dezgustată, începu să se zbată cu violență, dar brațele lui erau ca de fier, Alana reușind doar să se istovească. Râzând de ea, Andreas îi luă fața în mâini, o forță să-și lase capul spre spate și-și lipi buzele de ale ei. Încercă din nou să se elibereze dar, de data asta, acțiunea ei nu făcu decât să-l atâțe mai mult ca niciodată. Îndură o eternitate de pasiune dezlănțuită, înainte ca el să-i dea drumul, mormăind. Ar fi mai bine să te obișnuiești cu atingerea mâinilor mele, căci o vei simți tot

restul vieții tale.

Lividă la față, Alana se clătină, și ar fi căzut dacă el n-ar fi ținut-o de mâini.

– Ești odios! strigă aceasta. Mă bucur foarte mult că am fost suficient de rațională, ca să nu mă căsătoresc cu tine. Cât despre amenințările astea repetate ale tale – ei bine, le tratez exact cu indiferența pe care o merită. Cum ți-am mai spus, nu mă poți obliga să mă mărit cu tine.

– Eu nu vorbesc în vânt niciodată.

– Ai făcut-o în seara asta...

– Nu, draga mea Alana, o întrerupse el. Vei afla foarte curând că vorbele mele n-au fost în vânt. Își întoarse capul, în lumina strălucitoare a lunii, fața lui exprimând o hotărâre ce o făcu să tremure vizibil.

– Vreau să intru în casă. Ochii ei frumoși implorau, chiar dacă ea realiza că trebuia să se arate indignată de felul în care fusese tratată. Sunt obosită.

Spre surprinderea ei, Andreas se dădu imediat la o parte, invitând-o printr-un gest cu mâna, să treacă pe lângă el.

– Patronul tău va veni să vorbească cu tine, mâine dimineață. Tonul lui misterios, nu numai că o făcu să se oprească, dar îi acceleră din nou bătăile inimii. Ce se întâmpla cu ea de îi era atât de frică de acest bărbat?

– Despre ce? Din greșeală, Alana călcă pe o piatră și ar fi căzut, dacă Andreas n-ar fi prins-o. Simțindu-i răsuflarea pe obraz, Alana simți o ciudată emoție săgetând-o, și se depărtă rapid.

La întrebarea ei, Andreas făcu o pauză, privind în gol, preocupat.

– Vei afla când vei vorbi cu el, începu acesta, dar cu o insistență disperată, Alana îi ceru o explicație. Ai spus că ești obosită, adăugă Andreas, și ea-l întrerupse din nou.

– Nu atât de obosită, încât să nu aud ce are Max de discutat cu mine.

– Nu m-ai înțeles. Dacă ți-aș spune acum, n-ai mai dormi.

– N-aș mai do... dormi? îngăimă ea. Ce vrei să spui?

Andreas scutură din cap.

– Ar fi trebuit să știi de mult că sunt imun la șiretlicurile femeilor. Ți-am spus că vei afla totul dimineață, când vei vorbi cu patronul tău. Ajunseră la vilă, și Andreas o invită înăuntru. Eu mă mai plimb puțin, spuse el și, fără vreun alt cuvânt, plecă de lângă ea, dispărând în întunericul grădinii de orhidee.

Incapabilă să se miște, Alana se uită lung în urma lui. Era complet confuză, o mulțime de întrebă ri trecându-i prin minte. Nefiind în stare să se ducă la culcare, până nu va afla de la Max ce ar fi putut s-o țină trează toată noaptea, se apropie de ușa acestuia și ascultă câteva secunde, înainte de a bate, rostindu-i încet numele. Faptul că el deschise ușa imediat, fu o dovadă că era treaz, dar era și complet îmbrăcat, și Alanei i se opri respirația când ridicându-și privirea, observă paloarea de pe fața lui. Arăta ușor îmbătrânit și în culmea disperării.

– Ce s-a întâmplat? bolborosi ea, realizând brusc că și ea era oarecum tulburată. Max, ce s-a întâmplat?

Max ezită, dar, Alana era convinsă că el dorea cu adevărat să o lămurească.

– Diavolul ăla, spuse el încet. Păgânul ăla care ne-a adus aici sub

un fals pretext...! Se opri, cu răsuflarea sacadată, mișcându-și capul dintr-o parte într-alta.

– Vrei să spui că ne-a păcălit să venim aici? Cum tonul ei era plin de uimire, Max o privi întrebător. A avut vreun motiv ascuns? adăugă aceasta, înainte ca el să scoată vreo vorbă.

– Pe mine mă întrebi?

Alana dădu afirmativ din cap.

– Este un tip atât de ciudat... Se opri, roșind la amintirea felului în care o tratase. Spune că voi fi curând soția lui. Uitându-se la fața lui Max pentru a observa cum reacționează la cuvintele ei, nu văzu decât o mască inpenetrabilă, totuși simți la el o ușoară neliniște care, fără să-și poată explica de ce, îi spori îngrijorarea. Ce-ai vorbit cu el, Max? Desigur, știa ceva, când a spus că vei vorbi cu mine, dimineață. N-am putut aștepta până atunci, și de asta mă aflu acum aici. Simt că siguranța lui se bazează pe ceva foarte solid, chiar dacă bunul meu simț îmi spune că nu este posibil să se căsătorească cu mine fără acordul meu – pe care nu-l va avea niciodată.

Ochii lui Max, aveau o licărire ciudată.

– Ești chiar așa de sigură, Alana? Că, indiferent de circumstanțe, nu vei accepta să te mărițI cu el?

Ea făcu un pas înapoi, șocată de întrebare lui.

– Ce tot spui? Nu există nicio circumstanță în care să fiu obligată să mă căsătoresc...

– A existat odată, o întrerupse el, calm. Să nu uiți, draga mea. O să-ți spun totul, cât mai pe scurt posibil. Sunt ruinat. Andreas Mavilis știe despre mine ceva ce, credeam că este doar un secret al meu. Se duse la fereastră și dădu draperiile deoparte, privind afară pe

fereastră. Cu mult timp în urmă, am escrocat un bărbat care întâmplător, era o rudă a lui Andreas Mavilis...

– Ai escrocat pe cineva? Ea scuturǎ din cap, automat. Nu este posibil. Chiar din prima zi în care am venit să lucrez pentru tine, am realizat că afacerea ta prosperă numai prin mijloace cinstite.

– Asta este valabil azi. Cu un an înainte ca tu să vii la mine, eram în pragul falimentului, implicându-mă, în ignoranța mea, în niște investiții dezastruoase. Aș fi pierdut totul, dacă nu mi s-ar fi invit cea mai incredibilă ocazie. Un grec bătrân, a intrat în biroul meu și mi-a oferit o mie de acri de pământ, pe aproape nimic. Se părea că se certase cu fiul său și, conștient că nu mai avea mult de trăit, se hotărâse să-l dezmoștenească, vânzându-și tot pământul. Nu-mi venea să cred, ce noroc dăduse peste mine, căci era unul dintre cele mai bune terenuri din țară. L-am cumpărat pentru câteva lire și l-am vândut cu un sfert de milion...

– Max! Alana se uită fix la el, uluită de mărturisirea lui. Nu! Oh, nu, tu nu puteai să faci așa ceva!

– Eram în pragul falimentului, nu uita. Întorcându-și capul, își lăsă privirea în jos, incapabil să-i întâlnească privirea uimită. Ba da, Alana, am făcut-o. Cu toții avem secrete. Credeam că al meu nu se afla niciodată. Dumnezeule, ce naiv am fost! Tot timpul ăsta, Andreas Mavilis a știut...

– Și te șantajează? Acesta fu singurul gând care-i trecu prin minte, în starea de uluială în care se afla. Ea avusese foarte mare încredere în Max, ar fi pariat pe orice, pentru onestitatea lui în afaceri. Și acum află de această faptă îngrozitoare, chiar de la Max. Asta este, Max?

– Poți să spui și așa. Dar, înainte să te lămuresc în ce constă acest

șantaj, trebuie să-ți explic că acel grec bătrân este din Mani, o regiune din Grecia, unde, ca și în insula Creta, există o datină, aproape incredibilă, numită vendeta. Ridică mâna, sesizând intenția ei de a-l întrerupe. Sunt convins că n-ai auzit de ea, Alana, așa că lasă-mă să-ți povestesc. Alana îl ascultă, fascinată și neîncrezătoare, povestindu-i că vendeta era o tradiție adânc înrădăcinată în zonă, potrivit căreia dacă cineva îi produce un prejudiciu altcuiva, membri familiei celui prejudiciat se răzbună, producându-i celuilalt, același prejudiciu. Dacă respectiva persoană nu mai există, atunci un alt membru al aceleiași familii duce la îndeplinire răzbunarea care, spuse Max, poate merge până la moarte.

– Și Andreas este exact acel membru, care trebuie să te pedepsească, nu? Alana se uită atent la Max, citind pe fața lui aceeași disperare, ca în momentul când ea intrase în cameră. Dar, ce-ți poate face? Adică, tu ai plătit pământul, așa că nu prea poate să te șantajeze, nu-i așa? Nu-l putea scuza pe Max pentru perfidia cu care-l păgubise pe bătrân dar, pe de altă parte, nu vedea ce măsuri de constrângere putea lua cineva împotriva lui, atâta timp cât pământul fusese plătit.

– Bătrânul a venit la mine după doar câteva ore de la semnarea contractului și mi-a cerut să-l anulez. L-am refuzat categoric, fără să-mi pese de el. Max făcu o pauză, trăgând adânc aer în piept. Alana, nu știu ce s-a întâmplat cu mine; a fost lăcomie, pură lăcomie. Fruntea i se umplu de transpirație. Era mai mult decât evident că suferea enorm pentru conștiința încărcată de vină.

– A fost cel mai reprobabil lucru...

– Știu asta! Oh, știu asta, Alana! Își puse mâinile la ochi. Alana își simți și ea ochii înțepând-o: să vadă un bărbat aproape plângând, o

impresionă atât de puternic, încât îi venea și ei să plângă.

– Voiam să-ți spun, înainte de a mă întrerupe, Max, că deși a fost un act incalificabil din partea ta, nu trebuie să-ți fie teamă de Andreas. Ai zis că te-a amenințat, și că o să-mi spui ce formă a luat șantajul lui. Dar, Max – dragă Max – el nu are ce să-ți facă...

– Contractul nu era valabil în momentul acela. Eu știam asta, dar bătrânul nu.

Îngrozită de acest amănunt, Alanei i se uscă gura, abia reușind să spună:

– L-ai... înșelat... l-ai înșelat...?

– Da, Alana.

– Deci, poți fi deferit justiției, nu?

– Exact. Și în cazul ăsta, nu numai că voi primi o pedeapsă foarte mare, pe care o voi executa aici în Grecia, dar va trebui să restitui și banii – nu cei pe care i-am primit pe pământ, ci cei pe care i-am încasat pentru el. Afacerea mea va fi ruinată!

– Ruinată... Nu era posibil! Recent, Max își extinsese afacerile, deschizând filiale în Canada și Australia. Era unul dintre cei mai respectați oameni de afaceri, în domeniul imobiliar, din Londra, integritatea lui nefiind pusă la îndoială. Toți cei care veneau la el, cu intenția de a cumpăra proprietăți în străinătate, veneau cu deplină încredere, deci cinstea lui era nepătată. Și totuși exista o pată. Alana fu șocată să constate cât de puțin îl cunoștea. Dar lui îi părea rău și, după părerea ei, asta demonstra că nu era deloc viclean. Era la început, în momentul acelei tranzacții, și afacerea lui era într-o stare dezastruoasă. Tentația fusese foarte mare și nu putuse să-i reziste, dar ea era sigură că acum ar fi în stare să reziste unei tentații. Nu poate fi

ruinată, Max, nu afacerea asta prosperă a ta...

– Trebuie să privim adevărul în față, Alana, sunt terminat!

– Nu! Se apropie de el, prinzându-l de mânecă. Nu mi-ai spus în ce constă șantajul ăla. Ai promis că o să-mi spui mai târziu. Explică-mi, Max. Sunt sigură că există o cale să ieșim din încurcătura asta.

– Există o cale, spuse el, cu o voce plină de emoție. Dar nu sunt pregătit să-ți spun care...

– Ai promis, îl întrerupse Alana, pe un ton aproape acuzator. Mi-ai spus atât de multe, încât trebuie să-mi spui și restul – trebuie!

– Nu pot. Vocea lui fu fermă, și Alana, gândindu-se la altceva care să-l ajute, renunță, pentru moment.

– Max, începu aceasta, ai o mulțime de bani acum, și ai putea să împrumuți restul, sunt sigură. Ai putea să-i restitui banii – fiului, vreau să spun.

Când începu să vorbească, vocea lui era plină de autocondamnare și regret.

– S-a... s-a sinucis, Alana... Scoțând un suspin, se întoarse și, pentru câteva momente, umerii i se zdruncinară incontrolabil. N-am știut până în seara asta, când mi-a spus Andreas. Nu-ți dai seama, Alana, cum voi fi privit? Am ucis un om! Ea nu fu în stare să scoată vreo vorbă. Am suferit și voi suferi tot restul vieții!

– Te cred! strigă ea repede, căutând să-i ofere un minimum de alinare. Nu te frământa atât, Max. Nu suport să te văd așa. Ochii i se umplură de lacrimi, apoi brusc, fără niciun motiv își aminti cuvintele pe care mama ei i le spusese deseori. "Defectul tău este că ești prea miloasă. Nu numai că vei avea de suferit în viață, dar vei fi păcălită de cei care sunt mai abili ca tine. Ai grijă, copilă, și încearcă să citești

oamenii." Cum putea ea să-și schimbe caracterul? o întrebase într-o zi pe mama ei, când aceasta o sfătuise să fie mai fermă, mai realistă. Alana nu-și dorise vreodată să se schimbe; de fiecare dată când i se ivise ocazia să aducă alinare cuiva, o făcuse cu plăcere. În momentul acesta singura ei dorință era să-l ajute pe Max, Max care fusese foarte bun cu ea, care-i oferise slujba înapoi, fără ezitare, când aceasta i-o ceruse. Dar, mai presus de toate, ea-și amintea, riscul la care el se supusese, salvând-o dintr-o clădire incendiată. Alana îi datora viața, și nu va uita niciodată că îi promisese că-l va răsplăti dacă va avea ocazia vreodată.

– Du-te la culcare, o sfătui el, lipsit de vlagă. Probabil ești foarte obosită.

– Nu mă duc încă, fu decizia ei fermă. Vreau să aflu care a fost ultimul cuvânt al lui Andreas.

– Alana, draga mea... te rog... începu el cu o voce tărăgănată, și ea avu ciudata senzație că el o făcuse intenționat – numai pentru ca ea să-l întrerupă, spunându-i din nou că nu avea de gând să plece până nu afla care fusese ultimul cuvânt al lui Andreas. Această impresie fu întărită și de faptul că, privind-o în față, părea să aștepte un răspuns. Alana...

– Da? răspunse aceasta, încruntându-se.

Max își linse buzele, atitudinea ei punându-l în încurcătură. E rândul tău, părea el să spună.

– Nu – ăă – pot să-ți spun care a fost amenințarea lui Andreas.

– Amenințarea? repetă ea, iritată, căci, în mod absurd, avu impresia că Max, pur și simplu ocolea adevărul, doar pentru a impresiona. El dorea să-i spună care fusese ultimul cuvânt al lui Andreas, dar în

același timp voia să pară că nu dorea asta. Nu înțeleg.

– Te rog, du-te la culcare, dragă. Max scoase un oftat adânc, de deznădăjduire. Nu mai insista.

Alana se încruntă din nou și spuse, cu răceală.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc să vorbesc chiar cu Andreas. Poate voi afla mai multe. Făcu o pauză, dar Max rămase tăcut. Sunt și eu implicată puțin, nu-i așa? Și atunci, este normal să cer o explicație. Andreas mi-a spus că dacă-mi va povesti totul, nu voi mai dormi. Se opri din nou, urmărindu-l pe Max, câteva momente, înainte de a porni spre ușă. Când ajunse aproape de ea, îi auzi vocea joasă și resemnată.

– Te scutesc eu de o situație neplăcută. Ultimul lui cuvânt este... Se opri, și încă o dată avu senzația că o făcuse doar pentru a impresiona. Oricum asta nu schimbă nimic, Alana. Nu voi îngădui să te sacrifici pentru mine.

Ea se răsuci pe călcâie, cu ochii licărindu-i.

Max făcu o pauză.

– Să mă sacrific? Un fior îi străbătu tot trupul. Ce vrei să spui, Max?

– Nu mă acționează în judecată, numai dacă reușesc să te conving să te măriți cu el. Știe că odată ți-am salvat viața, și mizează pe faptul că mă vei răsplăti...

– Știe că mi-ai salvat viața? De unde?

– Lasă impresia că știe absolut totul despre noi. Pare incredibil, dar un lucru este sigur, ne-a ținut tot timpul sub observație. Probabil are pe cineva în Londra, care ne-a urmărit toate mișcările. Făcu o pauză, fixând-o cu privirea. Este evident că el nu și-a pierdut interesul pentru tine, în toți acești ani, și dacă ceea ce simte pentru tine este dorință, sau dragoste, nu mi-am dat seama. A fost enervant de vag când am

încercat să-l fac să spună de ce dorește să se însoare cu tine.

Alana își spuse în gând: dacă se însurase cu altcineva, era evident că-și pierduse interesul pentru mine. Dar ea se abținu să spună asta, căci nu era important în momentul acela.

– Crede că mă căsătoresc cu el pentru a te salva pe tine...? Vocea îi deveni tremurătoare și ea se luptă să-și stăpânească neliniștea ce o cuprinse, cu fiecare secundă, necruțătoarea mână a destinului, lăsându-se tot mai jos, exercitându-și presiunea asupra ei. Brusc își aminti, ca și când s-ar fi petrecut doar cu o săptămână în urmă, o scenă pe care și-o imaginase adesea, dar la care nu fusese martoră, scenă în care, Max, eroul zilei, își riscase viața pentru a o salva dintr-un birou în flăcări. Era în stare de inconștiență când Max o scosese pe brațe din încăpere, doar cu câteva secunde înainte ca tavanul să se prăbușească peste ei. Alana scăpase fără niciun semn; Max va purta toată viața cicatricele pe umeri și spate.

– Acum înțeleg de unde venea convingerea lui, că îi voi deveni soție.

– Convingerea lui este greșită. Max scutură vehement din cap, parcă pentru a-și întări cuvintele. Când ți-am spus că nu te vei sacrifica pentru mine, am vorbit foarte serios. Tonul lui fu suficient de ferm, totuși Alana sesiză o notă discordantă în el, pe care o ignoră, gândul revenindu-i la faptul că Andreas recursese la măsuri atât de ușor de înțeles, pentru a fi la curent cu tot ce se întâmpla cu ea. Max vorbise despre dorință și iubire, afirmând că nu reușise să-și dea seama care din ele îl determina pe Andreas să se însoare cu ea. Alana înclină spre dorința, căci chiar dacă Andreas o iubise cândva, acea iubire trebuia să se fi stins de mult. Dorință...? Părea să fie cea mai acceptabilă

concluzie, și totuși, ceva îi spunea că nu era așa. Dar dacă nu era nici dragoste, nici dorință, atunci ce era?

Alana oftă, îndreptându-și privirea spre Max.

– Căsătoria mea cu Andreas te va salva de la închisoare și de la ruină...

– Alana, o întrerupse el, n-o să te las să te sacrifici. De câte ori trebuie să-ți mai spun? Hai să uităm de afacerea mea, de recunoștința pe care ai spus că mi-o datorezi, sau de promisiunea pe care mi-ai făcut-o. M-am împăcat cu ideea ruinării, a procesului și a întemnițării. Înăbușindu-și o emoție, înghiți în sec. Alana își coborî încet privirea pe pumnii lui încleștați. Că suferea, era oarecum evident, totuși ea avea o îndoială. Nu era neapărat nevoie ca el să-i amintească despre obligația morală pe care o avea față de el și, cu atât mai puțin, despre promisiunea pe care i-o făcuse, care-i reveni în minte cu o uimitoare claritate.

"Max, tu mi-ai salvat viața, cu riscul vieții tale. Dacă se va ivi ocazia, te voi răsplăti, cu orice preț. Îți promit, Max."

Vorbise foarte serios, rostind cu sinceritate fiecare cuvânt al promisiunii ei. Deci, a o aduce în discuție era, nu numai inutil, dar și deplasat. Alana refuză să accepte ideea că de fapt, pomenise de acea promisiune cu singurul scop de a-i aminti – pentru cazul în care ar fi uitat.

Max făcu o mișcare, și ea-l observă urmărind-o, așteptând o schimbare în expresia ochilor ei. Acea urmă de suspiciune se ivi din nou, dar ea și-o alungă din minte, lăsând să iasă la iveală doar un singur fapt, foarte clar: stătea în puterea ei să-l salveze pe Max. Ea avea obligația morală să-l salveze, asta în virtutea promisiunii pe care știa că

urma să o ducă la îndeplinire, atunci când va fi nevoie. Și, în momentul acesta critic, era necesar.

Pentru un moment îngrozitor, Alana ezită, la gândul vieții pe care urma s-o ducă alături de Andreas, și cât de crudă era soarta cu ea, s-o condamne la nefericire pentru a doua oară. Dar, aproape imediat, se trezi la realitate, onoarea și simțul responsabilității ei, invingând din nou, făcând-o să înțeleagă că nu avea nicio scăpare. Cuprinsă de o cumplită nefericire, rămase privind în gol, reflectând la viitorul ei sumbru, la ghinionul de a deveni soția satanicului Andreas Mavilis, bărbatul care recursese la cele mai josnice metode pentru a o atrage în plasa lui.

– Max… Singurul cuvânt o șocă, și fu nevoită să aștepte câteva momente pentru a fi capabilă să articuleze din nou, să-i spună că nu avea de ce să-și mai facă griji. Ea va accepta să devină soția lui Andreas Mavilis.

– Dar, Alana…

Ea îi întrerupse protestul, ridicând mâna într-un gest de hotărâre.

– M-am hotărât, așa că te rog, să nu mai discutăm despre asta. Lividă la față și plină de amărăciune, își întoarse capul spre fereastră. Prima dată când se sacrificase, soarta fusese destul de blândă cu ea, eliberând-o rapid; de data asta nu mai spera la vreo eliberare. Însemna să ceară prea mult, să ceară imposibilul. Nu, trebuia să accepte o viață de chin cu bărbatul care odată o iubise, iar acum o ura, învinuind-o pentru căsătoria nefericită pe care o avusese. Mă întreb, își exprimă ea gândul care tocmai îi venise în minte, de ce n-a făcut mișcarea asta până acum?

– Nu putea să se însoare cu tine, când era deja însurat. A așteptat

și te-a urmărit, cu ajutorul spionilor săi, sunt convins. Știa absolut tot ce se întâmplă, dar nu putea acționa înainte de moartea soției lui. Max făcu o pauză, și Alana realiză că el nu mai protesta, că era nerăbdător ca ea să acționeze, să-l scape de amenințare. Mai curând, soția lui a murit la momentul oportun. Nu m-aș mira ca el s-o fi ajutat…

– S-o ajute…? Alana făcu ochii mari, îngrozită de aluzie. Exact, ce vrei să spui?

El ridică din umeri.

– Nu l-aș acuza de crimă… Se opri din nou, realizând imediat ce spusese. Nu te grăbi să tragi vreo concluzie, Alana. Nu și-ar fi asumat un risc de felul ăsta. Cu siguranță, n-ai de ce să-ți faci griji pentru siguranța ta… Alana, nu te uita la mine așa! Alana își întoarse capul, dorind ca el să nu observe disprețul și amărăciunea din ochii ei. Nu îi păsa ce se va întâmpla cu ea. Realiză acum că, încă de la început, el intenționase să creeze o situație al cărei rezultat să fie sacrificarea ei. Își aminti de urma de suspiciune de mai devreme; acum era sigură că tot ceea ce simțea Max în prezent, era o imensă ușurare că fusese salvat. El nu va mai face nicio încercare de a o abate de la decizia pe care o luase.

Și avea dreptate. Dimineața următoare, plecase foarte devreme, și cum niciun vas nu ridica ancora la ora aceea, Alana bănui că se dusese la un hotel din Kalymnos, pentru a-și petrece orele care-i mai rămăseseră până la plecarea de pe insulă.

Lăsase un bilet care-i fusese înmânat Alanei imediat ce intrase în hol.

"La revedere și mulțumesc" citi ea. "Sper că nu va fi prea rău. Cel puțin, vei fi asigurată material, pe viață." Era semnat: "Al tău, Max".

Palidă, totuși de un calm ce o uimi, își ridică privirea la grecul care apăruse din sufragerie, și acum stătea lângă ea.

– "Cel puțin vei fi asigurată material, pe viață", citi acesta, peste umărul ei. Da, frumoasa mea, Alana, vei avea tot ce-ți dorești. Și asta este foarte important pentru tine, nu? Te-ai bucurat de așa ceva, mult prea puțin, nu-i așa? Muntele ăla de grăsime – creatura pe care tu ai preferat-o în locul meu, nu ți-a lăsat nimic. Asta trebuie că te-a distrus – dar ai primit ceea ce meritai. Și acum ești a mea, după atâta timp. Așa trebuia să fie! Ai luat decizia la care mă așteptam; patronul tău a dat dovadă de același egoism, ca și atunci când l-a jefuit pe bătrânul ăla. Nu mă înșel niciodată în privința caracterelor oamenilor. Tu, pe de altă parte, nu ești așa abilă. Te-ai înșelat în privința lui, nu-i așa?

Alana dădu afirmativ din cap.

– Încep să cred că asta a urmărit, să-mi onorez promisiunea pe care i-am făcut-o, admise ea, cu o voce lipsită de viață. Dar, amintindu-și cât de dărâmat arăta Max când intrase în camera lui, Alana se întrebă dacă nu cumva ideea sacrificiului ei, nu se ivise pe parcurs. Pentru că, altfel, de ce ar fi arătat așa de distrus!? Ah, da, acum înțelese. Max nu-și pierduse complet speranța că ea, în final, se va căsători cu el, dar noua situație creată, spulbera pentru totdeauna dorința lui și părea logic ca el să fie supărat.

– Este un ticălos, spuse Andreas, chiar dacă ți-a salvat viața.

– Prefer să nu discut despre Max. Îi datorez viața... Se uită fix în ochii lui. Și acum, pentru a-l salva de ticăloșia ta, distrug acea viață.

Andreas se schimbă la față, respirația devenindu-i parcă un șuierat de șarpe veninos.

– Ia-o și așa, dacă dorești, mormăi el . Foarte bine – viața ta este

distrusă! Sunt un ticălos, dacă asta este părerea ta...

– Nu ești ticălos – șantajându-ne, așa cum ai făcut-o?

– Fii atentă, o avertiză Max, apropiindu-se și prinzând-o de bărbie. Nu mai sunt tânărul ăla îndrăgostit pe care l-ai cunoscut cândva. M-am schimbat, și nu în bine! Știu cum să-i pedepsesc pe cei care mă supără. Tu, spuse strângând-o și mai tare de bărbie, vei învăța să te supui voinței mele! Vei fi o soție de grec – supusă în totalitate soțului tău. Se opri, dar ea nu vorbi. Era palidă și inima îi bătea cu putere. Ei bine, n-ai nimic de spus? Nimic de întrebat?

Alana își înghiți saliva care-i umpluse gura. El o eliberă, făcând un pas înapoi.

– O singură întrebare aș dori să-ți pun.

– Da? Ochii lui negri sclipiră întrebător.

– Max a spus că nu și-a putut da seama dacă dragostea, sau dorința, a fost cea care te-a făcut să mă vrei ca soție...

– Dragoste! exclamă, părând să nu fi auzit restul cuvintelor ei. Dragoste! Izbucni în râs, un râs demonic, ce păru să umple întreaga cameră. Nu, draga mea, nu există niciun fel de dragoste în inima mea, pentru tine.

– Dorință...? murmură ea, dar scutură imediat din cap. Atunci, ce? adăugă, plină de curiozitate. Trebuie să ai un motiv să dorești să te căsătorești cu mine.

– Este evident că am un motiv, fu el de acord. Și acest motiv este răzbunarea! Din cauza ta am suferit ani în șir chinurile iadului... și pentru asta, Alana, trebuie să plătești. Te voi pedepsi pentru toți anii pe care i-am pierdut, ani care ar fi putut să fie altfel, dacă te-ai fi măritat cu mine când ți-am cerut...când eram îndrăgostit de tine.

Mi-am promis că, dacă va fi vreodată posibil, te voi face să suferi – și, pe Dumnezeu, vei suferi! Înainte să termin cu tine, îți vei dori să fi murit tu, nu porcul ăla, pe care, cu mândrie, îl numeai soț!

Alana vorbi cu foarte mult calm.

– Se pare că știi atât de multe...

– Mi-am făcut temele. Am fost informat cu regularitate de fiecare mișcare a ta.

– Am aflat. Nu înțeleg însă, dacă știi atât de multe, cum nu știi nimic despre circumstanțele care au condus la mariajul meu?

– La vremea aceea, am acceptat ideea, că nu te vei mărita niciodată. Dar, am sperat că, mai târziu, voi putea să te fac să te răzgândești. Tu te-ai căsătorit, înainte ca eu să aflu! – înainte să am timp să vin la tine, să încerc să te conving... Se opri, cu fața, o mască a disprețului. Ai dreptate, nu cunosc circumstanțele care te-au determinat să te măriți – și nici nu doresc să aflu! Tot ceea ce mă interesează este că ai preferat o creatură așa respingătoare, în locul meu – că-ți plăceau dezmierdările lui și nopțile de amor cu el, în timp ce gândul la mine, evident, te dezgusta! Fața lui devenise stacojie. Era ușor de văzut că îl înfuriase ideea că ea preferase un bărbat atât de dizgrațios, unuia îngrijit și cât se putea de atrăgător. Cu toată sinceritatea, trebuia să admită că acțiunea fusese foarte supărătoare pentru el, și excesiv de dureroasă, căci nu mai exista niciun dubiu că Max fusese îndrăgostit nebunește de ea.

Alana se uită la el, pe jumătate tentată să dezvăluie nefericitele evenimente care conduseseră la mariajul ei cu Howard Beaumont. Dar ura din sufletul ei, combinată cu afirmația lui fermă, că nu-l interesau circumstanțele care au determinat căsătoria ei, o reținură.

Alana nu mai făcu altceva decât să ridice din umeri și ar fi plecat dacă el n-ar fi împiedicat-o, prinzând-o de braț și trăgând-o spre trupul lui. Luată prin surprindere, se răsuci în brațele lui, pe fața ei citindu-se repulsia și disprețul pe care le simțea față de el. Ochii lui mocneau în orbite când hotărât să-și demonstreze autoritatea, o făcu să simtă apăsarea buzelor lui nemiloase.

– Să nu mai îndrăznești vreodată să te uiți la mine așa, o sfătui el sau îți jur că vei plăti pentru asta!

Capitolul 4

După nunta lor, pe măsură ce zilele treceau, repulsia Alanei față de soțul ei creștea tot mai mult, rezultatul fiind că, din când în când, Andreas se înfuria atât de tare, încât ei îi era teamă că el va recurge la violență. Totuși, ea își ascundea teama față de el, afișând întotdeauna o oarecare răceală și tratându-l cu dispreț, lucru pe care în opinia ei, îl merita.

– Vei regreta aroganța asta, o avertiză el într-o seară când, după cină ieșiseră să-și bea cafeaua, în curtea interioară. M-ai jignit în fața lui Costagis și a Katrinei!

Alana se uită la el peste masa de trestie indiană.

– Îți imaginezi că îi poți prosti pe servitori să creadă că suntem un cuplu de îndrăgostiți? întrebă aceasta, măsurându-l din priviri, cu insolență.

– Ai grijă, o sfătui Andreas, amenințător. Nu numai o dată, te-am avertizat că te voi face să plătești!

Alana păli, spre supărarea ei, și Andreas schiță un zâmbet de

satisfacție.

– O să te potolesc eu, cât de curând! Soțiile grecilor învață repede să fie supuse…

– Eu nu sunt grecoaică, îi replică ea tăios. Sunt englezoaică și supunerea nu mă caracterizează.

Ochii lui păreau negri ca ebonita, când își fixară privirea într-ai ei. În străfundul lor se putea citi mânie, dar și admirație.

– Trebuie să recunosc, admir personalitatea ta, spuse el.

– Mulțumesc.

– Dar, o să-mi facă plăcere să ți-o schimb.

Pierzându-și calmul, Alana vorbi din impuls, fără precauție.

– Ai reușit să-i schimbi personalitatea primei tale soții? întrebă aceasta, controlându-și vocea, în ciuda mâniei ce o cuprinsese. Am impresia că ea ți-a schimbat-o ție… Se opri, scoțând un țipăt, când el o prinse de încheietura mâini, strângând-o cu putere.

– Să nu îndrăznești vreodată, să mai vorbești de ea! Vocea îi vibră de furie. În casa asta nu s-a amintit niciodată despre ea! Tu ești prima care o faci… și îmi vine să te omor pentru asta! Andreas se albise de mânie, și Alana se făcu mică în scaunul ei, frecându-și instinctiv încheietura care deja se inflamase. Incapabilă să-și ia ochii de la el, Alana se încruntă, uluită de accesul lui de furie. Era oare puțin nebun? se întrebă. Andreas își fixă privirea în gol, gura strâmbându-i-se spasmodic, ca și când ar fi fost acționată de un mecanism necontrolabil, din interior. De teamă, Alanei i se opri respirația și, involuntar, își ridică mâna tremurândă la gât.

Andreas își mută privirea pe degetele ei, o expresie de fascinație, ivindu-i-se pe față. Atmosfera era încărcată de tensiune, și Alanei îi

veniră în minte cuvintele lui Max, referitoare la posibilitatea ca Andreas să fie capabil de crimă. Să-și fi omorât el soția… prin strangulare? Scutură din cap, înfiorându-se la gândurile melodramatice ce-i treceau prin minte, care oricum nu aveau nicio bază. Numai că, el părea excesiv de fascinat de faptul că ea-și ținea mâna pe gât, și Alana nemaifiind în stare să-l privească, nici măcar o clipă, se ridică, intenționând să plece.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă soțul ei. Nu te simți bine? O privi cercetător, sesizând că era albă la față și-și umezea buzele.

– Da, Andreas… da, nu mă simt bine! Răspunsul ei veni prea repede, și el se încruntă. Alana se întoarse să iasă din curte, dar vocea lui o opri.

– Stai! Nu sunt convins că nu te simți bine.

– Îmi pare rău… Chiar dacă avea un sentiment de teamă, reuși să strecoare o notă de acreală în voce. Dar, cum nu am cum să-ți dovedesc, trebuie să mă crezi pe cuvânt. Doresc să intru în casă…

– La ora asta? Abia s-a lăsat întunericul… Abia s-a lăsat întunericul, repetă el, și este minunat. Este o noapte a îndrăgostiților, și noi, Alana mea, suntem îndrăgostiți, nu-i așa?

– Nu fi ridicol! replică aceasta, teama transformându-i-se în mânie. Nu există nicio fărâmă de dragoste din nicio parte! Tu ai recunoscut că nu mă iubești – și eu sunt sigură că nu te iubesc, și nu te voi iubi niciodată!

Spre surprinderea ei, Andreas nu făcu niciun comentariu, dar spuse, foarte calm.

– Stai jos, Alana. Nu vreau să rămân singur.

– Nu vrei să rămâi singur? Ce voia oare să spună? Că-l vor năpădi

gândurile negre. Gânduri de învinovățire? Deodată, Alana simți o dorință teribilă de a afla mai multe despre ultima lui soție – despre condițiile în care a murit. Andreas se uită la ea cu o expresie arogantă, ca și când i-ar fi poruncit să ia loc, în ochii ei ivindu-se o sclipire de mânie.

– Sunt obosită. Noapte bună.

– Trebuie să rămâi să-mi ții companie.

– Eu nu primesc ordine, replică aceasta, stăpânindu-și, cu greu, nervii. Dacă tu vrei să te duci la culcare, te duci – fără să mă întrebi, dacă îmi convine sau nu.

– Așa este, Alana, dar stăpânul sunt eu. Fac ceea ce doresc să fac; tu, în schimb, faci ceea ce ți se spune. Tonul îi rămăsese calm, dar autoritatea din el era absolută, și Alana, spre amărăciunea ei, realiză că trebuia să fie precaută. Stai jos, îi ordonă din nou soțul ei, și numai după câteva secunde de ezitare, ea se conformă. Începi să înveți, iubita mea, spuse el. Ești plină de furie, observ, dar te abții. Te felicit pentru înțelepciunea ta.

Alana tremura de ură, ochii devenindu-i două puncte de venin.

– S-ar putea să nu fiu întotdeauna la fel de înțeleaptă! Dacă ai avea și tu măcar un pic de înțelepciune, ai realiza că mergi prea departe!

Andreas zâmbi.

– Prea departe cu ce?

– Cu răbdarea mea. Ai recunoscut singur că-ți place personalitatea mea.

– Și, dacă-ți amintești, am mai spus că o să-mi facă plăcere să ți-o schimb.

Alana îl privi cu dispreț.

– Înțeleg că mă aflu aici pentru a-ți ține companie, spuse ea. În acest caz, pot să-ți sugerez să încercăm să facem un fel de conversație? Nesfârșitele tale amenințări nu sunt tocmai entuziasmante – de fapt, am început să le găsesc chiar plictisitoare. Cuvintele provocatoare îi ieșiră din gură aproape fără ca ea să realizeze, și în momentele de tăcere care urmară, Alana se aștepta la un răspuns malițios din partea soțului ei. Dar spre surprinderea ei, un licăr de bucurie se ivi în ochii lui, atenuându-i duritatea trăsăturilor.

– Probabil nu va trece mult timp, până-mi voi duce la îndeplinire una dintre amenințări. Atunci n-o să mai fii plictisită, te asigur. Vei fi foarte ocupată să-ți vindeci rănile.

Andreas vorbise serios, și Alana simți cum pălește.

– Odată, începu ea după o pauză, nici nu visai să ridici mâna la o femeie.

– Nu mai sunt bărbatul pe care l-ai cunoscut. Te-am avertizat deja.

– Nu era nevoie să mă avertizezi. Mi-am dat seama imediat că nu mai ești același om.

– N-ai niciun regret că nu mai sunt bărbatul acela? fu întrebarea lui, neașteptată.

Ea ridică din umeri.

– Nu sunt interesată de persoana ta...

– Nu? Pentru o clipă, ridică din sprâncene. Nu ești interesată de soțul tău?

– De ce aș fi interesată de tine? Să fii soțul meu, nu a fost alegerea mea, nu uita.

Andreas luă paharul în mână, strângându-l atât de tare, încât Alana se uita la el fascinată, așteptând să se spargă.

– Nu, mormăi el. Eu nu sunt alegerea ta – dar creatura aia respingătoare, a fost, nu-i așa? L-ai ales pe el! Dar cu ce te-ai ales din mariajul acela? Cu nimic! Nu ți-a lăsat nimic! Cât de mâhnită trebuie să fi fost...

– Nu vrei să schimbăm subiectul, interveni Alana, palidă de furie. Dacă nu putem purta o discuție, cât de cât, amiabilă, atunci, pentru Dumnezeu, lasă-mă să mă duc în camera mea.

– Foarte bine, veni răspunsul lui surprinzător, du-te în camera ta dacă asta preferi.

– Vorbești serios? exclamă ea, uitându-se uimită la el.

– Vorbesc serios. Du-te la culcare. Noapte bună.

Ridicându-se imediat, Alana părăsi curtea, cât de repede putu, totuși, când ajunse în fața ușii, simții un impuls de a-și întoarce capul. Andreas se lăsase pe spate, cu paharul în mână. Alana mai făcu un pas, apoi se trezi întorcându-se din nou. Era atâta tristețe în bărbatul care ședea acolo. Brusc, Andreas își ridică privirea, simțind că nu plecase, și furia puse din nou stăpânire pe el.

– Du-te! De ce te uiți pe furiș? Ai spus că vrei să pleci – pleacă atunci, imediat!

Ajunsă în camera ei, se duse la fereastră și dădu draperiile la o parte. Era iritată de haosul din mintea ei, unde teama alterna cu mânia și apoi – da, părea incredibil – cu mila. Milă! Dar, de ce să-i fie milă de soțul ei? Nu era singurul bărbat care, având parte de un mariaj dezastruos, fusese obligat să sufere.

Alana începu să se plimbe prin încăpere, având o senzație ciudată, că era vorba de ceva mult mai serios, ceva ce ea nu cunoștea. Dacă ar fi putut măcar să afle ceva despre fosta lui soție... Brusc se lumină la

față. Katrina... Femeia îi dăduse, de multe ori să înțeleagă că ar fi dispusă să stea la o șuetă cu noua stăpână. Cu blândețe, dar și cu fermitate, Alana o pusese la punct, dar acum, se gândi că o întrebare subtilă, sau două, nu aveau ce să strice.

Ocazia se ivi două zile mai târziu când, intrând în dormitorul ei, Alana o găsi pe Katrina, care tocmai terminase de făcut patul. Femeia zâmbi și făcu o remarcă asupra unei broșe de pe măsuța de toaletă, pe care n-o mișcase.

– V-a cumpărat-o stăpânul meu? întrebă aceasta și Alana scuturǎ din cap.

– Nu, Katrina, mi-a cumpărat-o mama, chiar înainte de a muri.

Fața femeii se umbri.

– Mama a murit tânără, atunci?

Alana dădu afirmativ din cap.

– Da, Katrina, replică, scoțând un oftat ușor. Da, a murit tânără. Se lăsă un moment de tăcere. Katrina, încurajată de comportarea stăpânei sale, rămase lângă pat. De când lucrezi pentru domnul Andreas, întrebă Alana, aparent nepăsătoare.

– Soțul meu și cu mine lucrăm pentru domnule Andreas de mult timp.

– De cât timp?

– Mulți ani – opt – opt și o jumătate…

Alana se uită la ea; femeia zâmbea, bucuroasă că Alana își schimbase atitudinea față de ea.

– Casa asta nu pare așa veche, remarcă Alana, și femeia tresări ușor.

– Nu știți, doamnă? Domnul Andreas nu spus că este aici doar de

trei – patru luni?

Mușcându-și buza, la greșeala făcută, Alana ridică din umeri, fără să vrea.

– Desigur. Ce proastă sunt! Mă – ăă – gândeam la altceva. Trei sau patru luni… Soțul meu a locuit pe o altă insulă.

– Da, pe Patmos.

– Patmos? Cred că este o insulă foarte frumoasă. Alana își aminti ce-i spusese Andreas despre insula lui.

– Foarte frumoasă, doamnă. Urmă încă un moment de tăcere. Femeia își ridică privirea șovăitoare spre fața Alanei, și când aceasta schiță un zâmbet încurajator, Katrina, liniștită, adăugă că domnul Andreas a părăsit insula Patmos, imediat după moartea primei lui soții. Dar, bănuiesc că știți lucrul ăsta, doamna Andreas. Soțul dumneavoastră v-a povestit. Soțul meu a mai fost căsătorit, înainte să se însoare cu mine și vorbește foarte mult despre cealaltă femeie a lui. Spune că ea muncește mai mult ca mine, dar nu spune că este o femeie mai bună ca mine. Domnul Andreas nu spune că prima lui femeie mai bună decât dumneavoastră, pentru că ea rea… Katrina se opri, căci Alana se încruntă. Motivul încruntării era că nu-i plăcea deloc acea conversație cu servitoarea, și totuși trebuia să afle mai multe despre prima soție a lui Andreas. Supărată pe mine, doamnă, pentru că vorbesc despre doamna Andreas?

– Nu, Katrina, îi răspunse Alana, scuturând din cap și adresându-i un zâmbet de încurajare, fără a părea însă prea curioasă. Nu, nu sunt supărată pe tine.

– Eu bucuroasă, doamnă. Înțelegeți, dumneavoastră atât de diferită. Ea – ăă – ea… Femeia se opri, lăsându-și capul spre spate, în

semn de semeție. Ea îngâmfată…?

– Ăsta este cuvântul pe care vrei să-l folosești, cred.

– Da. Vorbește cu mine, ca și când ea regină și eu o furnicuță, care se târâie pe podea – înțelegeți, doamnă? Alana dădu afirmativ din cap și spuse da. Și cum domnul Andreas spus dumneavoastră, ea are mulți, mulți iubiți, și domnul Andreas eu cred că o strangula, dar bărbatul meu vine, și este un lucru bun, pentru că domnul Andreas nu om rău, ca să omoare, chiar dacă vine din Mani, unde ei își omoară uneori dușmanii.

Alana păli, imaginându-și-l pe Andreas cu mâinile lui puternice, în jurul gâtului soției sale. Acum înțelegea de ce era el atât de fascinat când ea își pusese mâna la gât. Gestul ei îi amintise, probabil, de ceea ce el intenționase să facă – ceea ce, fără îndoială, ar fi făcut, dacă n-ar fi intervenit servitorul. Alana spuse, luând un aer trist, pentru a-i veni în ajutor Katrinei:

– A fost o perioadă îngrozitoare pentru soțul meu.

– Foarte îngrozitoare. Și atât de tristă, știți, când micuțul a murit. Alana făcu ochii, dar dădu din cap afirmativ, pentru ca femeia să creadă că știa totul despre "micuțul". El atât de dulce – un fiu minunat pentru domnul Andreas și el atât de mândru de el. Apoi femeia aia – doamna Andreas, vreau să spun, s-a împrietenit cu noul ei iubit, și au băut multe băuturi împreuna, când stăpânul meu e plecat în Atena cu afaceri, înțelegeți. Micuțul plânge și ea așa de supărată încât l-a lovit de multe ori. Apoi l-a azvârlit…

– L-a azvârlit? Mintea Alanei se blocă, gândindu-se la tratamentul pe care femeia îl aplicase copilului ei. Dar, în același timp, îl văzu pe soțul ei în cu totul altă lumină; fără să ezite, găsi o justificare pentru

teribila schimbare a lui.

– Înțelegeți – ea l-a aruncat în cealaltă parte a camerei, și el și-a lovit capul micuț de colțul unei mese de marmură, pe care o are domnul Andreas… Katrina se opri, privind-o cercetător pe stăpâna ei. Domnul Andreas nu v-a spus de micuțul lui? În vocea femeii se întrezării o ușoară urmă de acuzație, căci Alana îi lăsase impresia că știa deja despre copil.

Alana se hotărî brusc să fie sinceră.

– Nu, Katrina, soțului meu, normal, nu-i place să vorbească despre băiețel.

Pentru un moment se lăsă tăcerea.

– Cred că vreți să vă povestesc eu despre el, nu?

Alana dădu afirmativ din cap.

– Da, Katrina, vreau să-mi povestești totul.

Privirea femeii era grăitoare. Chiar și o persoană lipsită de inteligență, ar fi putut să priceapă că între Andreas și soția lui, ceva nu era în regulă. Așa cum remarcase chiar Alana, Katrina și soțul ei nu puteau să creadă că era vorba de un cuplu de îndrăgostiți.

– Domnul Andreas a avut o doică pentru micuț, continuă Katrina, dar a fost chemată de mama ei care era bolnavă. Soțul meu și cu mine locuim într-o casă mică, aproape de vila domnului Andreas, deci eu nu a fost acolo când se întâmplă acest lucru teribil – doar doamna Andreas și iubitul ei, înțelegeți. Micuțul Panos plânge pentru că nu bine… El vine din pat în camera unde este doamna Andreas și ea s-a înfuriat cu el și l-a bătut. El vânăt peste tot, pe lângă rana mare de pe capul lui micuț. Domnul Andreas a trimis după doctor, și el a venit imediat… Katrina se opri, cu ochii plini de groază. Domnul Andreas

este așa un pătimaș, înțelegeți, și când la urmă singur cu femeia lui, îi ia gâtul și apasă. A fost groaznic! Bărbatul meu vine la timp și se bat – domnul Andreas și bărbatul meu! Domnul Andreas puternic și atunci vin eu, și un bărbat care grădinărește pentru domnul Andreas, și noi la sfârșit l-am dat deoparte, așa că nu omorât femeia aia rea.

Alana înghiți cu greu, realizând întreaga poveste, cu ochii minții văzându-l pe Andreas, așa cum îl cunoscuse ea și apoi, mai târziu, deziluzionat de infidelitatea soției. Alana închise ochii, pentru a alunga teribila scenă când el fusese aproape să comită o crimă – și cine l-ar fi putut condamna? Oricum, el era originar din Mani, unde răzbunarea se mai practica încă, în satele izolate.

– Soțul meu a suferit enorm. Cuvintele fură rostite în șoaptă, căci Alana gândea cu voce tare. Nu e de mirare că este, așa cum este… Vocea i se pierdu. Se uită la Katrina, sperând că nu auzise, dar femeia își clătina capul dintr-o parte într-alta.

– Păcat că s-a căsătorit cu femeia asta, dar trebuie, înțelegeți.

– Trebuie? Alana se uită repede la ea. Nu înțeleg ce vrei să spui, Katrina?

– Nu spun că el trebuie să se căsătorească special cu femeia asta, dar trebuie să se însoare cu orice femeie. Katrina se opri, căzând pe gânduri, și când își reluă povestea, vorbi încruntată, evident, supărată pe felul în care tatăl lui Andreas, pur și simplu, îl obligase să se căsătorească. Pe măsură ce asculta, Alana află că Andreas fusese îndrăgostit de o fată din Anglia, dar aceasta îl refuzase. Spunând asta, Katrina scutură din cap și adăugă: Nu știu cum vreo fată poate spune nu domnului Andreas, atunci. Era atât de frumos – nu ca acum, puțin neplăcut, înțelegeți... Femeia se opri uitându-se la Alana, parcă pentru

a se scuza. Îmi pare rău, doamnă Andreas...

– Nu trebuie să te scuzi, îi replică Alana, calm. Știu că soțul meu s-a schimbat considerabil, în ultimii nouă ani. Asta fu o scăpare, căci era posibil ca femeia să fi aflat că trecuseră nouă ani de când englezoaica îl refuzase pe Andreas. Totuși, Katrina nu schiță niciun gest de surpriză, și Alana răsuflă ușurată. Katrina nu avea habar că vorbea chiar cu englezoaica care-l refuzase pe stăpânul ei.

– Tatăl domnului Andreas, foarte mult – mult... Katrina se opri și ridică din umeri, apoi încercă din nou. Tatăl lui foarte mult îngri... îngrijorat...? Nesigură, își ridică privirea la Alana, dar continuă înainte ca aceasta să-i spună ceva. El îngrijorat că afacerea se va duce la copilul fratelui său, pe care nu-l place. Așa că spune domnului Andreas că trebuie să se căsătorească, ca să aibă fiu, înțelegeți. Ei au ceartă mare, pentru că domnul Andreas spune că încă iubește englezoaica asta... Katrina se opri din nou, privind-o pe stăpâna ei, puțin șovăitoare. Mi-ați cerut să vă povestesc totul, doamnă, și așa fac.

Alana dădu afirmativ din cap.

– Vreau să aud totul, o invită aceasta, nemaifăcându-și griji pentru mândria ei. În condiții normale, n-ar fi stat niciodată s-o asculte pe Katrina, dar simțea nevoia să afle tot ceea ce era de aflat despre soțul ei.

Katrina începu să vorbească din nou, și Alana află și ultima parte a poveștii. Andreas, realizând că nu va putea s-o aibă vreodată pe fata pe care o iubea, acceptase, în final, cererea tatălui său, și începuse să-și caute o mireasă. Alesese o grecoaică, pentru că aceasta nu s-ar fi așteptat la dragoste din partea lui. Dar, se părea că el dorise să fie bun cu soția lui și Alana presupunea că cei doi ar fi putut fi destul de fericiți

împreună, dacă femeia n-ar fi fost o imorală.

– Domnul Andreas are o viață foarte rea, continuă Katrina, dar femeia asta a murit într-un accident de mașină, cu ultimul ei iubit – și asta a fost bine! Ochii Katrinei sclipiră, dar după câteva momente, căpătară din nou o expresie blândă. Bărbatul meu și cu mine sperăm ca acum el să aibă parte și de clipe fericite în viața lui... cu dumneavoastră, doamnă Andreas.

Alana își întoarse capul, realizând că nu o deranjase deloc faptul că femeia își luase libertatea de a introduce în relatarea ei acea subtilă observație, căci era clar că atât Katrina, cât și soțul ei erau excesiv de devotați lui Andreas și, prin urmare, ceea ce ea tocmai spusese era scuzabil. Schițând un zâmbet, Alana îi mulțumi pentru că-i povestise tot.

– Îți sunt foarte recunoscătoare, Katrina. Îl înțeleg acum mult mai bine pe soțul meu.

Femeia radia de bucurie.

– Doamnă Andreas, începu ea plină de zel, și eu vă sunt recunoscătoare că-l iubiți pe stăpânul meu. Și fără un alt cuvânt, porni spre ușă.

– Katrina – vino înapoi!

– Da, doamnă?

– Mama copilului nu a fost urmărită în justiție?

Katrina scutură din cap.

– Ar aduce mult prea multă rușine stăpânului meu, înțelegeți, ieșea totul la iveală, despre iubiți și alcool. Stăpânul meu vorbește mult timp cu tatăl lui și doctorul, și ei au decis că această rușine să fie ținută ascunsă. Eu nu spun la nimeni, până vă spun dumneavoastră,

doamnă, pentru că nu vorbesc afară. Dar dumneavoastră, faceți parte din familie acum, și vreți să știți, deci vă spun.

Alana dădu afirmativ din cap, încruntându-se.

– Dacă băiatul a fost omorât, atunci nu văd cum s-a trecut sub tăcere, la modul ăsta.

– Ei hotărăsc să spună că el a căzut câteva trepte în grădină – trepte de piatră. Cred că femeia asta era nebună, precum și ticăloasă, și putea fi internată; și stăpânul meu nu dorește ca fiul său să aibă o femeie nebună ca mamă, deci stăpânul meu preferă să țină totul secret.

– Și de asta domnul Andreas a decis atunci să se mute de pe insula Patmos?

– Este corect, doamnă.

După un moment Katrina părăsi încăperea, și Alana rămase singură cu gândurile ei. Era clar că Andreas intenționase să înceapă o nouă viață – într-o casă nouă și cu o nouă soție, eliberându-se de orice i-ar fi putut aminti de trecut.

Acum Alana realiză de ce se înfuriase Andreas, când ea se referise la ultima lui soție. "În casa asta nu s-a amintit niciodată despre ea" spusese el.

Alana fu cuprinsă de compasiune, dar gândul supărător ce-i veni imediat în minte, fu ce îi făcuse el – se căsătorise cu ea din răzbunare, numai pentru că o considera singura vinovată de toate nenoricirile lui, chiar și de moartea fiului său.

Atitudinea lui era ilogică, și Alana simțea că nu va putea să-l ierte vreodată pentru că o forțase să se mărite cu el. Ea încercă să-și învingă mila ce o simțea pentru el, aducând pe prim-plan în mintea ei,

propria-i nenorocire.

Reuși în cele din urmă, dar undeva în subconștientul ei exista o urmă de vinovăție, și începuse să se contureze ideea că trebuia să încerce, într-un fel, să aducă puțină lumină în viața soțului ei.

Capitolul 5

Indiferent cât de mult se străduise să nu dea importanță enervantului sentiment de vină, Alana începu să realizeze că nu va reuși niciodată. Acesta îi revenea în minte în mod ciudat, ca un vis urât ce refuza să fie uitat. O cuprindea furia și, în consecință, toată ura ei față de Andreas ieșea la suprafață. Dacă în aceste momente se întâmpla ca Andreas să fie prezent, îi era imposibil să-și ascundă sentimentele față de el.

– Tu mă urăști, se vede în privirea ta, îi spuse el într-o seară când, venind la ea, o văzu mutându-se în cealaltă parte a camerei, amânând momentul îmbrățișării. Și acum se vede, Alana, dar oricât de respingător sunt pentru tine, va trebui să mă suporți. La urma urmei, adăugă neîndurător, ai acceptat dezmierdările primului tău bărbat, fără vreo aversiune. Alana tăcu, și el continuă, amintindu-i că, dacă banii erau preocuparea ei majoră, el, Andreas, îi putea oferi chiar mai mult decât îi oferise primul ei soț. Ea rămase în continuare tăcută, nedorind să-i dea nici cel mai mic indiciu, că nimic nu fusese normal

între ea și Howard. Cât despre Andreas, Alanei îi displăcea, mai mult ca oricând, să-l vadă stând lângă ea cu o mână în buzunar și cu cealaltă învârtind obișnuitele mătănii ale grecilor.

– Sunt obosită, fu tot ceea ce spuse, nefiind deloc surprinsă să-l vadă schițând un zâmbet amuzat.

– Vino aici, Alana.

Ea scutură din cap, aruncându-și automat privirea pe fereastră.

– Te rog, pleacă. Alana simțea o nevoie presantă ca el să dispară de lângă ea, căci sentimentul de compasiune ce o cuprinsese, risca să-i influențeze atitudinea față de soțul ei, și era posibil ca ea să răspundă vorbelor lui dulci. Fusese întotdeauna convinsă că așa ceva nu se va întâmpla niciodată, în primul rând pentru că s-ar simți înjosită, și apoi, pentru că era hotărâtă să nu-i ofere lui Andreas satisfacția de a fi cucerit-o complet. Pleacă, ți-am spus! Nu vreau să vii aici, și știi asta.

Încruntându-se, Andreas făcu un pas spre ea.

– Ești soția mea, Alana…

– Nu este necesar să-mi amintești!

– În cazul ăsta, spuse pe același ton măsurat, nu este necesar să-ți amintesc nici de îndatoririle tale.

Ea se înroși, întorcându-și din nou privirea spre fereastră, de data aceasta mai mult pentru a-și ascunde îmbujorarea.

– Se pare că nu-ți pasă că eu am numai îndatoriri, iar drepturile sunt toate ale tale.

– Nu-mi pasă deloc. Sunt grec, nu uita. Noi putem să ne căsătorim și cu femei pe care chiar le disprețuim…

– Mă disprețuiești? îl întrerupse aceasta repede, nerealizând că era

posibil să fi întrebat, tocmai pentru că nu dorea ca el s-o disprețuiască.

– Cu siguranță, te disprețuiesc. Să te măriți pentru nimic altceva, decât pentru bani, și să faci dragoste cu așa un animal… Se opri, strâmbând din nas. Care bărbat decent, nu ar dispreți o astfel de femeie?

Alana se uită la el, și fu pe punctul de a-i explica situația, pentru a-l lămuri, dar disprețul ivit brusc pe figura lui, o opri. El nu-i ceruse niciodată vreo explicație, nu-i dăduse niciodată ocazia să-și spună povestea, reproșându-i doar aviditatea după bani. Atunci, de ce s-ar deranja, să-l deziluzioneze? Trebuia să-l lase să creadă tot ce era mai rău despre ea, să creadă că avusese o viață normală cu Howard Beaumont, bărbatul pe care el îl denumise animal. Nu avea nicio importanță, atâta timp cât relația lor era lipsită de dragoste.

– N-am ce să-ți fac, dacă mă disprețuiești, spuse ea, ridicând din umeri. Chiar nu mă intereseaza părerea ta despre mine, Andreas.

Privirea lui se întunecă.

– Cât m-am înșelat în privința ta, în toți acești ani. Tu ai fost idealul meu, femeia perfectă. Îi aruncă o privire plină de dezgust, și automat o prinse de neglije, trăgând-o spre el. Dar eram tânăr, spuse cu amărăciune, și nu-mi băteam capul cu femeile… Se opri, părând brusc preocupat. Alana fu sigură că el se dusese cu gândul în trecut, la prima lui soție. Sau cu răutatea lor… Se opri din nou, dar de data aceasta expresia îi deveni înspăimântată. Își aminti de fiul său, remarcă Alana, urmărindu-i ochii încărcați de ură. În sufletul Alanei se dădea o luptă grea între teamă și compasiune, și era sigură că cea din urmă avea să câștige. Cu fața contorsionată de furie, Andreas o apucă strâns de umeri, provocându-i o durere chinuitoare și, apropiindu-și fața de

a ei, adăugă, cu sălbăticie. Cu siguranță, știam prea puține despre răutatea lor!... Ura mea pentru tine este atât de puternică încât...

– Andreas! strigă ea, zbătându-se să se elibereze. Mă doare. Te rog, dă-mi drumul!

Dar el o strânse și mai tare, făcând-o să țipe.

– Te doare? Ar trebui să te omor! Te voi face să suferi, așa cum am promis! De fiecare dată când îmi voi aminti, vei suferi! Tu! Auzi? Alana se făcu verde la față, și genunchii i se înmuiară, iar dacă mâinile soțului ei n-ar fi susținut-o, s-ar fi prăbușit.

– Te rog, dă-mi drumul. Ochii i se umplură de lacrimi; în acel moment se hotărî se rupă contractul făcut cu el. Va scăpa, va fugi de el, de pe insula lui. Și niciodată în viața ei, nu va mai pune piciorul pe ea. Chiar îți place să-mi faci rău?

– Îmi place și-mi dă satisfacție! Dar strânsoarea lui slăbi și, după încă o privire plină de dispreț, făcu doi pași înapoi. Da, spuse el, îmi produce o mare plăcere și satisfacție, să te văd suferind din cauza mea. Mi-am pus în gând asta, de mult timp. Mi-am pus în gând ca, dacă voi avea vreodată ocazia, să mă răzbun pe tine pentru refuzul de a te căsători cu mine.

Alana își freca umerii, dar inima nu-i mai bătea la fel de dureros, și treptat se calmă.

– Crezi că atitudinea ta este rațională? reuși ea să întrebe și, chiar dacă se încruntă, Andreas ridică din umeri, afirmând, cu seninătate, că răzbunarea nu a avut niciodată vreo legătură cu rațiunea.

– Una este emoțională și alta mecanică, adăugă el, și acest răspuns păru să-i ilustreze Alanei, mai mult ca orice altceva, caracterul soțului ei și în plus, diferența enormă între personalitatea lui și cea a tuturor

bărbaților pe care îi cunoscuse.

Andreas se afla încă foarte aproape, și ea-l privi drept în față, scrutându-i adâncul de nepătruns al ochilor întunecați. Aceștia se îngustară, mocnind de ură. Păreau gata s-o înghită, și el arăta de parcă devenise orb la orice altceva, mai puțin la dorința arzătoare de a subjuga, de a învinge, cu desăvârșire, fără milă. Alana, cu inima bătându-i nebunește, făcu un pas înapoi, nescăpându-i licărul de triumf din privirea lui. Se simțea prinsă în capcană, ca un animal față în față cu prădătorul lui. Își ridică o mână tremurândă la obraz, apoi o lăsă în jos, într-un gest de neputință. Andreas i-o luă, examinându-i degetele delicate, mângâindu-le apoi cu blândețe. Și atunci, pe neașteptate, ea se trezi trasă spre el, prinsă inevitabil în plasa pasiunii lui, când buzele lui le găsiră pe ale ei, subjugându-le cu forța unei patimi dezlănțuite. Cu simțurile răscolite, Alana nu putu decât să se lase în brațele lui, așteptând să treacă furtuna. Andreas o ridică, și ea-i simți fața întunecată aproape de a ei, conștientă că flacăra pasiunii lui o lăsase fără vlagă. Cu o mișcare a cotului, pe care ea n-o sesizase, el cufundă încăperea în întuneric.

Andreas dormea, și Alana se uita cu uimire la trăsăturile lui destinse. Relaxate cum erau acum, exprimau numai mulțumire și liniște profundă. Toată răutatea dispăruse, și ea avea în față bărbatul pe care-l cunoscuse odată, bărbatul care, în ciuda indiscutabilei autorități și a arogantei siguranțe de sine, putea enumera printre calitățile sale, atât compasiunea, cât și capacitatea de a iubi profund.

Trecură câteva momente și el se întoarse în somn. Alana se strecură jos din pat, își puse un capot și intră în baie. Să scape... Noaptea trecută adormise cu aceste cuvinte răsunându-i în urechi; în

dimineața asta admise că mila pentru soțul ei îi alungase rapid dorința de a fugi. Era absurd, dar ideea ca el să rămână singur din nou, era aproape insuportabilă. El nu va înceta să se gândească la moartea fiului său și împrejurările în care aceasta se produsese. Ar fi fost suficient de dureros, dacă micuțul ar fi murit în urma unei boli, dar să-l piardă în niște circumstanțe atât de groaznice, trebuie să fi fost devastator pentru el, iar amintirea va fi mereu vie în mintea lui.

– Unde ești? Cuvintele fură rostite pe un ton alarmat… tonul unui bărbat care nu se trezise încă. Pierdut!…

Pierdut? Ea se întoarse, oprindu-se în ușă. Andreas se sculase, uitându-se încruntat în jurul lui. Pierdut. Ce lucru ciudat spusese! Ceva o îndemnă să-l liniștească.

– Sunt aici, Andreas.

– Ce-am spus? întrebă el. Ce ți-am spus adineauri?

Alana ridică din umeri.

– Ai întrebat doar unde sunt.

– Înțeleg. Te-ai trezit devreme.

– Este o dimineață atât de frumoasă. Cred că o să fac o plimbare, înainte de micul dejun.

El tăcu, și ea se întoarse în baie. Pierdut… Din motive, greu de înțeles, Alana avu senzația că fusese un strigăt din trecut, un strigăt de deprimare și durere. Se încruntă, nedumerită, întrebându-se de unde-i venise ideea că acel cuvânt se referea la ceva din trecut, și nu la ceva petrecut recent. El probabil visase – sau fusese pe jumătate adormit; cuvântul putea să nu aibă vreun înțeles anume. Scutură din cap, nervoasă că nu reușea să ajungă la vreo concluzie.

O jumătate de oră mai târziu, încă preocupată de problemă, Alana

se plimba pe drumul ce ducea către extremitatea cealaltă a insulei. Intorcându-se cu gândul la evenimentele din noaptea trecută, se înfioră, amintindu-și momente de dragoste petrecute cu Andreas, deși soțul ei nu fusese sub nicio formă așa violent și de neînfrânat, cum se așteptase. Dimpotrivă, el se purtase cu blândețe, și săruturile lui, începute atât de sălbatic, deveniseră, în final la fel de tandre ca cele ale celui mai afectuos îndrăgostit. Fruntea i se încreți ușor când realiză că experiența fusese, de departe, mult mai puțin neplăcută, decât oricare alta, avută înainte cu Andreas. Oare devenise atât de resemnată, încât să-i dispară o parte din repulsia avută față de el? Ideea era departe de a fi acceptabilă, și ea renunță, preferând să admire peisajele, să se bucure de briza rece a mării, ce o învăluia.

Își aruncă o privire la ceas și se întoarse brusc, grăbindu-și pașii. O singură dată întârziase la micul dejun, și Andreas o avertizase că nu tolerează așa ceva. Deși avertismentul lui o înfuriase, se abținuse să declanșeze o ceartă, și nu mai întârziase niciodată de atunci. Dar, pe măsură ce se grăbea, devenea tot mai indignată; asta era un fel de dictatură, și ea nu era genul care să accepte așa ceva fără a opune rezistență. Astfel, își încetini brusc mersul și-și continuă drumul spre casă în pași de plimbare, ajungând la masă, la zece minute după soțul ei. El se încruntă ușor, așteptându-i scuzele. Alana însă, ridicându-și bărbia, îl fixă cu privirea câteva clipe, apoi se așeză.

– Nu trebuia să mă aștepți, îi spuse aceasta într-o doară, presărându-și zahăr pe grepfrut. Sper că nu ți s-a răcit șunca.

Andreas luă loc vizavi de ea și spuse calm.

– Știi ce părere am despre întârzierea la masă. Te-am avertizat ultima dată, că nu voi tolera să te aștept să vii. Aruncând o ocheadă

capului ei plecat, adăugă. Ai întârziat special, Alana? La asta, ea-și ridică brusc privirea, întorcându-și-o imediat. Înțeleg că da. Și scuzele? murmură el.

– Mă plimbam și s-a întâmplat să ajung mai departe decât intenționam. Nu cred că este nevoie să mă scuz în vreun fel.

– Așa se obișnuiește, când cineva întârzie la masă – când faci pe cineva să te aștepte. Manierele tale lasă de dorit, spuse el, dar tăcu, văzând că nu primește niciun răspuns. Uitându-se la el, Alana fu nedumerită de atitudinea lui, însă cum nici ea nu dorea să se certe cu el, schimbă subiectul, povestindu-i de minunatele peisaje, caracteristice acelei părți a insulei.

– A fost cea mai plăcută plimbare, adăugă aceasta, văzând că el nu comentează. N-ai fost niciodată la marginea insulei?

– Am fost, răspunse el scurt, lăsând impresia că nu mai dorea să discute cu ea. Dar, din motive pe care nu și le putu explica, Alana insistă.

– Castelul este cel mai impresionant; pare aproape să alunece de pe stâncă.

Andreas se încruntă ușor.

– Este în perfectă siguranță, fu tot ce spuse.

– Sper. Femeia care locuiește acolo este englezoaică, bănuiesc.

Andreas dădu afirmativ din cap.

– Este măritată cu un grec. Noi doi nu vorbim.

Alana avu o mică ezitare, dar curiozitatea fiind mai mare decât dorința de a nu-și supăra soțul, îl întrebă motivele pentru care nu vorbea cu proprietarul castelului.

– Este foarte ciudat, adăugă aceasta, căci stați atât de aproape.

– Nu suportă ticăloșenia mea… Andreas izbucni brusc în râs, un râs sarcastic. Este chiar amuzant, pentru că nu are niciun motiv să se considere mai bun, nu cu trecutul lui!

– Trecutul?

– A forțat-o pe fată să se mărite cu el, împotriva voinței ei.

Alana își ridică repede privirea spre el.

– A forțat-o? repetă ea, nevenindu-i să creadă. Apoi, adăugă, fără să se poată abține. A fost un șantaj, așa cum a fost cu tine?

Întrebarea nu-i alungă veselia lui Andreas, dimpotrivă, i-o spori, făcându-l din nou să râdă.

– Cam așa ceva, cred. Nu locuiam aici atunci. Dar pe o insulă mică precum asta, nu există secrete. O avea la mână – sau mai curând pe familia ei, și ea a consimțit să se mărite cu el, pentru a-i salva de la ruină.

Alan spuse sec:

– Se pare că toți grecii sunt la fel.

– Nu toți – în niciun caz. Doar că tu ai avut ghinion.

– Și fata de la castel, se pare.

– Mi s-a dat de înțeles că mariajul lor merge foarte bine… Se opri și râse din nou. Se spune că se potrivesc de minune și se iubesc nebunește!

Ea făcu ochii mari.

– Se iubesc? Vrei să spui că a ieșit bine, în final?

– Final despre care toate femeile vor să audă; au trăit fericiți până la adânci bătrânețe. Pe fața lui se ivi o urmă de dispreț. Tu Alana, n-o să fii așa de norocoasă. Și asta pentru că Doneas Lucien a iubit-o tot timpul pe fată, pe când eu te urăsc – te-am urât din ziua când m-ai

refuzat! Începu să-și piardă calmul, dar ea nu observă și, într-un moment de nechibzuință, spuse:

– Din ziua în care mariajul tău a eșuat – asta vrei să spui, nu? Andreas strânse din buze și fața îi deveni stacojie.

– Mariajul meu! Nu ți-am spus să nu pomenești de el! Dumnezeule, te omor dacă mai amintești despre el vreodată! Ai înțeles? Ai înțeles?

Alana păli, inima începând să-i bată nebunește.

– Îmi pare rău... Își regretă sincer scăparea, dorindu-și să fi amuțit înainte să scoată acele vorbe care, nu numai că îl mâniară, dar îl și îndurerară, aducându-i aminte de fiul său. Sincer, îmi pare foarte rău, Andreas. Dar acesta deveni rapid furios, aparent nefăcând vreun efort să se controleze. Privirea îi deveni absentă, ca a unui nebun, și Alanei nu-i trebui multă imaginație pentru a realiza că el retrăia acel interludiu îngrozitor din viața lui, când fusese informat că fiul său murise și că responsabilă era soția lui.

– Îți pare rău! mârâi el, ridicându-se în picioare și pornind spre ea cu brațele ridicate. Bărbatul era nebun, gândi Alana, nebun de furie și durere. O să te fac imediat să-ți pară rău! Vino aici... Dar Alana, nu numai că era deja în picioare, dar se îndreptă rapid spre fereastra deschisă. Vino aici, am spus! îi ordonă el, bătând din picior, însă Alana, cuprinsă de panică, trecu prin fereastră și străbătu alergând veranda, spre treptele care dădeau în alee. Spre surprinderea ei, ajunse la poartă, fără a fi prinsă de soțul ei. Aruncă o scurtă privire în spate și, nezărindu-l, răsuflă ușurată și se așeză pe iarbă, chiar dincolo de poartă. Inima îi bătea cu putere, palpitațiile provocându-i o durere insuportabilă în piept. Nervii erau aproape pe punctul de a-i ceda, și

singurul ei gând fu acela de a fugi. Se temea pentru siguranța ei, în preajma acelui nebun care era soțul ei, căci era convinsă că într-o bună zi, când furia lui va atinge cote maxime, își va pierde complet rațiunea și nu va mai ști ce face.

După puțin timp, Alana fu în stare să se ridice și porni pe drumul către sat. Era încă lipsită de vlagă, gura îi era uscată și pieptul o durea îngrozitor. Ce viață avea! Mai întâi fusese Howard Beaumont, care o obligase să se mărite cu el, amenințând-o că îi va băga fratele în închisoare, și acum era Andreas, care intrase în viața ei, după ce fusese atât de norocoasă să scape din robia primei ei căsătorii dezastruoase. Și Andreas o avea la mână – sau, mai curând pe bărbatul căruia ea îi datora viața, un bărbat căruia îi era obligată, datorită unei promisiuni pe care i-o făcuse odată.

Era prea mult de suportat pentru o femeie, gândi ea, cu amărăciune, indignată de ceea ce îi rezervase soarta. Ochii i se umplură de lacrimi, și-și fixă privirea în pământ când, din direcție opusă apăru un țăran călare pe un măgar. Lângă el, mergea cu pași mărunți un câine, iar din spate venea soția lui, îmbrăcată în întregime în negru, o femeie istovită, cu fața bronzată, brăzdată de cute adânci.

– Bună dimineața! o salută bărbatul.

– Bună dimineața, îi răspunse Alana, fără a-și ridica privirea. O salută și femeia, și amândoi trecură pe lângă ea, urcând pe drumul abrut, ce ducea în vârful dealului, la casa mică, albă, ascunsă între măslini și lămâi.

Alana îi invidie imediat. Ei știau ce este siguranța; și cunoșteau exact direcția în care se îndreptau... se îndreptau spre micul lor cămin.

"Dar eu unde mă duc?" șopti ea, târându-și picioarele pe drumul

prăfuit. Nu avea niciun ban, nicio haină, și în plus se simțea atât de obosită, încât nu mai dorea să-și continue drumul. Nu se putea întoarce, totuși, încercă să se convingă; era periculos, cu Andreas în starea în care se afla. "De ce nu mi-am luat geanta?" strigă aceasta, nerealizând că vorbea cu voce tare. “Nu pot ajunge nicăieri fără bani..." Vocea i se pierdu, când auzi pași în urma ei. Andreas! Intrând din nou în panică, se întoarse brusc, și păli. Nu mai putu să facă nicio mișcare, rămânând acolo hipnotizată, ca un iepure în fața unei vulpi, cu inima bătându-i nebunește.

– Bani, draga mea, se auzi vocea soțului ei, când acesta ajunse lângă ea. Te-am auzit cumva, vorbind despre bani?

Ea scutură din cap.

– N-nu... da...

– De ce ai nevoie de bani? El stătea foarte aproape de ea, atât de înalt și slab și atât de înspăimântător. Dar, cel puțin, părea mai puțin furios, și licărul de nebunie din ochi îi dispăruse. Ce-ai putea să faci cu banii, într-un loc ca ăsta.

Alana nu mai avu glas să răspundă. Nu putu nici măcar să se miște, căci Andreas o prinse de braț, strângându-l ușor, și atunci, fără să opună vreo rezistență, se supuse ordinului mut de a se întoarce cu el acasă. Abia când ajunseră în fața ușii, ea se dădu înapoi.

– Andreas, nu vreau să intru. Mai bine rămân aici, în grădină.

El se opri, cu o figură impenetrabilă, observându-i ochii înlăcrimați pe fața plânsă.

– De ce ai plâns, Alana?

– Mă simțeam nefericită.

– De ce?

– De viața mea aici, normal.

– Ai fost destul de fericită cu primul tău bărbat. Ce avea el, și eu n-am.

Alana își ridică privirea spre el.

– Ce speri să câștigi, prin răspunsul meu la această întrebare?

Andreas ridică din umeri, dându-i drumul la braț.

– Nimic, recunoscu acesta. Eram curios, atâta tot. Alana tăcu, și după un alt moment, el spuse aproape șoptit.

– Erai nefericită, așa că te-ai gândit să fugi. Unde să te duci, draga mea?

– N-nu știu – departe de insula asta!

– Nu vei părăsi niciodată insula asta, fără permisiunea mea. Orice încercare a ta, de a te îmbarca pe vreun vas care pleacă de aici, îmi va fi adusă la cunoștință imediat.

Alana îl fixă cu privirea.

– Ți-ai luat deja măsuri de prevedere, pentru ca eu să nu te părăsesc?

– Îmi place să împiedic orice mișcare care ar avea un efect nefavorabil pentru viața mea, îi răspunse el, calm.

– Nu ești regele insulei, simți ea nevoia să-i replice. Cum mă vei împiedica să mă îmbarc pe unul dintre vase?

– Autoritățile portuare au primit instrucțiuni de la mine, ca atunci când soția mea va cumpăra un bilet, să fiu informat imediat. Făcu o pauză, așteptând ca ea să comenteze, dar Alana nu avu nimic de spus. Deci, după cum vezi, Alana mea, nu există nicio cale de scăpare pentru tine. Ești prizoniera mea și vei fi mai fericită dacă ai accepta, cu înțelepciune, viața pe care singură ți-ai ales-o.

– Nu am ales-o eu! Mi-a fost impusă.

– Ai avut de ales. Și acum, când ești soția mea, locul tău este aici cu mine. Luând-o din nou de braț, o împinse în sus pe scări spre ușa vilei.

– Dă-mi drumul! strigă aceasta, răsucindu-se și scăpând din strânsoarea lui. Nu intru în casă! Teama îi umplu ochii de lacrimi, și brusc Andreas se uită la ea, cu o figură uluită, scuturând din cap, de parcă ar fi vrut să alunge o imagine ce-i apăruse în fața ochilor.

– Ți-e frică de mine? întrebă el.

– Nu asta ai urmărit?

Andreas păru să-și înăbușe o emoție. Dintr-un motiv imposibil de definit, ea își aminti de tonul vocii lui când, mai devreme, rostise cuvântul "pierdut".

– Presupun că exact asta am urmărit, mărturisi el, dar din nou scutură din cap. Asta este frică adevărată, totuși, teroare adevărată. De ce ți-e frică. În mod miraculos, comportamentul lui se schimbă radical. Nedumerită, ea îl fixă cu privirea, și se părea că teama pe care o trăise fusese rodul imaginației ei. Căci el nu arăta deloc înspăimântător; dimpotrivă, în fața ei se afla bărbatul pe care îl cunoscuse odată, bărbatul care, recunoscuse de multe ori, ar fi atras-o, dacă n-ar fi fost hotărâtă să nu se mărite niciodată. De ce ți-e frică, Alana, întrebă Andreas din nou.

– Mi-a fost frică de tine. Răspunsul la întrebarea lui veni târziu, dar el așteptase răbdător, preocupat de schimbările expresiei de pe fața ei, încercând să le citească.

– Frică... vorbi el pentru sine, încruntându-se. Da, e adevărat, ți-a fost.

– Era de așteptat, nu – după felul în care te-ai purtat la micul dejun?

Andreas dădu afirmativ din cap, cu ochii întunecați, de nepătruns. Spre mirarea ei, își întoarse capul de la ea, parcă pentru a-și ascunde expresia feței, apoi, după o lungă tăcere, porni în direcția grădinii de orhidee și Alana rămase cu impresia că, indiferent dacă el intenționat căutase să bage frica în ea, pentru a o face să sufere așa cum suferise el, acum îl încerca un oarecare regret, pentru că o înspăimântase într-atât, încât încercase să-l părăsească.

Ce bărbat ciudat, imposibil de înțeles era, un bărbat a cărui viață fusese zdruncinată atât de eșecul unui mariaj, cât și de moartea inoportună a fiului său. Era normal să-i poarte pică, gândi Alana, căci dacă ar fi devenit soția lui, el n-ar mai fi suferit deloc... Își întrerupse brusc gândurile, imaginându-și viața ei alături de Andreas. Suferința pe care o cunoscuse, tragedia vieții lui... ar fi fost prevenite, și ei doi ar fi fost fericiți. Da, era mai mult decât sigură; ea și Andreas ar fi făcut un succes din căsătoria lor, exact așa cum declarase el!

– De ce, oh, de ce facem noi asemenea greșeli? strigă ea, cu ochii încețoșați urmărind silueta înaltă a soțului ei, dispărând printre copaci. Am fost o proastă, să mă gândesc la ce au pățit Sally și Mag! Fiecare dintre noi trebuie să avem propriul model de viață, nu să ne lăsăm influențați de greșelile făcute de alții.

Era prea târziu. Andreas nu era bărbatul de care putea să se îndrăgostească; el era un altfel de bărbat, inabordabil și ursuz, un bărbat care ura ceea ce iubise odată și care se căsătorise cu ea din răzbunare.

Capitolul 6

Trecură două săptămâni de ore petrecute în liniște în grădină, de plimbări pe țărmul mării și cumpărături în capitala Pothia. Andreas nu mai ridicase vreodată tonul la ea, și Alanei i se păru că se lupta cu el însuși. Ea avea impresia că, deși dorea în continuare s-o facă să sufere, Andreas se abătu de la calea pe care o alesese inițial. Oricum, nu făcu nimic din care să reiasă că ar fi dorit o relație mai prietenoasă. Cât despre Alana, aceasta fu mirată să realizeze că ar fi primit cu plăcere prietenia lui. Viața ar fi fost mai liniștită; între ei s-ar fi creat un soi de tovărășie, gândi ea, chiar dacă nu era posibil ca dragostea să intre în viața lor.

Și atunci, într-o după-amiază, când Alana se afla în curtea interioară citind, se părea că el ajunsese la un punct în care hotărâse să se apropie de ea, căci o invită să-l însoțească la Myrtles, un oraș situat într-un golf din partea vestică a insulei, unde, el îi spusese că deținea un hotel.

Alana acceptă, cu o bucurie ce o surprinse atât pe ea, cât și pe el.

– Mi-ar plăcea foarte mult să vin cu tine, spuse aceasta, ridicându-se imediat și punându-și cartea pe masă. Ești gata acum?

El dădu afirmativ din cap.

– Nu-ți iei o haină?

– Nu, dar aș vrea să mă spăl pe mâini și pe față. Te deranjează, dacă mă aștepți câteva minute?

– Te aștept, răspunse Andreas, așezându-se în fotoliul rămas liber.

Să fie oare acesta primul pas spre o viață mai plăcută pentru amândoi? se întrebă ea, periindu-și părul. Dându-și cu puțin roșu în obraji și pe buze, își tpuse pe ea o rochie albă fără mâneci și se studie câteva clipe în oglindă, încântată de ceea ce văzu.

Andreas se ridicase în picioare și stătea lângă o bordură de flori. Ea se apropie, și el se întoarse, auzindu-i pașii pe alee. Ochii lui o măsurară din cap până în picioare, oprindu-se pe fața ei zâmbitoare.

– Gata? întrebă el, în cele din urmă, întorcându-și indiferent capul de la ea. Mașina era parcată pe alee, și curând ei se aflau pe drum. Dar, dacă Alana se gândise la o conversație, urma să fie dezamăgită. Andreas era îmbufnat, tăcut, preocupat. Oare regreta acest mariaj? Ideea îi veni pe neașteptate, și ea insistă asupra ei, simțind că soțul ei ajunsese să se întrebe ce câștigase de fapt. Răzbunarea era dulce, așa se spunea, dar cu timpul dulceața putea deveni mai puțin satisfăcătoare. Faptul că el încetase să-i mai facă viața mizerabilă, era o dovadă grăitoare. El nu mai era nepoliticos, nu-și mai manifesta necontrolat autoritatea atunci când făceau dragoste. Dimpotrivă, uneori dăduse dovadă de o tandrețe, de care ea nu l-ar fi crezut capabil vreodată.

– Vrei să intru cu tine? întrebă ea, când Andreas opri mașina pe

aleea ce ducea spre hotel. Sau să mă plimb puțin prin oraș și să mă întorc?

– Poți să vii înăuntru, dacă vrei.

– Bine. Alana îi zâmbi, dorind ca și el să-i zâmbească, dar încercarea ei eșuase. Fața lui rămase întunecată și lipsită de orice expresie.

Hotelul era de un lux inimaginabil, totuși plaja era practic pustie.

– Merge afacerea? întrebarea îi ieși din gură, înainte de a se gândi, și adăugă repede: Normal, altfel n-ar fi deschis.

Andreas se uită la ea. Se aflau în salonul decorat în alb și negru, așteptând băuturile pe care le comandase Andreas.

– De fapt, nu merge.

– Oh... Se uită întrebătoare la el. Nu ți-a trecut prin minte, înainte de a-l construi că s-ar putea să nu meargă?

– De ce ar fi trebuit să-mi treacă prin minte așa ceva? întrebă el curios.

– Păi... Alana ridică din umeri. Ești un om de afaceri, și majoritatea oamenilor de afaceri investește numai în proiecte care să le aducă un profit.

– Profitul este totul? Banii sunt singurul lucru important în viață?

Ea scoase un ușor oftat și spuse, ușor iritată.

– Intenționat m-ai interpretat greșit. Pe mine nu mă interesează dacă afacerea asta merge sau nu; pentru mine n-are nicio importanță.

– S-ar putea să aibă – când eu nu voi mai fi. Cu cât fac mai mulți bani, cu atât vei fi mai bogată când va veni timpul să mă moștenești.

– Nu mă interesează să-ți moștenesc banii, îi spuse Alana, cu demnitate.

El strâmbă din nas.

– Prostii! Prima dată te-ai căsătorit numai pentru bani...

– De unde știi? îl întrerupse ea, iritată. N-ai nicio bază să faci o astfel de afirmație!

– Este mai mult decât evident, fu tot ce spuse, chelnerul sosind cu băuturile. Mulțumesc. Vom lua masa de seară, adăugă el, devreme – în jur de șapte.

– Da, domnule Andreas. Bărbatul făcu o ușoară plecăciune, luă bacșișul oferit de Andreas și plecă.

Sorbind din băutura ei, Alana fu tentată să-i amintească lui Andreas că putea să conteste testamentul soțului ei, dacă ar fi fost atât de interesată de bani. Dar se abținu, fiind prea mândră pentru a se justifica. Dacă Andreas dorea să gândească așa, era liber s-o facă. Părerea lui n-o interesa, așa cum îi spusese o dată.

– Hotelul este vreodată plin? întrebă ea. Categoric, o plajă ca asta atrage o mulțime de turiști, în anumite perioade ale anului, nu?

– Este în sezon, dar după cum am spus, hotelul ăsta deosebit nu este apreciat la justa lui valoare.

Ea se uită ciudat la el, nedumerită de felul în care el accepta faptul că hotelul mergea în pierdere.

– Presupun că știai, înainte de a-l construi, că era foarte posibil să nu meargă.

– Presupunerea ta este corectă.

Alana se încruntă, încurcată și pentru prima dată, fața soțului ei se destinse, și el zâmbi amuzat.

– Atunci de ce l-ai construit? dori aceasta să știe.

– Era nevoie de un hotel luxos – pentru a satisface dorințele celor

care doresc confort maxim.

– Fii mai explicit, Andreas.

– Îți poți imagina că avem câțiva turiști aici, cu plaja asta minunată... Întinse mâna spre fereastra care se întindea pe tot peretele, și care oferea o imagine splendidă a mării. Acei oameni, care doreau condiții de primă clasă, nu au fost mulțumiți, și așa am hotărât să le ofer ceea ce doreau.

– Chiar dacă știai că afacerea nu va merge niciodată?

– N-aș face chiar o astfel de afirmație. Este posibil să meargă, cândva în viitor. Locul ăsta devine tot mai cunoscut, dar Kalymnos nu este o insulă care se bucură de popularitate, și se pare că nici nu va fi. Totuși, mulți preferă locurile ferite de aglomerație, și ăsta este unul dintre ele.

– Este, într-adevăr! exclamă ea cu entuziasm. Cred că este un adevărat paradis!

– Paradis, repetă Andreas amuzat. N-aș fi crezut că așa îl vezi. Iad, mai curând, adăugă el.

– Vorbeam despre insulă, nu despre viața mea, răspunse ea.

– Viața ta este un iad?

– N-aș merge atât de departe, încât să afirm așa ceva, replică Alana, preferând să-l dezamăgească, decât să recunoască adevărul. Oricum, viața mea în ultimele două săptămâni nu a fost atât insuportabil, ca la început. Sper să mă obișnuiesc cu stările tale.

Andreas ridică din sprâncene, pentru o clipă.

– Ce vrei să spui? întrebă el repede. Și, fără a-i permite să răspundă, continuă, avertizând--o că nu trebuia să fie atât de sigură că în viitor viața lor împreună va fi ca în ultimele două săptămâni. Sunt

un tip capricios, adăugă el, și mă pot schimba oricând. M-am căsătorit cu tine numai pentru a te face să plătești pentru suferința mea – și vei plăti, să nu te îndoiești de asta.

Alana nu spuse nimic, având sentimentul că el făcuse acea afirmație intenționat, și dacă urma să fie așa, sau nu, rămânea de văzut. Ea înclină să creadă, mai curând, că lucrurile între ei se vor desfășura în continuare, ca în ultimele două săptămâni – dar, curând, avea să descopere că se înșelase. Andreas, neclintit în hotărârea lui, începu din nou să-i facă viața insuportabilă. Limba îi redeveni ascuțită, privirea severă sau glacială, momentele de amor caracterizate de o pură dominare, în forma ei cea mai primitivă. Alana îndură totul cu stoicism, spunându-și că acea stare a soțului ei va trece, dar fu nevoită să rabde, fără încetare, mai mult de o lună.

– Andreas, îi spuse aceasta într-o seară, când el intră în cameră, puse mâna pe ea și fără vreo vorbă, aproape o strivi în brațele sale, rănind-o intenționat, ignorând strigătul ei de protest, tu ești singurul tău dușman, pentru că eu nu mai stau cu tine. Se smulse din strânsoarea lui, reușind să se depărteze câțiva pași. Fața îi era albă ca varul, și nervii aproape la limită. "Niciodată nu mi-a fost atât de teamă de Howard, creatura aceia josnică", gândi ea.

– Ai tot ce-ți dorești, de ce mă amenințI că mă părăsești? Andreas nu schiță niciun gest, să se apropie de ea, dar nici nu se mișcă din loc. Alana mai făcu un pas înapoi, un act involuntar, căci știa că nu avea nicio scăpare.

– Tot ce-mi doresc? Mi-am pierdut libertatea!

– A fost alegerea ta, îi aminti el, calm, și Alana scutură vehement din cap.

– Nu am avut de ales.

– Nu ca prima dată, bănuiesc. Atunci ai fost liberă să alegi… și l-ai ales pe cel cu cei mai mulți bani. Eu eram doar moștenitorul tatălui meu. Nu puteam să fiu bogat, cât timp trăia el. Brusc izbucni în râs, râsul acela nefiresc, de păgân, pe care-l mai auzise de câteva ori. Nu aveai de unde să știi că lucrurile vor lua întorsătura pe care au luat-o… că, dacă mă alegeai pe mine, ai fi avut o situație financiară mult mai bună! Ea-l privi în tăcere, temându-se pentru siguranța ei, atât de periculos arăta el, cu fața întunecată și îmbrăcat în halatul negru de casă. Vino aici, murmură acesta, întinzând o mână. Ai primit sărutările lui, le vei primi și pe ale mele! Vino aici, am spus! Andreas fu pe punctul de a intra în starea aceea, în care îi era imposibil să se mai controleze, și automat, ea scutură din cap, pornind spre ușă. Dar, când ajunse în dreptul lui, acesta îi șuieră printre dinți. Va trebui să-ți dispară aversiunea asta! Sunt soțul tău, și nu trebuie să uiți asta. Puse mâna pe ea, și pentru următoarele câteva momente, fu obligată să suporte cruzimea nestăpânită a buzelor lui peste ale ei. Da, iubita mea Alana, spuse el, cu glas răgușit, sunt soțul tău și o să am grijă să nu uiți asta!

Zorile se iviră la orizont; Alana deschise ochii și se înfioră, văzând fața întunecată de lângă ea. Strecurându-se jos din pat, intră în baie și dădu drumul la apă. Nu era posibil ca Andreas s-o poată ține acolo, gândi aceasta. Putea merge la poliție – da, asta trebuia să facă! Le va povesti despre frica ei, și chiar dacă vor trata problema cu ușurință, le va fi milă de ea, și o vor ajuta să plece de pe insulă. Era englezoaică, și ei n-ar fi îndrăznit să acționeze în așa fel încât să pară că ar fi ținută prizonieră. Era foarte ciudat că, în cele din urmă, se simțea în stare

să-l părăsească pe Andres, fără să aibă nici cea mai mică remușcare. Dar merita asta, pentru că se comportase ca un ticălos, jucându-se cu sentimentele ei și profitând de obligația pe care ea o avea față de patronul ei.

Cum Andreas nu fu gata după micul dejun, Alana ieși, pornind pe drumul pe care ea și Andreas veniseră de la nunta lor din orașul Kalymnos. Avea de parcurs o distanță mare până la cel mai apropiat sat, dar merse agale, gândindu-se cât s-ar fi bucurat de priveliște și de aerul curat, dacă s-ar fi aflat acolo în alte circumstanțe. Odată ajunsă în sat, opri un tânăr, întrebându-l de un taxi.

– Taxi? El ridică din umeri. Nu taxi! Ăsta sat mic, și taxi numai în oraș mare Laymnos! Dar fratele meu are mașină și te duce el, dacă vrei?

– Da? Se uită la el cu recunoștință. Trebuie să ajung în port. Cred că peste vreo două ore, pleacă un vas spre continent, nu?

– Knossos. Da. Vino cu mine! Ești în vacanță, adăugă el. Cred că-ți place insula mea, da?

Alana se hotărî să spună da, primind în schimb un zâmbet.

– Tocmai mă întorc de pe vasul meu. Sunt scafandru, caut bureți, înțelegi!

– Serios? Ea auzise deja de acești scafandrii din Kalymnos, bărbați care-și riscau viața, scufundându-se în adâncurile oceanului, cautând bureții care cresc pe stânci. Am auzit că este o muncă foarte periculoasă.

El dădu afirmativ din cap.

– Periculoasă, da! Totuși, îmi place. Îmi place să merg foarte departe sub apă și să văd frumoasele cre… cre… Se opri, uitându-se

întrebător la ea. Corpurile mici care trăiesc acolo, adăugă el, zâmbind.

Alana fu nevoită să râdă, căci buna lui dispoziție era contagioasă.

– Creaturi, ai vrut să spui, îl ajută ea, și el repetă de trei, patru ori, până să dea afirmativ din cap plin de satisfacție că reușise să pronunțe.

– Numele meu este Andonys, spuse acesta. Care este numele tău?

– Alana.

– Alana? repetă el. Întâlnesc multe fete engleze, odată, când am lucrat în hotel în Rodos – știi Rodos?

– Da am aterizat acolo și am venit aici cu vasul.

– În Rodos întâlnesc multe fete engleze, dar n-am auzit niciodată de Alana.

– Nu este un nume foarte comun.

– Asta este casa fratelui meu. Andonys deschise poarta și o lăsă pe Alana să intre. Rosti câteva propoziții scurte cu voce tare, din care Alana nu înțelese decât "Stella" și "Petros", restul fiind vorbit în limba greacă.

Își făcu apariția o fată, o adolescentă cu ochi de căprioară, timidă, dar zâmbind. Andonys o prezentă, ca fiind sora lui, apoi începu să discute cu ea în limba greacă. Fata încheie, și lui Andonys îi căzu fața.

– Fratele tău nu-i aici? Alanei îi stătu inima în loc. Putea, desigur, să meargă pe jos până în satul următor, dar Andonys nu-i dăduse prea multe speranță în găsirea unui taxi.

– A plecat la Kalymnos cu mașina lui! Cred că dacă veaneam cu un minut, două înainte, îl prindeam!

– Da... dar asta nu ajută cu nimic. Se simțea mai curând înfrântă, decât înfricoșată de ceea ce făcuse. Dacă va fi nevoită să se întoarcă la Andreas, acesta o va întreba unde fusese. Desigur, Alana putea să-i

spună că făcuse o plimbare mai lungă, dar ea credea că o va suspecta că încercase să fugă.

– Dorești o băutură răcoritoare, sau altceva?

Ea ridică din umeri, ridicându-și privirea spre Stella care stătea sfioasă într-o parte, măsurând-o pe Alana din cap până în picioare.

– Nu cred că mai am timp.

– Dar trebuie să bei ceva răcoritor. Sora mea vrea să-ți ofere o băutură care se face la noi din rodii... Florile roșii pe care le vezi pe gardul viu. Sora mea face băutura asta și vrea să guști și tu, nu?

– Mulțumesc foarte mult, răspunse Alana binevoitoare, dar...

– În Grecia noi oferim mereu răcoritoare, și lumea nu refuză ospitalitatea noastră... Andonys clătină din cap. Nu s-a mai întâmplat, Alana.

– Înțeleg. Luând o figură resemnată, o urmă pe fată, care-i făcu semn cu mâna spre ușa deschisă.

– Nu vorbește engleză, explică Andonys. Fetele în Kalymnos și în insulele astea mici nu vorbesc. Numai băieții au învățat să vorbească engleza.

– Nu mi se pare corect, nu se putu abține Alana să spună, chiar dacă gândul îi era în altă parte. De ce fetele nu învață limba noastră?

Andonys ridică din umeri.

– Nu au de ce. Bărbații merg la muncă pe altă insulă, sau în Atena. Mulți dintre bărbații noștri merg în Australia, și așa este bine să poată vorbi limba. Dar fetele nu merg la muncă; ele au grijă de casă și... și au copii. Urmă un moment de tăcere, și Alana privi în jurul ei. Podeaua era din gresie rece și curată; pereții erau dați cu var, și Alana gândi că un tapet nu ar fi fost potrivit în climatul acela, unde se aflau

atât de multe insecte. O pisică și trei pisoi dormeau pe un fotoliu și într-o colivie, deasupra șemineului, un canar își susținea recitalul cu vocea-i guturală.

– Oh! exclamă Andonys, uite-l pe vărul meu! Și el are mașină. Îl întreb dacă te duce la Kalymnos!

Mașina opri în fața casei, și din ea sări un tânăr cam de aceeași vârstă cu Andonys.

Grăbindu-se afară din casă, Andonys îi vorbi, plin de entuziasm, gesticulând și, evident, întrebându-l dacă o putea duce pe Alana în portul din Kalymnos.

Alana îl văzu pe bărbat spunând ceva, apoi încruntându-se, când acesta își întoarse capul spre ușa deschisă. Mai spuse ceva în greacă și Andonys se încruntă și el, dar atenția Alanei fu distrasă de apariția Stellei cu o tavă în mână, pe care se afla un pahar plin cu suc de rodii. Îl luă și sorbi imediat din el, căci era clar că îngrijorarea de pe fața fetei trebuia să dispară. Alana zâmbi și spuse:

– Este minunată! Îmi place, Stella.

Fata ridică din umeri, arătând puțin rușinată, și dispăru cu tava goală.

– Cred că nu ești o turistă, spuse Andonys, imediat ce intră în camera în care se afla Alana. Vărul meu lucrează în birourile portului din Kalymnos, și el spune că ești soția domnului Andreas care trăiește în casa mare de acolo de sus... Tânărul făcu un gest cu mâna spre vârful dealului, unde era situată vila soțului ei. Spune că domnul Andreas nu te lasă să părăsești insula. Schimbarea în comportarea lui fu uimitoare; el acuza acum, devenind aproape ostil. Eu și fratele meu am fi avut probleme cu domnul Andreas, dacă te-am fi ajutat să ajungi

pe vas... Se opri din nou, căci vărul său îi mai spuse ceva în greacă. Dacă ajungi în port nu vei putea să cumperi bilet!

Alana păli, clocotind de nervi.

– Sunt englezoaică! Fac exact ce vreau! Dacă vreau să plec de pe insula asta, atunci voi pleca!

– Cred că trebuie să mergi acasă, spuse Andonys, cu severitate, și Alana se enervă și mai tare, că acele vorbe îi fuseseră adresate de nimeni altcineva, decât de un băiat. Termină-ți băutura și pleacă!

Ar fi pus paharul jos imediat, dar aruncând o privire spre Stella se răzgândi, incapabilă, chiar și în acele circumstanțe, s-o rănească pe față. Dar, dădu lichidul pe gât, se ridică și-i spuse la revedere Stellei, ignorându-i pe cei doi tineri care stăteau lângă ușă.

Mânia ei atinse cote aproape incontrolabile, în timp ce se îndrepta spre casă, și în momentul în care intră în grădină, era atât de furioasă, încât se considera o copie fidelă a lui Andreas, în momentele lui de maximă supărare. El stătea într-un fotoliu, cu o carte în mână. Își ridică ochii spre ea, și i-ar fi zâmbit dacă Alana nu i-ar fi aruncat o privire ucigătoare.

– Bună, spuse Andreas, pe tonul acela autoritat. Ce ți s-a întâmplat? Unde ai fost?

– Am încercat să părăsesc insula asta! îi aruncă ea.

– Serios? Ochii lui o săgetară cu privirea, oprindu-se pe fața îmbujorată. Și ai aflat că n-o să reușești niciodată să faci asta. Stai jos și povestește-mi. Îi arătă cu mâna o pătură așezată pe jos, lângă fotoliu. Cu cine te-ai întâlnit?

Atitudinea lui, nu făcu decât s-o înfurie și mai mult.

– Cu Andonys, sau cam așa ceva! Un puști impertinent! A avut

îndrăzneala să-mi comande mie să mă întorc la tine. Cine se crede el?

– Fiul unuia dintre angajații mei.

– Ar fi fost mai mult decât îndrăzneală, dacă te-ar fi ajutat să pleci de pe insulă. Bănuiesc că ai sperat în ajutorul fratelui său, care are mașină.

– Acest Andonys a spus că fratele lui mă va duce la Kalymnos, dar nu era acolo. Apoi a venit un văr și... Alana se opri, ochii scăpărându-i la zâmbetul ivit pe buzele soțului său. Voi pleca! Nu mai vreau să rămân căsătorită cu tine, deci poți să te obișnuiești cu gândul că am hotărât să nu mai respect înțelegerea!

El tăcu, pentru câteva momente bune, apoi spuse cu blândețe.

– Cum am mai spus, nu poți părăsi insula fără acordul meu, nu pe o cale normală, asta este. Totuși, din când în când, în golf sunt ancorate iahturi private, și adesea proprietarii sunt englezi. Alana, continuă el, pe același ton periculos, dacă vreodată vei reuși să pleci, atunci oferta mea de a-l proteja pe prietenul tău Max, va fi retrasă. Tonul inflexibil și fălcile încleștate o convinseră că el vorbea serios, și se întrebă de ce nu se gândise la asta înainte. Chiar dacă nu dorea deloc să umilească, spuse:

– Deci, sunt o prizonieră, nu, prizoniera ta?

– Dacă așa te consideri, da. Pentru mine ești soția mea, și după logica mea, locul tău este aici cu mine. Punând cartea deoparte, se ridică, și Alana se încruntă brusc, fiind cuprinsă de un sentiment de inferioritate. O înțelegere este o înțelegere, Alana. Dacă n-o respecți, mă dezamăgești. Am avut încredere în tine...

– Și totuși ți-ai luat măsuri de prevedere, pentru cazul în care aș vrea să plec, nu?

– Ăsta sunt eu, fu singura explicație pe care el dori să i-o dea. Dar, chiar dacă am fost precaut, am crezut că nu mă vei dezamăgi. Totuși, ai făcut-o, și va trece mult timp până voi uita asta.

– Crezi că-mi pasă? Ei bine, nu!

Andreas rămase pe loc, înfruntând-o cu privirea. Umbrele aruncate de razele soarelui îi întunecară fața, deformându-i trăsăturile, dându-le un aspect respingător. Asta, combinat cu silueta înaltă și suplă, o umplură pe Alana de repulsie și, incapabilă să se controleze, tresări vizibil. El se schimbă fulgerător la față, ochii sclipindu-i, ca licuricii în amurg. Întregul lui trup vibra de pasiunea sălbatică ce pusese stăpânire pe el. Cuprinsă de teamă, ea făcu un pas înapoi, o mișcare neinspirată, care-i declanșă furia lui Andreas și, înainte să încerce să scape, ea se simți prinsă cu putere de braț și trasă spre el.

– Dă-mi drumul! tipă ea, cuprinzând-o groaza, imaginându-și scena în care Andreas încercase să-și omoare prima soție. Mă doare!

– Te omor, dacă mai tresari așa vreodată! Sunt soțul tău, nu uita… Incapabil să-și controleze instinctul de a face rău, o prinse cu mâinile de umeri și o zgâlțâi cu violență. Te omor, auzi!

– Mă omori… cuvântul îi ieși încet de pe buzele livide. Da, cred că ești în stare… Probabil fu convingerea din vocea ei, sau groaza din ochii – sau poate faptul că tremura vizibil – dar efectul asupra lui, fu instantaneu și uluitor. De parcă violența nici nu ar fi existat, o luă cu blândețe, în brațele sale, atingându-i cu buzele părul, gâtul și buzele. Dar Alana, tremurând din toate încheieturile, și cu inima bătându-i aproape să-i spargă pieptul, nu putu schița nici cel mai mic gest de răspuns, chiar dacă dorea. Dându-i drumul din brațe, el se dădu înapoi, coborându-și privirea spre ea, cu ochi visători.

– Spui că nu te interesează părerea mea despre tine. Mi se pare ciudat, Alana. Majoritatea oamenilor este interesată de părerea altora.

– Poate că și pe mine mă interesează părerea unora, dar nu a ta, Andreas. Nu mă interesează deloc dacă mă disprețuiești.

El se încruntă ușor și, fără să vrea, Alana își aminti cât de mândră fusese odată, să fie văzută în compania lui.

– Nu dorești să te respect?

– Unde nu există dragoste, nu există nici respect. Nu te voi respecta niciodată, continuă aceasta, văzând că el tăcea, și nici nu cred că tu mă vei respecta vreodată... Se opri, ridicând din umeri. Niciunul din noi nu ar trebui să-și facă probleme în legătură cu părerea celuilalt. Cu siguranță ești de acord cu asta, nu?

El se uită la ea, în privirea lui zărindu-se o urmă de sfidare.

– Ești foarte arogantă, Alana, și o asemenea comportare nu ți se potrivește. Îmi amintesc cum erai – aveai o frumusețe interioară, la care tânjeam să ajung... Da, continuă el, după o lungă tăcere, doream să ajung în profunzimea frumuseții tale interioare, și știam că aveam un drum lung de parcurs. Unde este acea frumusețe acum, Alana?

Fără să vrea, ea-și lăsă capul în jos, simțindu-se ca un copil care primise o palmă.

– De ce te-ai însurat cu mine, Andreas?

Fața lui deveni o mască ilizibilă și neprietenoasă, dar ochii lui indiscreți și vigilenți.

– Ce te-a făcut să pui o întrebare ca asta? Cred că ți-am spus motivul meu. Te îndoiești acum de el?

Întrebarea lui directă o făcu pe Alana să roșească. Fusese atât de neașteptată și pusă pe un ton ușor cinic, pe care Alana nu-l mai auzise,

încât ea nu prea știa ce să-i răspundă, căci reacția lui, categoric, urma să fie alta decât se aștepta.

– Ai spus că te-ai însurat cu mine din răzbunare, spuse Alana în cele din urmă. Andreas dădu afirmativ din cap.

– Așa este, da. Dar acum se pare că de îndoiești, că ăsta ar fi adevărul.

– Care este adevărul, Andreas? El ridică din sprâncene.

– Deci, te îndoiești. Spune-mi, continuă, oarecum amuzat, ce alt motiv aș fi avut să doresc să mă însor cu tine? El evitase cuvântul răzbunare, dar Alana, care nu văzuse nicio simnificație în acea omisiune, spuse încet:

– Altul decât răzbunarea, vrei să spui?

Andreas își mușcă buza, ochii devenindu-i aproape negri. Uitându-se la el, și prea zăpăcită, ca să-i fie teamă, ea realiză că menționarea cuvântului răzbunare aducându-i în memorie suferința acelor ani, acționase ca un motor asupra mâniei lui, declanșând-o din nou.

– Altul decât răzbunarea! Vocea lui avea o rezonanță metalică. Da – altul decât răzbunarea.

Depărtându-se de el, Alana călcă greșit, și ar fi căzut, dacă Andreas nu ar fi întins brațul s-o prindă.

– N...nu cred că ai putea avea alt motiv, se bâlbâi ea, doar pentru a-l împăca.

– Și ai dreptate, mormăi Andreas, împingând-o de lângă el. M-am însurat cu tine din răzbunare, și să nu-ți închipui vreodată altceva, ai auzit?

– Da – d...desigur, am auzit.

Capitolul 7

În următoarele momente el traversa cu pași mari peluza, Alana urmărind silueta suplă, până dispăru din raza ei vizuală. Apoi, ea se așeză în fotoliu lui, simțindu-și pulsațiile inimii ca niște lovituri de ciocane în piept. Oare cât va mai putea îndura situația asta? se întrebă, amintindu-și că în timpul primului ei mariaj, fusese convinsă că viața ei nu putea fi niciodată mai crudă decât era. Dar alături de Andreas, era ca și cum ar fi trăit în infernul lui Pluto, de unde nu puteai să evadezi și nu pătrundea nicio rază de lumină.

Cât de ciudat fusese, totuși. Existase ceva de neînțeles în spatele furiei lui, și de asemenea, în insistența lui, ca ei să nu-i iasă din minte motivul pentru care se însurase cu ea: răzbunarea. Răzbunarea... Ea nu trebuia să-și închipuie altceva...

Alana se lăsă pe spate în fotoliu, dorind să se calmeze, dorind ca bătăile inimii să-i revină la normal. Și odată ce-și recăpătă calmul, și fu în stare să gândească mai limpede, atunci îi veni în minte ideea că era posibil să existe un alt motiv pentru care el o luase de soție. Dar ce

motiv? Nu era îndrăgostit de ea, asta era sigur. Nu, trebuia să fie răzbunarea, și totuși Alana nu-și putea risipi bănuielile născute din declarația lui, foarte vehementă. Scutură din cap, încurcată. De ce ar pune la îndoială declarația soțului ei? Nu era genul de om care să spună ceva și să gândească altceva... și totuși...

Reflectând asupra vieții lor împreună, fu nevoită să se confrunte cu surprinzătorul adevăr, că aceasta nu era complet lipsită de armonie. Adevărat, scandalurile erau înfricoșătoare, totuși nu lăsaseră urme serioase; vorbele lui puteau fi pline de venin și nemiloase, dar existau și momente când, fără niciun efort, se înțelegeau foarte bine. Atunci vocea lui era calmă și tonul deosebit de plăcut.

Da, viața lor nu era complet dezastruoasă, și întorcându-se cu gândul la ultimele două săptămâni, nu excluse ideea care tocmai îi veni în minte. Andreas se hotărâse ca relația dintre ei să devină mai amicală! Compasiunea Alanei era încă puternică, dar în luptă cu indignarea ei, față de postura în care fusese pusă forțat, de soțul ei. Cum va putea să-l ierte vreodată, într-atât încât să accepte o relație amicală cu el? Poate, cu timpul…

O mișcare îi atrase atenția, și ea ridică privirea, zărindu-l pe soțul ei la fereastra din dormitor – o siluetă neclară, mai subțire ca niciodată, cu fața întunecată – și sinistră. Înfiorându-se involuntar, se ridică în picioare, dorința de a evada fiind atât de puternică, încât străbătu aproape alergând, cărarea ce lega grădina de alee. Inima îi bătea cu putere, nu din cauza efortului, ci dorinței nebune de a se depărta cât mai mult de soțul ei, de care îi era teamă.

Aleea îngustă, prăfuită și abruptă, ducea în drumul principală ce se întindea de-a lungul coastei până la marginea insulei, o regiune cu

munți înalți și un țărm stâncos. Ajunsă la drum, Alana se liniști, mergând fără țintă, ținutul dezolant din acea parte a insulei, atrăgând-o brusc, căci se potrivea perfect cu starea ei sufletească. Dar, înainte de a ajunge acolo, trebuia să treacă pe lângă castelul venețian, care, cocoțat pe stâncă, părea gata să se prăbușească în valurile înspumate ale mării.

Simțindu-se puțin obosită, Alana se așeză pe un bolovan de pe marginea drumului, coborându-și privirea spre mare, o mare liniștită și lipsită de strălucire, căci un nor întunecase cerul. Velele albe ale unui iaht luxos se zăreau la orizont. Iahtul aparținea probabil celor de la castel, își spuse ea, gândindu-se la compatrioata ei, care locuia acolo, întrebându-se cum era. Era fericită, spusese Andreas, căci ea și soțul ei se iubeau. Fericită... Lacrimi de autocompătimire stăteau să-i umple ochii, și ea nu încercă să le oprească. Cu cât se gândea mai mult la englezoaică, cu atât mai mult dorea s-o întâlnească; tânjea să audă o voce cu un accent familiar, dorind să converseze cu o femeie din țara ei.

Oare ce vârstă avea soția grecului care, ca și Andreas, o forțase inițial să se mărite cu el? De cât timp stătea acolo, în acel minunat castel?

În cele din urmă, ridicându-se în picioare, Alana își continuă drumul spre castel, întrebându-se cum să se recomande, dar, negăsind vreun răspuns, se opri în fața porților înalte din fier forjat privind prin ele grădina magnifică.

Nu era niciun semn de viață în spatele porților și, cu un oftat de dezamăgire, își continuă drumul de-a lungul coastei, intrând în ținutul pustiu.

Uitându-se la ceas și realizând că trecuse mult timp de când plecase de la vila soțului ei, se întoarse, fără tragere de inimă, și porni înapoi pe același drum. Gândul de a reintra pe proprietatea lui, era departe de a fi îmbietor; acolo nu se simțise niciodată acasă, nu se bucurase niciodată că era și ea proprietara acelui loc, ceea ce era un privilegiu pentru o soție iubită și apreciată.

Lacrimile începură să-i curgă din nou; era cu nervii la pământ, constată ea, ștergându-și ochii și obrajii uzi. Picioarele abia i se târau, chiar dacă îi era foame, și-și simțea gura uscată. Trecuse de mult ora mesei și fără îndoială, Andreas o căuta acum întrebându-se dacă nu cumva, în ciuda faptului că o avertizase, ea încercase din nou să-și recapete libertatea.

În cele din urmă se trezi din nou la porțile castelului, și atât de tensionată era, încât momentul în care văzu labradorul uriaș sărind peste un gard viu, în drum, scoase un țipăt de spaimă. Asta îl făcu să se oprească, ciulindu-și urechile, și înclinându-și capul într-o parte, parcă întrebându-se, de ce oare îi era cuiva frică de el. Dar se puse pe lătrat după o secundă sau două și, în același timp, o voce masculină, profundă, spuse poruncitor:

– Jason! Vino aici! Câinele se întoarse imediat și intră pe porțile, pe care le deschisese între timp stăpânul său. Îmi pare rău, continuă vocea. Este chiar inofensiv, dar... Bărbatul, un grec înalt și foarte chipeș, se opri, încruntându-se. Este evident că v-a speriat, continuă acesta încă încruntat, uitându-se la lacrimile de pe obrajii Alanei. Veniți înauntru, să stați jos câteva minute. În vocea lui profundă, cu un timbru plăcut, la fel ca a soțului ei, se simțea o ușoară îngrijorare. Jason, nu te porți cum trebuie! Mi-e teamă că stăpâna ta te-a cam

răsfățat! Câinele își lăsă capul în pământ, dar numai pentru o secundă, sau două. În acel moment, o tânără se ivi pe drum, îmbrăcată într-un șort și o bustieră. Brusc, labradorul porni alergând spre ea.

– Ce...? Se opri, plimbându-și privirea de la soțul ei la Alana. Nu vă simțiți bine? întrebă aceasta, îngrijorată.

– A speriat-o Jason, începu bărbatul, dar Alana îl întrerupse, mărturisind că țipătul fusese nechibzuit, involuntar.

– El n-are nicio vină, vă rog nu-l dojeniți. L-am văzut și am țipat. A fost o prostie din partea mea să mă sperii așa tare. Atunci câinele veni la Alana și, automat îl mângâie pe cap. Este foarte frumos, adăugă aceasta, nu trebuie să-l certați.

Jason se uită de la Alana la stăpânul lui, apoi se întoarse la fată. Bărbatul vorbi din nou, și Alana răspunzând invitației lui, se trezi dincolo de poartă. Observă schimbul de priviri ciudate, dintre tânără și soțul ei, când, după ce el se prezentase ca fiind Doneas Lucien, și soția lui, Julie, Alana spusese:

– Sunt doamna Mavilis; am venit recent să locuiesc aici, pe insulă.

– Doamna Mavilis, repetă Julie, dând din cap, ca și cum îi venise în minte că Alana nu putea fi altcineva, căci niciun turist nu s-ar fi aventurat până acolo. Nu-l cunoaștem foarte bine pe soțul dumneavoastră, adăugă Julie, și nu era niciun dubiu asupra acestui fapt, căci vocea îi fusese foarte rece, când rostise acele cuvinte. Soțul ei strânse din buze, fruntea încrețindu-i-se ușor, și Alana realiză că Doneas Lucian nu-l plăcea deloc pe soțul ei. Și totuși, cei doi bărbați semănau în multe privințe, având aceeași înfățișare distinsă, același aer autoritar, purtând aceeași emblemă aristocratică a străbunilor greci. Da semănau, și era ciudat că nu deveniseră prieteni. Alana se simți

stingherită, din cauza atmosferei tensionate și pentru că nu avea nicio idee, ce scuză putea aduce caracterului neprietenos al soțului ei. În cele din urmă spuse, pe un ton neconvingător.

– Nu este un tip comunicativ.

Doneas Lucien ignoră asta, și-i ceru soției sale să o conducă pe Alana înăuntru, să-i ofere o băutură răcoritoare.

– Oh, nu, protestă Alana, mâhnită de răceala fetei. Nu vreau să vă deranjez.

– Nu este niciun deraj. Veniți înauntru. Sunt sigură că doriți să beți ceva.

– Trebuie să recunosc că mi-e sete, replică Alana, gândindu-se la distanța pe care o mai avea de parcurs până acasă. Mulțumesc – da, aș bea ceva rece.

Fata zâmbi, și Alana gândi că nu mai văzuse vreodată o fată mai drăguță ca Julie Lucien. Doneas se uita la ea, și afecțiunea din ochii lui, fu ceva de care Alana își va aminti foarte mult timp. Niciun bărbat nu putea iubi la fel de mult cum își iubea Doneas soția, își spuse Alana, cuprinsă de o profundă tristețe. Ea nu dorise vreodată să fie iubită, își jurase să rămână singură toată viața. Totuși soarta hotărâse altceva, și se măritase de două ori... și niciodată nu iubise, sau nu fusese iubită.

– Polymnea să pregătească niște sandvișuri pentru doamna Mavilis. Doneas își mută privirea la Alana. Mergeți cu soția mea, și odihniți-vă puțin.

– Mulțumesc.

Câteva momente mai târziu, Alana intră în castel. Julie o conduse într-un salon frumos, ale cărui ferestre imense, aveau vedere spre grădinile superbe și spre mare.

– Luați loc, domana Mavilis. Indicându-i un fotoliu, Julie se scuză, spunând că se întoarce în câteva momente.

Privind pe fereastră, Alana îl văzu pe Doneas Lucien vorbindu-i unui bărbat, arătând ca un grădinar, dar Alana observă că era șchiop. Apoi, spre surprinderea ei, apăru un alt bărbat, cu aceeași afecțiune, ce părea o formă de paralizie. Intrigată, rămase cu privirea la ei, când apăru Julie, cu o rochie albastră de plajă, peste cosmului de baie.

– Acești bărbați sunt grădinarii dumneavoastră? nu se putu abține să întrebe, și Julie dădu din cap afirmativ.

– Soțul meu are numai angajați care au avut de suferit de pe urma mării.

O umbră se ivi pe fața Alanei.

– Am auzit de scufundătorii din Kalymnos, spuse aceasta. Există niște pești de pradă, care-i mușcă și le provoacă paralizia, nu?

– Așa este. Dar oamenii aceștia sunt foarte fericiți aici. Au terminat cu marea, și sunt schilodiți, dar fac o muncă folositoare și sunt încântați că nu sunt o povară pentru familiile lor. Ah, iat-o pe Polymnera cu tava, adăugă ea repede. Mulțumesc Polymnera; te rog pune-o jos aici. Julie îi oferi Alanei o băutură, pe care ea o primi cu plăcere.

– Sunteți foarte amabilă. Mi-e teamă că am mers prea departe... Se opri, observând că era cercetată cu deosebită atenție de ochii aceia albaștri. Dar, sunt încântată că v-am cunoscut, adăugă repede. Am admirat castelul de multe ori, întrebându-mă cine sunt proprietarii lui. Soțul meu mi-a spus că aici locuiește o englezoaică și m-am gândit că ar fi plăcut să stau de vorbă cu o compatrioată de-a mea.

– Sunt bucuroasă că ne-am cunoscut, veni replica spontană a

Juliei. Sper că ne veți căuta, oricând mai treceți pe aici.

– Pot?

– Și eu și soțul meu vom fi bucuroși să ne vizitați.

Alana se uită la ea și, fără să realizeze, spuse:

– Bucuroși să vă vizitez eu, nu soțul meu, nu?

– Noi... noi... Julie se opri, stânjenită. Și soțul dumneavoastră este binevenit la noi, începu aceasta, apoi se opri din nou, îmbujorându-se. Alana nu avu nevoie de cuvinte pentru a realiza că Julie căuta să fie diplomată. Luând tava cu sandvișuri de pe masă, i-o întinse musafirei. Mâncați ceva, doamnă Mavilis, o invită ea, schimbând intenționat subiectul. Mai doriți un pahar cu băutură?

– Mi-ar plăcea, spuse Alana, cu recunoștință. Este atât de cald, și am mers mult prea mult.

Julie se ridică, dar făcu o pauză, fixându-și privirea pe fața Alanei.

– Sunteți plecată de acasă, de mult?

Alana dădu afirmativ din cap.

– M-am plimbat ore în șir... Se opri, de teamă să nu-i dezvăluie Juliei că preferase să fie cât mai departe de casă.

– Vă place aici?

– Pe coastă? Da, este minunat!

– Locuitorii insulei o găsesc prea sălbatică și pustie, pentru ei.

– Eu o găsesc frumoasă... și confortabilă. Nu intenționase să spună ceva nepotrivit și, spre ușurarea ei, Julie nu făcu vreun comentariu.

– Îți mai aduc o băutură, se oferi Julie, și ieși din cameră.

Alana își mânca sandvișurile, când auzi șoapte afară, la colțul geamului, care era deschis.

– Este femeia domnului Andreas! De ce a venit aici, când stăpânul

meu nu-l place pe soțul ei?

Alana se opri din mâncat, să asculte. Două servitoare, realiză ea imediat, vorbeau în limba engleză spre surprinderea ei, fără să realizeze că puteau fi auzite de tânăra din cameră.

– Nu știu, dar am văzut-o de mult, plimbându-se pe drum, părând nefericită! Cred că îi este teamă de bărbatul ăla rău, cu care s-a căsătorit.

– Este ciudat că nu putem afla nimic despre el.

– Vărul meu trăiește în Patmos, și când a venit, două – trei săptămâni în urmă a spus că domnul Andreas a încercat să-și omoare prima soție!

– S-o omoare? Nu mi-ai spus niciodată asta, Thoula!

– I-am spus doamnei și ea s-a supărat. A spus să nu bârfesc, că poate nu este adevărat, oricum.

– Doamnei Doneas nu-i place să vorbim despre cineva. Este o femeie bună!

– Cred că domnul Doneas știe deja că domnul Andreas a încercat să-și omoare soția.

– Serios? De ce?

– Pentru că, mai târziu, am auzit-o pe doamna spunându-i ce am spus eu, și el nu s-a arătat surprins. Cred că de asta el nu-l place pe domnul Andreas.

– Eu cred că pentru că domnul Andreas nu este sociabil. A refuzat invitațiile stăpânilor mei – și este și nepoliticos!

– Femeile continuară apoi să vorbească în limba lor, și Alana nu mai înțelese nimic. Dar, când Julie se întoarse cu un alt pahar de băutură răcoritoare, o întrebă dacă toate servitoarele lor vorbeau

limba engleză.

– Le-am învățat pe câteva dintre ele, replică Julie, încruntându-se nedumerită. De ce întrebați?

– Am auzit două, vorbind afară lângă fereastră, și am fost surprinsă, că vorbeau în engleză.

Julie își îndreptă privirea spre colțul ferestrei.

– Le place să exerseze, murmură aceasta. Despre ce vorbeau?

Alana ridică din umeri, fără să vrea.

– Oh, nimic deosebit... Vocea i se pierdu când, uitându-se în ochii Juliei, realiză că minciuna ei nu avusese vreun efect. Julie știa că mințise, și pentru a nu-i da ocazia să mai pună vreo întrebare, își goli paharul și se ridică în picioare. Trebuie să plec, spuse aceasta, simulând o nerăbdare, pe care era departe de a o simți. Soțul meu probabil se întreabă ce este cu mine. La revedere, domnule Lucien, și mulțumesc foarte mult pentru amabilitatea dumneavoastră.

Julie nu mai spuse nimic, dar o însoți pe Alana până la poartă, unde-i reaminti acesteia că va fi binevenită la castel, oricând dorește.

– Mulțumesc, doamnă Lucien.

– Nu lăsați să treacă prea mult timp, îi spuse Julie zâmbind.

– Nu... promit. Julie își întoarse capul, și Alana îi văzu ochii strălucind, când Doneas veni lângă ele, la poartă.

– Vă simțiți mai bine? o întrebă acesta politicos, scrutându-i cu privirea fața palidă. Vreți să vă duc acasă cu mașina?

Alana scutură din cap.

– Sunteți foarte amabil, spuse ea, dar mă simt mult mai bine acum, și prefer să mă plimb.

– Am rugat-o pe doamna Mavilis să ne viziteze când dorește,

interveni Julie. A promis că o va face.

– Îl veți cunoaște atunci pe fiul nostru, adăugă Doneas cu mândrie. Tocmai a împlinit doi ani – deci este deja un flăcău.

Julie râse, luându-l de braț.

– Doneas – el încă este copilașul meu!

El îi zâmbi; fu un zâmbet vag, și plin de demnitate. Alanei în veni din nou în minte, cât de mult se asemăna cu soțul ei. Totuși, Doneas era un bărbat fericit, și un tată mândru, în timp ce Andreas nu avea nimic. Nu exista nicio fărâmă de dragoste în viața lui, niciun tovarăș, nicio plăcere – numai dacă nu-i făcea o oarecare plăcere să stăruie în suferința lui. Înrăit de cicatricele pe care le purta, nu dorise altceva decât răzbunare, și aceasta îi întunecase mintea.

Alanei i se puse un nod în gât, simțindu-și ochii umplându-i-se de lacrimi și, pentru o bucată bună de drum, nu fu în stare să gândească limpede. Nu vedea decât suferința soțului ei, ferecarea lui într-un turn al durerii, de unde nu va face niciodată vreun efort să scape.

Nu era departe de casă, când îi veni în minte ce spuseseră cele două femei. Probabil, toată lumea știa deja că Andreas încercase să-și ucidă soția, și Alana se întrebă ce gândea exact familia Lucien despre asta. Îl considerau vinovat doar pentru că-și pierduse cumpătul, sau îl considerau un criminal care avusese noroc să fie împiedicat să comită teribila crimă? Ideea că l-ar putea considera un criminal, fu prea mult pentru Alana, care se hotărî să-i spună Juliei întreaga poveste, cu prima ocazie. Îi va povesti acesteia despre bărbatul pe care ea, Alana, îl cunoscuse odată, bărbatul plin de compasiune, ale cărui trăsături frumoase fuseseră complet schimbate de dezamăgire și supărare.

Capitolul 8

Andreas se afla în salon, când ea se întoarse la vilă; își ridică privirea de pe cartea pe care o citea, fixându-și-o pe fața ei.

– Unde ai fost, tot timpul ăsta? o întrebă el calm. Cred că n-ai fost atât de nesăbuită, să încerci din nou să scapi?

Alana rămase în ușă, uitându-se lung la el, conștientă de miresmele ce pătrundeau prin fereastra deschisă... și de noua ei stare sufletească, mai curând plăcută, totuși nedefinită exact. Privirea îi era plină de curiozitate, neaducând în niciun fel cu cea obișnuită, de sfidare și dezgust. Andreas se încruntă, întrebând-o din nou unde fusese.

– Am făcut o plimbare, replică ea, înaintând în cameră.

– Se pare că a fost una lungă, nu?

– Așa este. Se apropie totuși de el, nefiindu-i deloc teamă, în ciuda severității expresiei lui și a licărului ce i se ivise în ochi.

– Unde ai fost?

– În cel mai îndepărtat capăt al insulei.

– Te-ai întâlnit cu cineva?

– Ce te face să mă întrebi asta?

El aruncă o privire la ceas.

– Perioada lungă de timp cât ai lipsit. Ori ai stat de vorbă cu cineva, ori intenționat ți-ai prelungit plimbarea.

– I-am întâlnit pe cei de la castel.

– Ai stat de vorbă cu ei?

– Câinele a sărit gardul afară și eu m-am speriat. Am țipat și a apărut bărbatul... domnul Lucien.

Andreas își încleștă fălcile.

– Te-am întrebat dacă ai stat de vorbă cu ei.

– Da, am stat. N-am avut ce face, nu?

– Cât ai stat cu bărbatul ăla?

– A venit și soția lui, și am fost invitată să mănânc și să beau ceva...

– Deci ai intrat în casă – și ai stat destul timp, nu?

– Am intrat, da. N-am stat prea mult.

– Despre ce ați vorbit? dori el să afle, și Alana ridică din umeri.

– Despre nimic deosebit. Julie – doamna Lucien – m-a invitat să-i mai vizitez.

Andreas păru să se gândească, înainte de a vorbi cu o voce foarte calmă.

– N-o să-i mai vizitezi, Alana, înțelegi? Vocea lui prietenoasă, nu reuși s-o păcălească. Alana își ridică bărbia, intenționând să se răzvrătească în fața tonului autoritar. Dar, în mod ciudat, nu reuși să strecoare nicio urmă de animozitate în vocea ei.

– Andreas, dacă-mi dai un motiv acceptabil, pentru care n-ar trebui să mă duc în vizită la castel, atunci îți voi respecta cerința.

Ochii lui se îngustară.

– Îți spun doar să nu-i mai vizitezi. Motivul nu te privește.

– Andreas, de ce ești așa rezervat față de ei? Sunt niște oameni încântători.

– Nu doresc să fiu deranjat de vizitele vecinilor mei, și asta se va întâmpla, dacă-i voi încuraja.

– Este plăcut să ai prieteni. Am putea să-i invităm la noi, să bem ceva. Ea nu era convinsă că familia Lucien ar fi interesată de o astfel de invitație, dar dori să vadă cum reacționa Andreas la propunerea ei.

– Am renunțat de mult să-mi mai fac prieteni.

– Ai putea începe din nou.

– Aș putea – dacă aș fi dispus, dar se întâmplă să nu fiu.

Alana ridică din umeri.

– Cum dorești, Andreas, și ar fi ieșit din cameră, dacă el nu ar fi spus ceva ce o făcu să se întoarcă.

– Îmi dai cuvântul tău, că nu vei mai merge în vizită la castel?

Ea scutură din cap, imediat.

– Nu, Andreas, nu ți-l dau. Am promis că mă voi duce din nou. Julie este englezoaică, și este normal să dorim să ne cunoaștem mai bine.

Andreas strânse din buze.

– Sper că ai suficientă minte să nu mă înfrunți.

Alana își umezi buzele.

– Vrei să-mi refuzi și această mică plăcere? întrebă aceasta, urmărindu-i expresia, plină de interes.

– Intenționez să-ți refuzi orice plăcere, fu răspunsul lui nemilos. Ba, mai mult, intenționez să-ți demonstrez că viața poate fi un infern.

Ochii îi deveniră amenințători, și pumnii i se încleștară. Da, murmură el, da... viața poate fi un infern...

– Viața, Andreas, poate fi așa cum ți-o faci... Oh, da, știu că nu este foarte original, dar este foarte adevărat. Tu te gândești numai la trecut...

– Am multe lucruri la care să mă gândesc, o întrerupse el. Tu nu știi totul! De fapt, știi foarte puțin, așa că te rog abține-te să dai sfaturi!

– Sunt nerăbdătoare să ascult, îi spuse Alana cu blândețe. Ai avut vreun... necaz? El deveni brusc foarte atent, și Alanei i se opri respirația. Andreas nu trebuia să afle că știa de la Katrina despre fiul lui.

– Ce te face să-mi pui o astfel de întrebare? întrebă el, cu ochii strălucindu-i, într-un mod ciudat.

Ea ridică din umeri.

– Arăți mereu așa de trist, Andreas.

– Trist... Ochii îi deveniră iar visători, și din nou el se dusese cu gândul în trecut. N-are nicio importanță – și nu este deloc treaba ta!

– Sunt soția ta, îi aminti Alana, pe același ton prietenos.

– Soție? Porți o verighetă, este adevărat, și ești tovarășa mea de pat, atâta tot. Nu ești soția mea în adevăratul sens al cuvântului, atât timp cât nu există nicio legătură sufletească între noi – nimic!

Alana oftă și ieși din cameră, mulțumită că el nu mai relua subiectul vizitei ei la castel, și totuși mâhnită din cauza suferinței lui.

Trei zile mai târziu, Andreas se hotărî să plece la Atena, și Alana rămase singură, pentru prima dată, de când erau căsătoriți. Soțul ei urma să fie plecat patru sau cinci zile, și ea era surprinsă că el nu insistase să-l însoțească. Nici măcar n-o întrebase dacă dorea să

viziteze capitala, plecând dis-de-dimineață, înainte ca ea să se trezească.

Primul ei sentiment fu unul de libertate, sentiment pe care nu-l mai trăise din ziua în care realiză că trebuia să devină soția lui Andreas. Și evident, pașii i se îndreptară către castel, trezindu-se că merge în grabă, atât de nerăbdătoare era, să-i revadă pe soții Lucien, în special pe Julie, tânăra drăgălașă care, după spusele lui Andreas, fusese obligată să se mărite, pentru ca, mai târziu, să se îndrăgostească și să devină o soție foarte fericită, cu un fiu binecuvântat. Un fiu... Alana se înfioră. Deci ăsta era motivul pentru care Andreas nu-i plăcea pe soții Lucien, motivul pentru care nu le accepta prietenia. Era invidios pentru fiul lor.

Julie se afla în grădină, când Alana ajunse la poartă; aceasta fu deschisă imediat, și ea fu invitată înăuntru, de zâmbitoarea soție a lui Doneas Lucien.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră, să reveniți atât de curând! Rămâneți puțin la noi, nu? Băiețelul meu doarme, dar vreau să-l cunoașteți. Se scoală cam într-o oră.

– Rămân, răspunse Alana entuziasmată. Soțul meu este plecat pentru câteva zile, deci sunt singură.

Julie se uită atent la ea, lăsându-i impresia că avea de gând să facă vreo remarcă privitor la faptul că ea era liberă o perioadă de timp. Alana fu bucuroasă însă că aceasta se abținuse, căci nu dorea să audă ceva care să-l pună pe soțul ei într-o lumină proastă. Julie, cum avea să constate curând, era o fată foarte abilă, înțelegătoare și cu o inimă la fel de afectuoasă ca și a ei.

– Atunci, rămâneți la masă? Doneas are de lucru în biroul său, așa

că, într-un fel și eu sunt singură.

– Mi-ar plăcea să rămân. Alana își plimbă privirea prin grădină, apoi și-o ridică la acoperiș. Aceea de sus este o altă grădină? întrebă ea și, când Julie dădu afirmativ din cap, continuă. Cred că oferă o vedere magnifică.

– Așa este. Am fost pur și simplu fascinată, când am urcat prima dată acolo. Haideți să mergem sus, să luăm cafeaua acolo – sau preferați o băutură rece?

– O cafea ar fi minunat. Urmând-o pe Julie de-a lungul peluzei din fața castelului, Alana își aminti de hotărârea ei de a-i povesti despre Andreas, așa cum era când îl cunoscuse ea în trecut, și spera să afle ceva despre el, și de la Julie.

Ajunse pe acoperiș, Alana rămase fără glas de uimire, nefăcând altceva decât să privească într-o parte și într-alta, pentru a admira priveliștea din toate unghiurile.

– Ce priveliște! exclamă Alana, cu răsuflarea întretăiată. Oh, dacă aș locui aici, aș sta pe acoperiș tot timpul!

– Dar și dumneavoastră aveți o priveliște splendidă, îi răspunse Julie, cu amabilitate. Îmi place foarte mult casa dumneavoastră. Are o poziție minunată. De la noi nu se vede ținutul împădurit. Alana dădu afirmativ din cap, căci, fără îndoială, vila lor oferea cele mai spectaculoase priveliști de pe întreaga insulă. Luați loc, o invită Lucie, oferindu-i un fotoliu de grădină. Una dintre menajerele noastre este în vizită la fratele ei, așa că, pentru a le ușura munca celorlalte două, fac eu treburile suplimentare. Uneori îmi spun că puțină muncă brută, mi-ar face bine, dar Doneas, nici nu vrea să audă. Tonul vocii ei se schimbă, chiar perceptibil, când rosti numele soțului ei, și pe Alana o

încercă o ușoară invidie, în fața fericirii depline a celeilalte tinere.

Julie continuă să vorbească, și Alana află că fiul lor avea acum vârsta pe care o avea copilul lui Andreas când a murit. Deși, la început, Julie nu menționase numele lui Andreas, Alana îl aduse în discuție. Ea întrebă direct, de ce cei doi bărbați nu deveniseră buni vecini, menționând că se asemănau din multe puncte de vedere. Julie dădu din cap, îngândurată, înainte de a răspunde, cu o evidentă precauție, care nu-i scăpă musafirei ei.

– Nu am reușit niciodată să-mi dau seama, doamnă Mavilis, dar cred că bărbatul dumneavoastră a fost cel care a dorit să fie lăsat în pace.

– Înțeleg. Alana făcu o pauză. Greșesc, dacă presupun că bărbatul dumneavoastră a încercat să se apropie de Andreas?

Din nou cealaltă tânără dădu afirmativ din cap.

– Da, a încercat. I-a făcut o scurtă vizită...

– Și Andreas nu l-a întâmpinat cu un bun venit. Fu o afirmație, și Julie își ridică imediat privirea la ea. Eu știu, doamnă Lucien, că soțul meu nu acceptă nicio ofertă de prietenie, de la absolut nimeni.

Un timp Julie nu spuse nimic, chibzuind, și când, în cele din urmă, reluă conversația, o întrebă pe Alana dacă dorea să afle detalii. Vă întreb pentru că păreți dornică să vorbiți despre soțul dumneavoastră, adăugă aceasta, plină de înțelegere. Căutați informații?

– Da, recunoscu Alana, fără să ezite. Dumneavoastră, evident, bănuiți că există ceva misterios, legat de căsătoria noastră.

Julie dădu afirmativ din cap, zâmbind.

– Este normal, doamnă Mavilis... Julie se opri, încruntându-se

ușor. Pot să vă spun pe numele mic? întrebă și, când Alana dădu din cap, spuse: numele meu este Julie, după cum știți, al tău?

– Alana.

– Ce nume frumos și neobișnuit. Făcu o pauză, apoi continuă. Ei bine, după cum spuneam, este normal să fiu curioasă. Spun "să fiu", pentru că soțul meu nu este niciodată curios, în sensul ăsta. M-a dojenit pentru indiscreția mea, când la început îmi puneam întrebări despre bărbatul care devenise vecinul nostru, dar care ducea o viață de sihastru, nevorbind cu absolut nimeni. Am crezut că trebuia să i se fi întâmplat ceva rău și recunosc, am crezut că era căsătorit și se despărțise de soția lui. Totuși, când am aflat că se însoară, mi-am dat seama că greșisem în presupunerile mele – cel puțin în cea referitoare la faptul că era deja căsătorit.

– Cum ai aflat că urmează să se căsătorească?

– De la servitoare. Ele vorbeau. De fapt, a fost unul dintre grădinarii noștri care i-a spus soțului meu că Andreas Mavilis urmează să se însoare.

– Ți s-a părut ceva neașteptat, Julie? Ultimele cuvinte fură rostite cu o oarecare sfială, și Julie îi zâmbi liniștitor.

– Așa este. Și când a început să umble vorba, că logodnica lui este o englezoaică, am fost și mai intrigată. Vezi tu, Alana, au existat niște amănunte legate de propria mea căsătorie, și-ți voi povesti odată despre ele, dar nu acum. Totuși, cum ți-am spus, am fost intrigată, și eram, normal, nerăbdătoare să te cunosc. Asta părea să fie dificil de realizat, pentru că atunci când am vrut să-ți fac o scurtă vizită, curând după nunta ta, soțul meu m-a oprit.

– Pentru că nici el nu-l place pe Andreas?

– N-aș spune că nu-l place, dar consideră că suntem datori să-i respectăm dorința de a fi lăsat în pace.

– Da, înțeleg. Alana făcu o pauză, ezitând; dar apoi continuă, hotărâtă s-o lămurească pe Julie, ce fel de caracter avea Andreas, înainte de căsătoria lui catastrofală. Neascunzând nimic, Alana se întrebă, cum ajunsese să se confeseze la modul acela, cunoscând-o pe Julie, de atât de puțin timp. Dar, ca și înainte, era convinsă că-și găsise o prietenă, o bună și loială prietenă, în care putea avea încredere, fără rezerve. Julie era, vizibil interesată, căci ochii ei nu se deslipiră nicio clipă de pe fața Alanei. Și acum înțelegi, încheie Alana, că există scuze pentru comportarea lui Andreas.

– Este o poveste incredibilă, spuse Julie, cu răsuflarea întretăiată, când Alana își termină povestea, și se lăsă pe spate în fotoliu, așteptând comentariile prietenei sale. Deci, și tu ai fost obligată să te căsătorești...

– Da, știu că și tu ai fost. Mi-a spus soțul meu, dar mi-a spus și cât de fericită ești acum – că totul s-a terminat cu bine, până la urmă.

O expresie, aproape de venerație, se ivi în ochii Juliei.

– Da, Alana, totul s-a sfârșit cu bine, până la urmă... Știi ceva, am sentimentul că și mariajul vostru se va transforma într-unul fericit, până la urmă...

– Nu, este imposibil! Alana scutură din cap, cu hotărâre. Andreas mă urăște, cu adevărat, Julie. Nu exagerez.

Julie schiță un zâmbet.

– Femeile sunt niște ființe ciudate, Alana. Noi credem că știm toate răspunsurile, când, de fapt, nici nu ne-am pus întrebările potrivite. Chiar crezi că Andreas s-a căsătorit cu tine din răzbunare?

– Sunt sigură de asta!

– Am senzația că el încă te mai iubește, Alana.

Alana se uită uimită și neîncrezătoare, în ochii ei frumoși.

– Nu... nu se poate. Oh, Julie, te înșeli – sunt sigură!

– Ce te face să fii atât de sigură?

– O femeie simte când cineva o iubește... sau o urăște. Chiar dacă făcuse acea afirmație, Alana se gândi la îndoielile ei referitoare la motivul pentru care Andreas se căsătorise cu ea.

– Pot să-ți pun o întrebare personală, Alana? o întrebă Julie, după o pauză.

– Desigur. Ți-am făcut deja atâtea confidențe, încât nu mai pot da înapoi.

– Îl iubești pe soțul tău?

– Nu, categoric, nu! Vorbind cu o oarecare înflăcărare, uită pentru o secundă, că și Julie fusese forțată să se căsătorească. Tu ai iubi un bărbat, care te-a obligat să te măriți cu el?

Julie trebui să râdă, în ciuda caracterului serios al conversației.

– Am făcut-o, Alana, cum știi deja.

– Da... Alana se simți, mai curând, ridicolă și tăcu pentru câteva momente. Dar situația mea este foarte diferită de a ta...

– Într-un fel, trebuie s ă fie, căci două situații nu pot fi absolut identice. Oricum, există o evidentă asemănare, și te întreb din nou: îl iubești pe soțul tău?

– Nu! Scuturând vehement din cap. Alana adăugă că îi era imposibil să-și iubească soțul.

– Foarte bine. Îți pun o altă întrebare – dacă-mi permiți?

– Da?

– Andreas îți displace, la fel de mult ca la început?

Nu veni niciun răspuns de la Alana, care recunoscuse deja, pentru sine, că părerea ei despre Andreas suferise recent o schimbare. Julie zâmbi, cu subînțeles.

– Trebuie să mărturisesc, spuse Alana, în cele din urmă, că deși la început l-am urât, acum categoric nu-l mai urăsc.

– Ți-e milă de el? întrebă Julie, ca și când ideea tocmai îi venise în minte.

– Foarte tare. Ți-am spus deja, că și-a pierdut fiul în acele circumstanțe tragice.

Julie dădu afirmativ din cap.

– Este ciudat că nu ți-a pomenit vreodată de copilul lui, murmură aceasta.

– Simt că nu suportă să vorbească despre el – și totuși știu că se gândește foarte mult la el.

– De unde știi?

– După cum arată. Este îngândurat, și ochii au o privire pierdută.

– Și te condamnă pe tine, pentru tot ce s-a întâmplat. Julie scoase un ușor oftat și adăugă. Este de înțeles, dar în același timp și nedrept. Tu nu ești deloc de condamnat, Alana.

– Mi-e teamă că sunt de condamnat. La urma urmei, dacă m-aș fi măritat cu el atunci când mi-a propus, nu i s-ar mai fi întâmplat acele nenoriciri.

– Este adevărat, recunoscu Julie, dar, pe de altă parte, erai liberă să faci propria ta alegere.

– Da, și de asta este absurd să mă simt atât de vinovată.

– Cred, mai curând, că ai făcut o alegere greșită, spuse Julie, după

o scurtă pauză. Și, spre surprinderea ei, Alana dădu din cap afirmativ.

Oare chiar făcuse o alegere greșită? De multe ori, în ultimul timp, se trezise imaginându-și viața alături de Andreas, dacă s-ar fi căsătorit cu el, atunci când i-o ceruse.

– Eu... eu... Se opri, incapabilă să găsească cuvintele potrivite, care trebuiau să ilustreze sentimentele pe care le avea în acel moment. Pentru că începuse efectiv să tremure, în fața dezvăluirii, care încerca să i se fixeze în minte, în ciuda insistenței cu care ea o respingea. Milă, asta simt pentru el, șopti aceasta pentru sine, fixându-și privirea spre orizont. Nu... nu poate fi dragoste.

Își întoarse din nou privirea la tânăra care ședea în fața ei, observându-i zâmbetul din colțul gurii.

– Eu aș spune că este dragoste, murmură Julie. Dacă-ți amintești...

– Obrajii Alanei se îmbujorară; Îi venea să fugă de privirea directă a Juliei.

– L-ai văzut pe soțul meu ... la propriu? fu tot ce putu să spună, și zâmbetul Juliei deveni unul amuzat.

– Vrei să spui că nicio femeie, în toate mințile, nu s-ar îndrăgosti de un bărbat atât de respingător? Asta este?

– Asta este, răspunse Alana.

– Ai spus, mai devreme, că era cel mai frumos bărbat pe care l-ai cunoscut vreodată.

– Da, era. Dar... să-l vezi acum. Este... înfricoșător uneori.

– Trebuie să recunosc că are o expresie cam înspăimântătoare...

– Când se înfurie, este chiar urât. Alana nu știa de ce vorbea așa. Știa doar că nu voia să admită că-l iubea pe soțul ei; încerca să se convingă singură că era imposibil să iubească un astfel de bărbat.

– Aparențele înșală, Alana. Eu personal am descoperi că...Julie se lăsă în voia amintirilor, aproape uitând de cealaltă prezență, și Alana se abținu să-i întrerupă șirul gândurilor. Când, în cele din urmă, Julie se trezi din visare, subiectul fu schimbat, nemaifiind pomenit până, mult mai târziu, la plecarea Alanei.

Doneas li se alătură la masă; fu politicos, dar rezervat. Dar toate reținerile dispărură când, puțin mai târziu, bona îl aduse pe fiul său – la cererea Juliei – în curtea interioară, unde toți trei își băură cafelele. Alana fu foarte încântată de copil, care era, vizibil, foarte inteligent și înzestrat cu o frumusețe moștenită de la mama lui. Alana nu se putu abține să nu se gândească la Andreas, la fiul pe care acesta îl pierduse. O umbră îi străbătu fața, chiar în momentul în care Doneas se uită în direcția ei.

– Mă gândeam la băiețelul soțului meu, spuse Alana încet, căci avu impresia că Doneas, prin privirea lui, o întreba care era motivul tristeții ce i se citea pe față. L-a pierdut.

– Alana mi-a povestit totul despre tragedie, interveni Julie, sesizând stânjeneala prietenei sale. Noi n-am auzit despre acest fiu al lui, după cum știi.

– Fața lui Doneas luă o expresie ciudată și, după o scurtă pauză, spuse încet.

– Eu știam, draga mea...

– Știai! Dar de ce nu mi-ai pomenit nimic de asta?

– Curiozitatea femeii... Doamne Dumnezeule! Nu era nici treaba ta, nici a mea, adăugă el, cu o fermitate, care nu mai îngăduia niciun comentariu din partea soției sale. Totuși, puțin mai târziu, Alana fu convinsă că Julie și soțul ei discutaseră despre acea problemă. Julie,

cerându-i Alanei s-o scuze câteva minute, întrucât avea ceva să-i spună soțului ei, se întoarse din biroul lui, ușor încruntată. Era și îngândurată, și-i aruncă Alanei câteva priviri ciudate, ca și când n-ar fi știut, dacă să-i spună, sau nu, musafirei sale, ceva ce tocmai aflase.

– Ce s-a întâmplat? Alana nu se putu abține să nu întrebe, după o lungă tăcere. Este ceva important?

Julie scutură din cap, și imediat spuse nu. Ușor dezamăgită, Alana fu sigură că Julie tocmai aflase ceva despre copilul lui Andreas și Doneas îi interzisese să-i spună prietenei sale.

Un sfert de oră mai târziu, Alana pleca, și Julie o conduse la poartă. Ea deveni din nou îngândurată și încruntată.

– Nu-l judeca prea aspru pe soțul tău, Alana. E posibil să existe niște lucruri pe care tu încă nu le înțelegi... și lucruri pe care nici el nu le înțelege. Spunând asta, Julie clătină din cap, buzele tremurându-i ușor. Era limpede că era afectată emoțional, și Alana spuse repede.

– Ce lucru nu înțelege el, Julie? Știu ce vrei să spui prin prima parte a afirmatie: repeți ce mi-ai spus mai devreme, că Andreas încă mă iubește, nu?

– Da, Alana, așa este.

– Dar restul? Alana se uită stăruitor la ea. Te rog, fii mai explicită.

– Nu-ți pot spune nimic, Alana ... este ... dificil. La revedere și revino curând.

Alana dorea să-i facă și ea o invitație, dar se abținu, convinsă că, fie și în lipsa lui Andreas, Julie nu va accepta invitația de a intra în casa ei. Asta o întristă, făcând-o să se întrebe, dacă prietenia lor va rezista în aceste condiții precare. Oricum, o altă problemă începu s-o preocupe, în drumul înapoi spre vilă: cuvintele misterioase ale Juliei. Aceasta

aflase ceva de la soțul ei, și Alana încercase s-o tragă de limbă, chiar dacă ajunsese deja la concluzia că Doneas îi interzisese soției sale să spună. Era supărător și pentru o clipă, simți o puternică ură față de puterea pe care Doneas o avea asupra soției sale.

Totuși, curând ea renunță să se mai gândească la asta, concluzionând că Doneas Lucien, fiind genul de om care era, prefera să nu se amestece în problemele altora.

Vila era deja la vedere, dar Alana nu avea nicio tragere de inimă să intre în ea, așa că își încetini pașii, reflectând acum la afirmația Juliei, că Andreas nu încetase s-o iubească pe femeia care, în prezent, era soția lui. Alana își aminti de furia ce-l cuprinsese pe soțul ei, când îl întrebase de motivul real pentru care se însurase cu ea. De ce se înfuriase. Răspunsul era foarte simplu, dacă el încă o mai iubea. Crezând că ea nu-l va putea iubi vreodată, nu voia să-i dezvăluie adevăratele lui sentimente. Motivul lui era răzbunarea, așa afirmase el, și ei nu trebuia să-i vină alte idei. Ei bine, ei îi veniră alte idei, și ce o uimi cel mai mult fu modul firesc în care acestea, fiindu-i împărtășite, fură acceptate, cu mult mai puțină neîncredere decât se așteptase.

Deci Andreas o iubea...

Alana ajunse la vilă, păși în grădină și, traversând peluza, intră în casă, îndreptându-se spre sufragerie.

Andreas o iubea...

Dar care erau sentimentele ei? Ce simplu ar fi, dacă și ea ar recunoaște că și ea-l iubea pe soțul ei.

Nu, este doar milă! Alana scutură din cap, văzându-l pe Andreas doar așa cum era acum, uscățiv și respingător, aproape tot timpul strâmbând din nas și mormăind. Un bărbat arătând mai în vârstă decât

era, încovoiat de supărare, cu trăsăturile, odată nobile și atrăgătoare, deformate de durere. Cum putea să iubească un bărbat care arăta așa? Era doar milă. Era sigură.

Capitolul 9

– Doamnă, este un vizitator care vă așteaptă. Katrina stătea pe peluză, vorbind chiar înainte ca Alana să ajungă la scară. Este bărbatul care a venit cu dumneavoastră la început...

– Max! – domnul Newland! De el vorbești, Katrina?

– Ăsta este bărbatul. Vocea îi era neprietenoasă, și pe față i se citea îngrijorarea. Este în salonul mic, doamnă.

– Mulțumesc, Katrina. Ce s-o fi întâmplat? se întrebă Alana, încă uluită de vestea pe care i-o dăduse menajera. Mă duc imediat la el. De cât timp așteaptă?

– De la două, doamnă. După un moment de ezitare, adăugă. Sper că stăpânul meu nu va fi îndurerat, doamnă...

Alana se încruntă, pornind spre ușă. Ajunsă acolo, își întoarse capul spre Katrina. Aceasta își ștergea o lacrimă.

– Nu cred că înțeleg, Katrina. Ce te face să crezi că stăpânul tău va fi îndurerat?

– Domnul a spus că a venit să vă ia.

Alana făcu ochii mari.

– Nu e nevoie să-ți faci griji. Stăpânul tău nu va fi îndurerat.

Un moment mai târziu, se afla față în față cu Max, în salonul cu vedere spre piscină. Era palidă, cu o expresie de nedumerire pe față, și Max se ridică din fotoliu, informând-o, fără să piardă nicio clipă, că venise s-o ia de acolo, s-o salveze de bărbatul care o forțase să se mărite cu el. Ea îl ascultă, foarte atentă, până terminase ce avusese de spus.

– Tu ai greșit de la bun început, spuse aceasta, înțepată. Nu înțeleg, cum ai putut să faci o astfel de greșeală.

– Am luat, ca literă de lege, tot ce mi-a spus grecul! El a afirmat că pot fi judecat, și trimis în închisoare, dacă nu returnez toți acei bani. Totul a fost o minciună, pe care am acceptat-o amândoi. Este un ticălos isteț, și nu mă înșel! Oricum, ești liberă, Alana. Divorțul poate fi înaintat în țara noastră. Sunt gata să te duc înapoi, imediat, și avem mare noroc că el nu este acasă. Nu că ar fi vreo diferență; l-aș pune la punct, într-o clipă!

– Spui că ai angajat un avocat să aranjeze totul... Alana se opri, înghițind în sec, apoi continuă. Acest avocat te-a asigurat că Andreas nu poate face nimic?

– Tocmai am spus asta. Eu nu sunt afectat de legile din Grecia.

Alana se uită fix la el, văzându-l așa cum era în acea noapte fatală când, printr-o manevră subtilă, o adusese până într-acolo, încât să se sacrifice, pentru a-l scăpa de răzbunarea cu care-l amenințase Andreas. Fu cuprinsă de mânie și dispreț, pentru un astfel de om.

– Nu este puțin cam târziu? întrebă ea, cu un calm care o uimi, căci doar cu puțin timp în urmă, ar fi fost bucuroasă de șansa care i se

oferea acum. Sunt căsătorită de aproape două luni.

El ridică din umeri, și Alana îi simți nervozitatea din voce, când îi răspunse:

– Lucrurile astea au necesitat timp. Am contactat un avocat, cât de repede am putut. M-am felicitat pentru rapiditatea cu care au fost făcute investigațiile.

– Puteai să-mi scrii, să mă informezi despre ce se întâmplă, spuse ea, și din nou el ridică din umeri.

– N-am vrut să-ți faci speranțe care, era posibil, în final, să fie spulberate. El o privi cu atenție. Nu pari, să fi realizat că ești liberă, și că te iau cu mine în Anglia. Menajera mi-a spus că Mavilis este în Atena, deci poți să-ți faci bagajul, fără să se ivească vreo problemă. Se uită la ceas. Vasul pleacă peste trei ore. Luăm prânzul aici, sau plecăm acum la Kalymnos? Personal, prefer aici, pentru că nu mă omor după priveliștile alea din fața portului. El continuă, spunându-i că-i fusese dor de ea, că înlocuitoarea ei nu era deloc eficientă și spera să-și recapete vechea secretară. Și, desigur, n-am renunțat la speranța că vei deveni soția mea, continuă acesta. După experiența asta, trebuie să accepți un model de civilizație – pentru că, nu exagerez deloc, Mavilis este un păgân. Ești de acord?

Ea îl ascultă în liniște, devenind tot mai iritată. Ce tupeu avea! Și ei, nici prin gând nu-i trecuse vreodată, această latură a caracterului lui – latură care, cu siguranță, și-ar fi dezvăluit-o, dacă s-ar fi măritat cu el. Ochii ei îl săgetară cu dispreț. Era ciudat însă, că era mânioasă pe el, în principal, pentru felul în care vorbise despre soțul ei. Andreas, care suferise atâta... și care o iubise atât de mult, încât recursese la mijloace injuste, pentru a forța-o să se mărite cu el – cel puțin, dacă ceea ce

spusese Max era adevărat, atunci metodele lui fuseseră injuste.

Max o privi încruntat, întrebând-o dacă ceva nu era în regulă, întreaga lui atitudine fiind cea a unui salvator, căruia nu i se arăta recunoștința la care se aștepta.

– Ce te face să crezi că ceva nu este în regulă?

– Felul în care reacționezi, desigur. Oricine ar putea vedea că ești insensibilă în fața ocaziei care ți se oferă, de a te elibera.

– De a mă elibera de ce? îl întrebă ea, curioasă.

– Din iadul ăsta – nu-l pot numi altfel adăugă acesta.

– Nu puteai să te gândești la asta, cu două luni în urmă? M-ai lăsat aici, fără măcar un cuvânt de regret sau compătimire.

El își lăsă privirea în jos, sentimentul de vinovăției îmbujorându-i fața.

– Mă simt un ticălos, Alana, serios. Mi-a fost rușine să dau ochii cu tine, în dimineața aceea. Am fost atât de încurcat, neștiind dacă, să-l înfrunt pe Mavilis, și să suport consecințele, sau să accept oferta pe care mi-ai făcut-o.

Alana își întoarse capul de la el, dezgustată. Un păgân, spusese el despre soțul ei, și încă, pe tonul cel mai disprețuitor, ca și când Andreas ar fi fost ceva aproape detestabil. Dar, pentru Alana, Max era cel detestabil.

– Alana, spune ceva! Am făcut tot drumul ăsta – fără să mă gândesc vreun moment că este o pierdere de timp – și tu stai acolo și asculți, fără să dai vreun semn de entuziasm...

– Sau recunoștință? îl întrerupse ea, înaite ca el să termine. De asta ești așa de iritat?

– Nu sunt iritat!

– Surpins, atunci, și afișând aerul ăla de om jignit, menit să mă determine să mă simt nerecunoscătoare?

Max înghiți în sec.

– Ai de gând să te duci să-ți faci bagajele? Am venit să te iau acasă, Alana.

– Acasă? Ea-i aruncă o privire, plină de nedumerire. Asta este casa mea, adăugă, cu un calm care o surprinse, având în vederea starea de nervozitate în care se afla, în acel moment.

– Pentru Dumnezeu! Doar nu încerci să-mi spui că vrei să rămâi aici – cu păgânul ăla! Bine – de supărare, începu să se plimbe prin cameră – m-am purtat urât cu tine, dar acum vreau să îndrept lucrurile. Divorțul se va desfășura, fără niciun obstacol...

– Divorțul? Ce te face să crezi, că doresc să mă despart de soțul meu?

Max se răsuci brusc pe călcâie.

– Ți-ai perdut mințile?

– Sunt în deplinătatea minților mele, Max.

El făcu ochii mari. Privind-o cu atenție, culoarea îi dispăru din obraji... și ceea ce văzu în ochii ei, îi tăie respirația. Te-ai îndrăgostit de acest bărbat!

Alana înghiți cu greu, conștientă că inima începu să-i bată anormal și mânile i se umeziră.

– Da. Max... Cuvintele fură rostite cu o oarecare dificultate, dar fură clare și apăsate, ilustrând, fără niciun dubiu, adevăratele sentimente pentru soțul ei. Da, așa cum spui, sunt îndrăgostită de soțul meu...

– Dar el? interveni Max, scuturând din cap, de parcă nici acum nu

putea accepta ceea ce auzise. El nu te iubește, așa că, la ce fericire te aștepți? Brusc, se domoli, și în următoarele două minute, o imploră să-l însoțească în Anglia, să și-l scoată din minte pe Mavilis, o dată pentru totdeauna.

– Îți pierzi timpul, Max, spuse ea, când acesta se opri. Locul meu este alături de Andreas, cu care, până la urmă, m-am căsătorit de bunăvoie.

– Nu de bunăvoie!

– Eu am făcut alegerea!

– El te-a forțat!

Alana schiță un zâmbet. Max, uitase, se părea, că numai el era de vină, pentru decizia pe care ea o luase, cu două luni în urmă. Totuși, Alana nu văzu niciun câștig, dintr-o ceartă cu el, așa că, nu făcu altceva, decât să repete că intenționa să rămână cu soțul ei. Un timp, Max refuză să accepte ideea dar, până la urmă, nu avu de ales, așa că plecă, spunându-i la revedere, și asigurând-o că, foarte curând, se va răzgândi.

– Și când va veni ziua aceea, continuă el, în timp ce Alana îl conducea spre ușă, nu ezita să mă contactezi. Îți voi trimite bani de drum, și voi avea grijă ca soțul tău să afle că nu mai are nicio putere asupra mea – sau a ta. Îi voi aduce la cunoștință, că minciunile lui au fost scoase la iveală. El nu-și va face nicio problemă, Alana, îți garantez.

– Ai venit cu taxiul?

– Nu, am închiriat o mașină, parcată imediat, lângă alee.

– Oh... De ce ai lăsat-o acolo?

– Am vrut să mă apropii de casă, fără să fiu văzut. Speram să te găsesc în grădină, sau undeva afară.

– Nu voiai să afle Andreas că ești aici? Voiai ca totul să fie făcut în secret? Max se încruntă.

– Categoric, nu! Ți-am spus deja, eram pregătit să-l înfrunt pe Mavilis! Coborâră scările, și Alana nu intenționă să-l conducă mai departe.

– Îți spun la revedere, Max.

El se uită lung la ea, apoi își coborî privirea pe mâinile ei.

– N-ai de gând să dai mâna cu mine? o întrebă acesta, și pentru prima dată, Alana se întrebă, dacă el se simțea jignit sau dezamăgit, sau amândouă.

Întinse o mână, punându-și-o într-a lui. Îmi doresc să fi venit cu mine, Alana.

Neprimind vreun răspuns, continuă. Chiar ești fericită, la gândul că vei trăi alături de un astfel de bărbat?

– Trăiesc cu el de două luni, îi aminti aceasta.

– Ăsta nu este un răspuns. Te-ai gândit la viitor...?

– Îl iubesc pe Andreas, îi întrerupse Alana. Viitorul meu este în mâinile lui.

– Dar el nu te iubește! S-a însurat cu tine din răzbunare!

– Părerea mea este că s-a însurat cu mine, pentru că mă iubește.

– Părerea ta?

Nu ești sigură? Nu ți-a spus așa ceva, este evident. Dumnezeule, tu consideri asta indiscutabil...

– Max, îl întrerupse ea, te rog, hai să ne luăm la revedere și să punem capăt acestei discuții inutile. Îmi pare rău că nu te-am invitat să rămâi la masă, dar cred că ești de acord că este mai bine pentru amândoi, să ne luăm rămas-bun acum. Așa cum ai spus, poți mânca

ceva la cafeneaua din fața portului.

Alana se întoarse și porni în sus pe scări, cu mintea limpede acum, și inima mai ușoară decât și-o simțise vreodată.

Capitolul 10

Recunoscând faptul că-și iubea soțul, Alana fu nerăbdătoare să-l revadă, și totuși o încercă un oarecare sentiment de teamă, în fața situației căreia urma să-i facă față. Existau atât de multe probleme, care puteau sta în calea fericirii ei și a lui Andreas. Ea trebuia să se lupte cu mâhnirea lui și cu amintirea, atât de vie, a fiului său, Trebuia să-l convingă să-și recunoască iubirea pentru ea – în mintea Alanei născându-se brusc ideea că, întrucât dragostea soțului ei nu era mai mult decât o presupunere a ei, pentru a fi sigură de ea, trebuia să aștepte până ce soțul ei i-o va declara. Va fi el însă în stare să facă așa ceva, atât timp cât o considera vinovată pentru toată suferința lui? Era puțin probabil, trebuia să recunoască și, pentru o fracțiune de secundă, își dori să nu fi refuzat oferta făcută de Max.

"Eu și Andreas nu vom reuși niciodată", șopti Alana, pentru sine. "S-au întâmplat prea multe; el este prea înveninat și, chiar dacă mă iubește, mă și urăște în aceeași măsură. Poate era mai bine, dacă m-aș fi întors în Anglia..."

Dar nu, își spuse ea, cu hotărâre, asta însemna să accepte o înfrângere, înainte de a începe bătălia, bătălia pentru fericirea, pe care o dorea atât de mult. Trebuia să încerce, cel puțin, și să accepte înfrângerea, doar atunci când va fi sigură că Andreas nu va fi niciodată capabil să uite de trecut suficient de mult pentru a începe o nouă viață. El era încă tânăr, deși părea mai în vârstă; fusese frumos odată, și urma să fie din nou, când tristețea și ura îi vor dispărea de pe față. Știuse odată să râdă, deci, dacă încerca, putea să învețe să râdă din nou.

La numai câteva ore de la plecarea lui Max, Andreas telefonă, spunând că avea să se întoarcă seara următoare. Alana îi vorbi cu o deosebită amabilitate, spunându-i că era bucuroasă că afacerile au fost încheiate așa rapid.

– Bucuroasă? veni replica sceptică. Ești politicoasă, sau diplomată?

– Nici una, nici alta. Sunt doar sinceră.

Se lăsă tăcerea. Alana aștepta, și când Andreas vorbi din nou, îi ceru acesteia să aibă grijă ca cina să fie gata la ora opt.

– Bine, răspunse ea, și imediat legătura se întrerupse.

Nu fu un început promițător, dar Alana nu fu descurajată, neașteptându-se la vreun succes imediat. Să-l aducă pe soțul ei pe calea care dorea, nu avea să fie ușor, și nici nu se aștepta ca acest lucru să se producă rapid. Dar ea avea tot timpul din lume, și răbdare...

– Doamnă... Katrina, stând în cadrul ușii, vorbi cu blândețe, trezind-o pe Alana la realitate– Da? Alana se încruntă ușor, nu foarte încântată că-i fuseseră întrerupte gândurile. Ce s-a întâmplat?

– Bărbatul. A plecat. Știu, dar dumneavoastră, doamnă? Vă rog... Katrine se opri, frecându-și mâinile. Îl părăsiți pe stăpânul meu?

– De ce întrebi, Katrina? Privirea Alanei se opri pe mâinile femeii. Te-ai supărat chiar degeaba.

– Așa e, doamnă? Oh, așa e? Soțul meu și cu mine am vorbit, înțelegeți, și am hotărât că dumneavoastră veți părăsi pe stăpânul meu și vă întoarceți în țara dumneavoastră.

– Dar sunt încă aici, îi aminti Alana cu blândețe. Asta nu este o dovadă clară?

Femeia scutură din cap; fu o mișcare involuntară.

– Noi am crezut că veți pleca mai târziu, când l-ați văzut pe stăpânul meu.

Alana schiță un zâmbet.

– Cel puțin ai încredere în mine că îl informez înainte de a face un plan.

Katrina dădu afirmativ din cap, dar fruntea îi era ridată, de nedumerire. Realizând că aceasta nu prea înțelesese cuvintele, Alana reformulă fraza, făcând-o mai simplă, și Katrina dădu din cap, cu mai multă hotărâre.

– Știm că sunteți cinstită și nu o să fugiți în mod laș, când stăpânul nostru era plecat de acasă.

– Dar, te-ai gândit că voi pleca?

– Ne-am îngrijorat pentru că... Katrina se opri, privirea devenindu-i rugătoare. Doamnă, reluă aceasta, văzând că Alana nu scoase o vorbă. Dacă spun tot ce vreau să spun, nu veți fi supărată pe mine, nu?

– Nu, Katrina. Te rog, spune ce ai pe suflet.

– Sufletul meu... Ați spus foarte bine, doamnă, pentru că, înțelegeți, este sufletul meu care mă doare pentru stăpânul meu.

– Nu are de ce, îi răspunse Alana. Nu am de gând să-mi părăsesc soțul. Totuși, adăugă ea, aș vrea să aud tot ce ai de spus.

– Bărbatul meu și cu mine eram îngrijorați, pentru că știm dumneavoastră sunteți nefericită, chiar de când ați venit aici, și ne întrebăm de ce. Apoi, după puțin timp, am ghicit că dumneavoastră fata engleză pe care stăpânul meu iubește de mult timp și vedem că e ceva lucru ciudat. Se opri și, încruntându-se, nedumerită, Alana interveni prompt.

– Lucru ciudat, Katrina?

Femeia dădu afirmativ din cap.

– Oarecare mister, cred că dumneavoastră spuneți în limba dumneavoastră. Noi simțeam că stăpânul meu vă forțează să vă măritați cu el, și nu bine pentru dumneavoastră, pentru că el vrea să vă pedepsească că nu v-ați măritat cu el, mult timp în urmă. Și așa, ne întrebăm dacă îl veți părăsi, dar suntem foarte fericiți acum, că ați spus că rămâneți cu el. Doamnă, el va fi bun cu dumneavoastră, într-o zi, numai dacă veți fi răbdătoare.

Alana zâmbi, răspunzându-i, cu o voce tremurată.

– Asta sper și eu, Katrina.

Printre lacrimi, femeia reuși să schițeze un zâmbet.

– Dumneavoastră foarte bună femeie, și domnul Andreas foarte bun bărbat, deci totul trebuie să fie bine la sfârșit.

Alana se spălă și se îmbrăcă pentru masă, apoi se întoarse cu intenția de a pleca, realizând, după ce se uită la ceas, că masa va fi gata, în câteva minute. Dar, dintr-un motiv pe care niciodată nu și-l va explica, se îndreptă spre ușa dormitorului lui Andreas, și intră – pentru prima dată, deși îl văzuse deseori prin ușa deschisă. Cu puține

piese de mobilier, draperii și covoare închise la culoare, arăta atât de sobru, încât Alana aproape se înfioră. Camera se potrivea perfect ocupantului ei, și aruncându-și privirea în jurul ei, începu să se întrebe, dacă va putea vreodată să ajungă la inima unui bărbat, care-și făcea singur așa ceva. Pentru că era foarte clar, că Andreas își dorise o ambianță lipsită de viață. Părea ceva extrem de nesănătos, și Alana tocmai se întoarse să plece, când ochii îi căzură pe cartea așezată pe masa din stejar masiv de lângă pat. O poză la minut – care probabil fusese folosită ca semn de carte – alunecase dintre paginile ei și, instinctiv Alana se duse și o ridică.

Copilul...

Băiețelul lui Andreas. Un copil frumos, cu păr negru și ochi cenușii, inteligenți. Cât de mult semăna cu tatăl său, chiar și la acea vârstă fragedă! Rămase mult timp, contemplând fotografia, apoi scoțând un oftat adânc, o puse la loc, exact așa cum o găsise. Asta nu pentru că ar fi crezut că Andreas o lăsase așa; o văzuse pe Katrina intrând acolo mai devreme, și probabil alunecase, în timp ce aceasta făcuse curățenie dar, într-un fel, Alana se simți obligată să lase, atât cartea, cât și fotografia, așa cum le găsise.

Dar a doua zi se întoarse în cameră, mânată de o presimțire absurdă că, la întoarcere, Andreas se va uita la carte și la fotografie, și-și va bănui soția că pusese mâna pe carte, și așa dăduse peste fotografie, care din greșeală alunecase, când Alana pusese cartea la loc pe masă.

"Sunt atât de proastă", își spuse ea, deschizând cartea, pentru a pune fotografia înăuntru. "Andreas nu mă va suspecta, că m-am atins..." Se opri, ciulindu-și urechile, la zgomotul ușor de pe coridor.

– Ai venit ... ai venit devreme, se bâlbâi ea, conștientă că pălise. Nu te așteptam, î ... încă... Înghiți cu greu, uitându-se fix la figura întunecată a soțului ei.

– Ce faci? mormăi el, trecându-și privirea de la cartea, pe care ea o ținea într-o mână, la fotografia din cealaltă mână. Pune aceea jos!

– Îmi pare rău, Andreas, bolborosi ea, punând fotografia pe masă. N-am vrut – n-am...

– De ce te afli în camera asta? întrebă el, reducând distanța dintre ei. Ce făceai?

– Nimic. Am intrat și am văzut că fotografia alunecase din carte, și am vrut s-o pun la loc. Alana îi înfruntă privirea, fără teamă, chiar dacă el se schimbase la față, trăsăturile devenindu-i iar neatrăgătoare. Andreas, nu ai niciun motiv să fii supărat. Dar el se enervă și mai mult, mergând până într-acolo, încât simți nevoia s-o facă să sufere. Alana scoase un țipăt, când Andreas o strânse de braț, dar strânsoarea lui deveni și mai violentă, și ochii ei se umplură de lacrimi.

– Fotografia aia! Ce făceai cu ea?

Alana se uită la el, printre lacrimi, convinsă de dragostea ei, și întrebându-se în acel moment, dacă era posibil ca soțul ei să simtă pentru ea, altceva decât ură.

– O să-ți spun totul, spuse Alana, și continuă să vorbească, cu toate că strânsoarea lui o făcea să sufere. Acum știi de ce eram aici, încheie ea, și numai atunci el îi dădu drumul la braț, făcând câțiva pași înapoi, după ce luă fotografia fiului său.

El se liniști, mutându-și privirea la soția lui.

– Este copilul meu, spuse el calm, aproape reverențios. Știai, nu?

Ea dădu afirmativ din cap. Atunci, el dori să știe de unde aflase de

copil și, nedorind s-o pomenească pe Katrina, Alana mărturisi că fiul lui fusese menționat de cei de la castel. El dădu afirmativ din cap, părând uluit, prea uluit, ca să-și amintească faptul că îi interzisese să mai facă vreo vizită la castel.

– Da, ei știu de el, cu toate că nu știu cum au aflat.

– A fost un copil frumos, spuse Alana, cu o profundă compasiune în voce. Fața lui încă deformată, era cenușie, și ochii teribil de îndureraţi. Pentru o vreme, Alana rămase acolo, nemișcată, cu inima bătându-i cu putere. Fu un ghinion, pe de o parte, ca el să se întoarcă mai devreme, și să dea peste ea acolo. Pe de altă parte, Alana era bucuroasă că Andreas știa acum, că ea aflase de copil.

La cină el fu morocănos, dar mai târziu vorbi cu ea, pe tonul lui obișnuit, disprețuitor.

– Ce-ai făcut, cât am fost plecat? Bănuiesc că sperai să lipsesc mai mult.

– Ți-am spus la telefon că mă bucur că afacerile s-au încheiat rapid; ți-am mai spus și că vorbesc serios.

El păru surprins, încruntându-se ușor.

– Te aștepți să cred asta?

Ignorând întrebarea lui, Alana rămase tăcută, câteva momente. Se aflau pe verandă și, în afară de stativul cu lumânări, așezat pe un pervaz, lângă Alana, singura lumină venea de la lună. Aerul înmiresmat îi învăluia, și din măslinii din livadă, răzbătea zumzăitul greierilor. Era o noapte a îndrăgostiților... o noapte în care să-ți găsești înțelegerea și liniștea, alături de un suflet pereche.

– Ți-e chiar atât de greu să crezi? întrebă Alana, în cele din urmă. Ea-i vorbi cu blândețe, zâmbindu-i dar din nefericire, el păru să nu fi

sesizat.

– Foarte greu, replică aceasta. Nu văd motivul, pentru care ar trebui să cred. El făcu o pauză, apoi întrebă din nou ce făcuse cât lipsise, și adăugă: altceva, decât să-ți bagi nasul în dormitorul meu?

Alana roși, dar rămase calmă.

– Nu mi-am băgat nasul, Andreas. Ți-am explicat ce s-a întâmplat. El nu comentă, și Alana îi răspunse la prima întrebare. Am citit, ca de obicei, și am făcut o vizită familiei Lucien, la castel.

Andreas, strânse din buze.

– Ți-am spus să nu-i mai vizitezi, îi aminti el.

– M-am împrietenit cu Julie. O plac foarte mult, și se pare că și ea mă place. Îmi pare rău, Andreas, dar nu pot să rup relația cu ea, acum.

– Tu faci ce-ți spun eu!

Ea avu un moment de ezitare, dându-și timp să-și alunge mânia, replicându-i apoi, cu un zâmbet chiar natural, pe buze.

– Andreas, de ce nu-ți place familia Lucien?

El își întoarse capul.

– Nu te interesează motivele mele. Ceea ce trebuie să te intereseze, este doar ceea ce doresc eu. Te conformezi, sau suporți consecințele.

– Care sunt consecințele, spuse Alana, nedumerită, și el se întoarse brusc spre ea.

– Ești altfel în seara asta. S-a întâmplat ceva, în lipsa mea?

Alana schiță un zâmbet, întrebându-se, cum va reacționa, când îi va spune: "Da, Andreas, am descoperit că te iubesc".

Dar, desigur, nu-i spuse asta; nu era deloc momentul potrivit.

– Nu s-a întâmplat ceva deosebit, minți ea, gândindu-se la vizita lui

Max, și sperând că nu va afla vreodată. Nici Katrina, nici soțul ei, nu vor vorbi, era sigură de asta.

Andreas o scrută cu privirea.

– Se pare că ți-a dispărut tonul ăla caustic, comentă el. Asta mă face să cred că ai început să accepți faptul că viața îți va fi mult mai ușoară, odată ce te vei supune autorității mele, nu?

Ea păli ușor, totuși, printr-un miracol, reuși să-și păstreze calmul.

– Vreau să schimbăm subiectul, Andreas, să ne întoarcem la întrebarea, de ce nu-ți place familia Lucien.

– Andreas îți încleștă fălcile.

– Asta, spuse printre dinți, este treaba mea.

Urmă o pauză, timp în care ea se gândi, dacă să spună, sau nu, tot ce avea în minte. În cele din urmă decise s-o facă, întrebându-l deschis dacă, ideea că ei aveau un copil, era insuportabila pentru el.

– Fiul tău ar fi avut acum vârsta lui, cred, adăugă ea, conștientă că furia lui crescu din nou, și că inima ei începu să bată anormal.

– Ai discutat despre mine – și fiul meu – cu femeia aia!

– Cu Julie? Trebuie să admit că am discutat despre tine, Andreas. Am vrut să aflu mai multe despre tine și fiul tău.

– Ai aflat cum a murit? Ai aflat? Fruntea i se umplu de transpirație. Îți voi spune eu, adăugă el, înainte ca ea să spună ceva. A fost ucis de mama lui! Și cine este de vină pentru asta? Tu! Tu, auzi!

– Nu eu, Andreas, negă aceasta încet. Dacă m-aș fi căsătorit cu tine, asta nu s-ar fi întâmplat, normal, dar tot nu poți da vina pe mine. Doream să rămân singură, așa că am refuzat cererea ta în căsătorie...

– Doreai să rămâi singură! mârâi el. Dacă ăsta ar fi fost adevărul, atunci aș fi acceptat, și nu ți-aș mai fi adus vreo vină. Dar tu nu doreai

să rămâi singură, cum s-a dovedit, când te-ai măritat, aproape imediat ce te-ai întors în țara ta! Și cu cine te-ai măritat? Cu un animal, îi aruncă el, un animal de pe câmp! Cum ai putut să faci așa ceva, nu voi înțelege niciodată! Dar ai făcut-o – l-ai preferat pe el, în locul meu!

– Andreas, ascultă-mă, interveni Alana repede, căci se părea că el era gata s-o jignească. Nu cunoști toate amănuntele. Trebuia să-ți fi spus înainte, dar am fost încăpățânată. Oricum, am să-ți povestesc acum.

– Amănunte, mormăi el. Crezi că am nevoie de amănunte? Nu este suficient ce-mi închipui eu?

– Ce-ți închipui tu este total greșit; asta este problema... Ea tăcu brusc, o reală groază, cuprinzând-o, când observă expresia soțului ei. Vreau să intru, se bâlbâi ea, ridicându-se din fotoliu. Vorbim mâine dimineață. Se opri, căci Andreas scutură din cap. Alana realiză că el dorea să vorbească atunci; constată, cu mare ușurare, că expresia lui – chiar întreaga lui atitudine – se schimbară, și era nerăbdător s-o asculte. Ea-i zâmbi, și spre surprinderea ei, el îi răspunse. Alana realiză imediat că groaza ei, fu cea care-l adusese la sentimente mai bune. Vrei să vorbim acum? întrebă aceasta, pregătindu-se să ia loc din nou.

– Încep să cred că e timpul să stăm de vorbă. Fiecare din noi are foarte multe de povestit, nu-i așa?

Fu ca un miracol! Alana nu mai putu să ascundă ce era în inima ei, și începu să spună că-l iubea, dar cuvintele fură oprite de țipătul ei de spaimă când, răsucindu-se, din neatenție atinse cu brațul stativul cu lumânări, care căzu pe podea.

– Nu face nimic! Și nu te mișca! Ordinul fu dat de Andreas dar, instinctiv, Alana se aplecă, rochia ei lungă, de seară, atinse flacăra unei

lumânări și, deși Andreas fu lângă ea, într-o clipă, ea intră în panică, îl impinse, și porni în fugă pe scările verandei.

– Alana! Andreas coborî câte trei trepte odată, smulgând carpeta de pe podeaua verandei. Iubito... oh, iubita mea, nu fugi în vânt, așa! Fu un strigăt strangulat, care o făcu pe soția lui să se oprească. Întorcându-se, aceasta călcă pe poala rochiei și, dezechilibrându-se, se lovi de un stâlp de marmură, de la capătul verandei.

Văzu mii de stele, apoi nu mai știu nimic de ea, până se trezi, cu Julie aplecată deasupra ei.

– Ce ... încercă să se ridice, dar Julie o împinse la loc pe pernă. Unde sunt?

– La castel, se auzi vocea blândă a prietenei sale. Cum te simți acum?

Alana își puse mâna pe capul, care o durea îngrozitor. Își amintea totul acum – sau, cel puțin, își amintea tot ce se întâmplase, înainte să-și piardă cunoștința.

– De ce sunt aici? Julie ...

– Liniște, dragă. Ah, uite-l pe soțul tău, el îți va povesti totul.

– Andreas? exclamă ea. E și el aici? Ce s-a întâmplat! Dar Julie plecase, și ușa era închisă. Andreas se apropie de pat. Era palid, și hainele îi erau înnegrite, mirosind a ars. Dar era un bărbat ale cărui trăsături fuseseră mai familiare Alanei, cu nouă ani în urmă, decât în perioada mai recentă.

– Alana, scumpa mea, iubita mea... Era copleșit, și ea realiză că era într-adevăr foarte obosit. Părea să nu dorească altceva, decât să stea aproape de ea, și luându-i mâinile, se așeză pe marginea patului.

– Andreas, începu Alana, de ce ești aici?

– Casa a fost mistuită de foc.

– Mistuită de foc? Se uită la el, nevenindu-i să creadă. Dar cum?

Andreas făcu o scurtă pauză, apoi îi vorbi câteva minute. Ea află că lumânările aprinseseră fațada casei. Briza intensificase flăcările, și casa fusese mistuită, înainte să sosească pompierii. Doneas și Julie, întorcându-se dintr-o vizită, văzuseră focul printre copaci, și-și făcuseră imediat apariția, oferindu-și ajutorul.

– Și tu, Alana, spuse Andreas, după ce îi povestise totul, vorbeai într-una, cât timp ai fost inconștientă.

– Vorbeam? Despre ce? Ea se uită la el, cu ochii plini de afecțiune.

– Despre toate. Despre căsătoria ta, și cum ai ajuns să te căsătorești.

– Deci, știi că niciodată... că... Se opri, înroșindu-se. Andreas îi strânse mâinile, înainte de a le duce la buze și a le săruta.

– Nu mai există nimic, ce nu știu. Ai vorbit despre vizita lui Max, despre conversația cu Katrina, și am auzit cum ai aflat de fiul meu – La amintirea fiului său, se opri, încruntându-se o clipă. Alana, spuse el, în cele din urmă.

– Da?

– Copilul... Doneas Lucien era un prieten al doctorului care l-a îngrijit pe fiul meu, o dată, sau de două ori, când nu se simțea bine.

– Da? Se uită la el, nedumerită. Trebuie să fie o coincidență, pentru că, sunt sigură, Julie mi-a spus că Doneas a locuit aici toată viața lui.

– S-au întâlnit când doctorul a venit aici pentru un an, să pună pe roate spitalul pe care-l avem aici. Au rămas prieteni de atunci. El se uită la ea. Fiul meu, Alana, ar fi fost un infirm, dacă ar fi trăit. I-a fost

afectat creierul la naștere.

– Este un lucru ciudat, dar la un moment dat am bănuit că ceva nu era în regulă, că fusese în neregulă încă de la naștere, dar nu mi-am dat seama ce, și am renunțat – am uitat totul, de fapt. Dar Doneas a știut tot timpul. Mi-a spus în seara asta, numai pentru că soția lui l-a implorat s-o facă – pentru fericirea noastră, a ta și a mea. Făcu din nou o pauză. Am fost un prost, Alana, refugiindu-mă în amărăciune, așa cum am făcut. Iartă-mă, iubita mea – îmi spui că mă ierți?

Ea se ridică, lipindu-se de el, și brațele lui o cuprinseră, cu afecțiune, adorație și recunoștință.

– Te iubesc, îi spuse ea simplu. Tocmai voiam să-ți spun asta, când au căzut lumânările alea.

– Știu, ai spus totul, când vorbeai aiurea. Alana râse.

– Andreas, ce altceva am zis? Spune-mi!

– Ți-am spus deja. Tot ceea ce are legătură cu noi.

– Oh! vai Doamne! Atunci, știi că Max ți-a descoperit șiretlicul?

Andreas dădu din cap, nepăsător.

– A fost un șiretlic, dar trebuia să devii soția mea, Alana – deși te uram, aproape tot atât cât te iubeam.

Alana își puse capul pe pieptul lui.

– Acum este numai dragoste, totuși, murmură ea.

– Este doar dragoste, fu acordul lui înflăcărat. Acum și întotdeauna.

Sfârșit